Lei 5,75



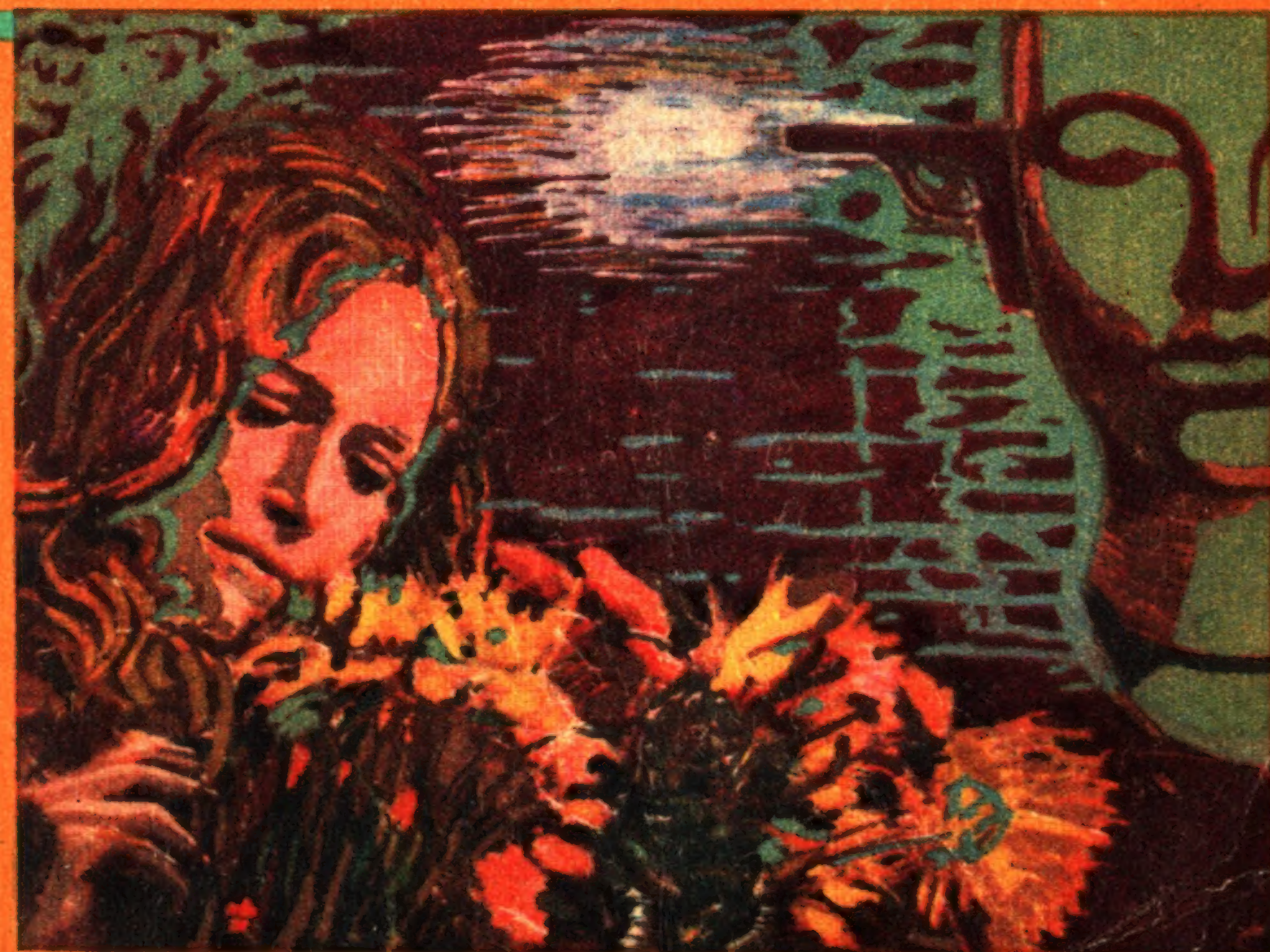
RODICA OJOG-BRAȘOVEANU • BUNĂ SEARA, MELANIA!

scorpionul



RODICA OJOG-BRAȘOVEANU

BUNĂ SEARA, MELANIA!



Coperta colecţiei: L. BARDOCZ

RODICA
OJOG-BRAŞOVEANU

BUNĂ SEARA, MELANIA!

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1975

Capitolul I

CUM SE FURĂ UN SURÎS

În oglinda ovală, așezată între două sfeșnice, tocul subțire, cu încrustații emailate, alerga ușor, înșirînd litere rotunde și egale. Mai sus, lîngă trandafirii bătuți în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră uitată pe raft.

...Întrucît ușa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afară (vedeți fotografiile publicate în presă) broasca putea fi forțată numai din interior. În consecință, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiți vă rog asigurarea deosebitei mele considerații, al dumneavoastră

Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe, al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaștri, palizi stăruia o scînteie de rîs. Glasul pîlpîi ca o flăcăruie în odaia goală:

— Sînt convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înșelat. Criminalul este fără îndoială băiatul acela cu obrazul pistruiat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară și caligrafie apăsat: „Domnului inspector Bernard Stanley — Londra — Anglia."

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată cu peisaje vechi.

...Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită și o pă-

pușă de cîrpă uitată într-un tufiș, un flașnetar șchiop abia cărîndu-și cutia. Pe trotuare, frunzele strivite își îngropau în praf sigiliul galben, ud...

— S-a făcut tîrziu, observă bătrîna.

Ploua mărunt, cerul de octombrie plin de apă și funingine părea gata să cadă. O umbrelă roșie traversă strada și Melania Lupu se înveseli.

— E ca un mac ud... Știu, fetițo, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, firește! Dau o înfățișare extrem de proaspătă. Totdeauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace... Acuma însă trebuie să te grăbești, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, ești singura doamnă din cîte cunoști care nu se stropește pe picioare.

Îmbrăcă trenciul căptușit cu o blană subțire apoi, cu mișcări iuți și îndemînatice, își înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe labele din față se juca cu aparatul de fotografiat.

— Fii cuminte, Mirciulică! Înțeleg că te plictisești singur, dar crede-mă sînt o-bli-ga-tă să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poștă. Și apoi, azi e parastasul bunilor noștri prieteni, domnul Popa, biata Valerica și profesorul Panaitescu. Nu poți pretinde că ai uitat!

Motanul își arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu părăseau chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat și-l băgă în poșetă.

— Mă întorc repede, Mirciulică, și vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu rom iar eu... Ia să vedem! Cred că aș avea poftă de niște cornulețe cu frișcă. Cunosc o cofetărie pe Calea Moșilor unde le prepară admirabil. Diseară... Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ți povestesc Scufița Roșie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Cățărat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta grațioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrîna își flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispăru. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenți agățați de geamul ud.

*

În birou mirosea a cafea și a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceașca pe birou. Avea un obraz roșcovan, bătut de vînt, trăsături osoase și o privire extrem de fixă. Mustața blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrîntă îi dădea un aer senzual și capricios.

„Impresie falsă“, gîndi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămîni. Colaboraseră la detectarea unor traficanți de stupefiante pe care Interpolul îi căuta de trei ani. Se aciuaseră în Constanța... Acum, asculta puțin distrat mulțumirile lui Stanley.

— Ar mai fi ceva... Inspectorul părea să-și caute cuvintele, pe buze îi tremura un zîmbet ciudat. Din cînd în cînd primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yard-ului sau în Quai des Orfèvres...

Cristescu își subție privirea.

— Ce fel de scrisori?

— Interesante și extrem de prețioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de cîțiva ani.

— Nu înțeleg...

— Am să vă explic. De pildă se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amănunte împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depozițiile acestora etc. Desigur, detaliile cheie rămîn în manșeta noastră. Înainte ca poliția să facă primul pas pe una sau alta din piste, sosește cîte o scrisorică din România — rețineți — în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înșelat niciodată.

— Interesant, zîmbi maiorul. Cum iscălește?

— Invariabil, Abatele Brown. Cunoașteți desigur personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce își ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulțumiri și totodată rugămintea de a-și scoate masca.

— E prima oară cînd aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

— Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aș fi pariat că doamna lucrează în poliție...

— Doamna?!

— Expertiza grafologică a constatat că autorul scrisorilor e o femeie în vîrstă.

Cristescu îi examină cîteva clipe obrazul și brusc începu să rîdă.

— Cred că știu despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă...

*

Maiorul așteptă stopul să-și schimbe culoarea și apăsă pe accelerator.

— Mărturisesc, spuse Stanley aprinzînd o țigară, că sînt extrem de curios s-o cunosc. A cîștigat toate concursurile de enigmistică, lansate de revista PAC, fără să-și reclame o singură dată premiile. La Interpol, s-a creat o adevărată legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

— E pensionară. Trăiește singură împreună cu un motan, care se dă în vînt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrîna îi spune cîte o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănîncă dulciuri și pun la cale năzdrăvănii.

— Extraordinar!

— Are o fantezie fantastică și se recreează cu exerciții de tembo-habe.

— Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

— Nu. Un dialect african. Maiorul rîse încetișor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o...

Parcă în fața cimitirului. La poartă, o bătrînă vindea luminări și iconițe, alături o țigancă tînără lega buchete de crizanteme și tufănele.

— Mi-a dat mult de furcă, rîse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut Knock-out.

— Infractoare?

— În sens strict legal, fără îndoială. De fapt nu știu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire ți se pare imatură, insuficient pregătită pentru viață, îți vine s-o mîngîi pe creștet, s-o întrebi cum se simte păpușa bolnavă și în același timp îți dau lacrimile pentru că nu te poți împiedica să-i vezi ridurile și părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zîmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormînt.

— Acum cîteva luni, reluă, locuia într-o vilă îm-

preună cu alți șase locatari. La un moment dat, găsesc într-un scrin — simplă întîmplare, scrinul zăcea în hol de douăzeci de ani — două tablouri: un Goya și un Rembrandt.

— Oho!

— Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărăsc să le comercializeze și să împartă banii. La numai cîteva ore, oamenii încep să moară.

— Criminală?

— Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanșa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pînzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua . . .

Maiorul se opri rîzînd încetișor. Rîsul cu ochi subțiați și lucioși îl făcea să pară dintr-o dată foarte tînăr.

— Spuneți-mi, cum ați ascunde un cadavru într-o locuință ce urmează să fie percheziționată de poliție?

— A recurs bănuiesc la chimie, opină Stanley zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în '57.

— Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aș numi eu o tehniciană. Preferă soluții mai casnice. În speță, a îngropat ambele victime odată.

Stanley se opri.

— Adică?!

— I-a băgat în același sicriu unul peste celălalt, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat și eu la înmormîntare.

— Remarcabil!

— După două zile moare al treilea „coproprietar" al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna, că

oricine s-ar fi descurajat în fața unei astfel de situații.

— Nu și Abatele Brown presupun, rîse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

— L-a făcut statuie.

— Statuie?!?

— Îhî. L-a turnat în ghips și l-a scos în curte.

— Fantastic!

— Așa ni s-a părut și nouă. Din păcate n-am avut nici o probă. Repet, era complice voluntară, acționa din proprie inițiativă și independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

— Ce vîrstă are?

— 62.

— A mai avut de-a face cu poliția?

— Nu, din cîte știu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foștii vecini. Firește, m-a invitat la ceremonie. Înțelegeți? Mi se pare că asta numiți dumneavoastră umor negru. N-aveam de gînd să vin, dar am ținut s-o cunoașteți. E un prilej minunat pentru ea de-a evolua cu toate pînzele sus.

— Devin din ce în ce mai curios.

— Aveți și de ce, vă asigur.

Melania Lupu întoarse încet capul. Lîngă picioare avea o sacoșă cu sticle de vin, pînză și pahare din plastic.

„E chiar domnul maior Cristescu, draga mea,

deşi puteai să juri că n-o să vină. Te înşeli cam des în ultima vreme şi doar te-am rugat să fii a-ten-tă".

Se aplecă îndreptînd crizantemele de pe mormîntul Valericăi Scurtu. O femeie în vîrstă trecu pe alee, salutînd-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Ţinea mîinile împreunate pe poalele trenciului.

„Mai e cineva... Nu, nu-l cunoşti, dar poţi fi convinsă că-i poliţist. E de-ajuns să-i vezi ochii şi felul cum merge. Poţi paria că e englez! Obrajii aceştia roşcovani n-ai să-i întîlneşti prea des pe Calea Victoriei, fumează pipă şi pentru nimic în lume nu şi-ar scoate mîna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără buzunare?! Acum Melanie, şi numai acum, poţi să te întorci spre ei.

— Oh, domnule maior, cîtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veţi avea timp...

Îi întinse mîna cu un zîmbet tremurat.

— Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre... Inspectorul Stanley de la Interpol.

— O idee fermecătoare... Biata Valerica şi domnul Panaitescu vor fi extrem de mişcaţi. Chiar şi domnul Popa, deşi, dacă vă amintiţi, era puţin morocănos... Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sînt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înţelege un singur cuvînt din ce pălăvrăgesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

— Mi-aţi face o mare plăcere, mister Stanley, dacă aţi accepta să luăm ceaiul împreună. Sînt sigură că în scrinul meu se mai găsesc cîţiva biscuiţi şi o felie de cozonac. Domnul Cristescu ne va însoţi, fără îndoială.

Maiorul începu să rîdă.

— Din nefericire, mister Stanley se grăbeşte. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

— Oh! Melania Lupu roşi convingător: Lucrurile acestea le spuneţi ca să faceţi plăcere unei biete bătrîne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul îşi desprinse în sfîrşit privirea de pe chipul femeii.

— Domnul Cristescu nu exagerează. Am ţinut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întîlneşti pe Abatele Brown.

Melania Lupu îşi flutură pleoapele. Pe obrajii emailaţi apărură două pete.

„Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, şi fii convinsă că asta-i ideea prietenului tău, maiorul".

— Abatele Brown? Dar vă înşelaţi! Noi sîntem ortodocşi. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ţine slujba... Îşi muşcă buza şi adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzant:

— Dumnealui se referă la misteriosul Abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondenţă...

— L-aţi invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

— Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sînteţi autoarea scrisorilor şi că din modestie aţi apelat la un pseudonim.

— Serios? Puse mîna pe braţul inspectorului: Oh, mister Stanley, nici nu ştiţi ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

— Apreciez discreţia tot atît de mult ca şi modestia.

— Nu sînt deloc sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Faceţi-mi plăcerea, mister Stanley, şi acceptaţi o mică amintire. Aşa se obişnuieşte la noi cînd îi pomeneşti pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacoşă. Inspectorul se trezi brusc în braţe cu cîţiva metri de americă, două pahare de plastic albe şi o farfurie de colivă vîrfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

— Nu, domnule maior, nu mă puteţi refuza nici dumneavoastră. Aveţi aici un ştergar brodat. Bietei Valerica îi plăcea atît de mult să coasă! O adevărată maestră . . . Să nu uit, mister Stanley! Cînd mai veniţi în Bucureşti nu mă ocoliţi. Sînt totdeauna încîntată să ofer o ceaşcă de ceai prietenilor mei.

— Nu ne-aţi spus noua dumneavoastră adresă, rîse Cristescu.

— Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost convinsă că o cunoaşteţi. Am o garsonieră pe strada Toamnei 16-B. Acum vă rog să mă iertaţi. A început slujba.

Înşfăcă sacoşa şi intră în capelă. Maiorul se întoarse spre inspector.

— Ei, cum vi se pare?

— Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe Abatele Brown. Şi mai cred că e . . . fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustaţă blondă, Melania Lupu n-avea vîrstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

*

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu şi trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngeraşi, te aşteptai să răsară o scufiţă cu panglici şi dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii 80—90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle cu apă de *Vichy*, flacoane de colonie *Cuir de Russie*, pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor *Cristal de munte*. Berzele de argint susţineau cîndva o tipsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac îşi lăsau cărţile de vizită, pendula anunţa orele de bal sau de primire, în oglinda, îngălbenită acum, se reflectau chipuri gingaşe într-o cascadă de bucle, zulufi, pene şi flori, umeri goi, coborîţi după cum cereau canoanele frumuseţilor contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireş lustruit lenjeria delicată, lucrată în mînăstiri, emana arome dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles.

Melania Lupu trase mînerul de bronz şi scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceaţă şi cîteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

— Ai răbdare, Mirciulică, şopti bătrîna. Am să-ţi povestesc totul. Preparăm doar ceaiul şi pun un capot pe mine. E o vreme oribilă . . .

Se întoarse peste zece minute din chicinetă aducînd un platou mare. Aşeză în faţa motanului o ceaşcă de lapte, în care picură un deget de rom, apoi îşi turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frişcă şi începu să muşte din felia groasă de cozonac. Frigul şi ploaia îi coloraseră obrajii cu o nuanţă delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

— Da, draga mea, o camee! Nu văd nici un motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să înțeleg femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva decît strada sau o vizită. Trebuie să-ți facă plăcere să te privești.

Sorbi din ceașcă, o umplu din nou cu frișcă, apoi ciuguli o stafidă din miezul pufos.

— N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricît te-ai strădui asta n-ai s-o reușești. Închipuiește-ți, chiar pe mister Stanley căruia i-am scris de-atîtea ori. Dacă nu mă înșel, ultima scrisoare se referea la crima din Rue Lagrange... Un domn destul de prezentabil, plin de distincție. Seamănă puțin cu fostul nostru lăptar.

Își îngroșă vocea:

— „Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întîlnești pe Abatele Brown..." Fii liniștit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gînd. Desigur, ideea aparține domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănii. Și asta, mai ales acum, cînd punem la cale o combinație... Cum zicea bietul Lupu, deși el n-a fost niciodată un bărbat prea isteț: „Dragă Melania, dacă ai de gînd să înșeli pe cineva nu i-o trînti în față". Ți-am spus doar, n-avea cine știe ce spirit... Încă o linguriță de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerezi.

Apucă sticluța și turnă în ambele cești.

— În realitate, nu are cum să-mi strice o picătură, mai ales după umezeala de afară. Cînd am intrat în casă, mîinile îmi erau mai reci decît o bucată de gheață. Vrei un pișcot? Atunci putem strînge masa.

Mirciulică rămase în fotoliu privind țintă un tablou cu cale. Vasul de argint se strîmta la gît. Potirele albe înfloreau pe o draperie de un roșu stins.

Melania se întoarse din chicinetă aranjîndu-și părul.

— Un tablou de la bunica, dragul meu. E plin de atmosferă, nu găsești? Acum însă avem treabă. Exact, chestiunea care am mai discutat-o.

Luă motanul în brațe. Degetele sidefii, cu un singur inel subțire, mîngîiau blana neagră. Ansamblul sugera claviatura unui pian.

— Am reflectat mult, dragă Mirciulică, oftă bătrîna. Avem toate șansele ca de data aceasta să cîștigăm. Ne trebuie însă cineva care să ne ajute. Nu mai sîntem prea tineri și găsesc că e o calitate să recunoști amănuntul ăsta la timp. Știi la cine m-am gîndit?

Pendula își începu clinchetul și Melania Lupu se întrerupse brusc. Ascultă zîmbind:

— Ce melodie fermecătoare! N-o să mi se pară niciodată că am auzit-o îndeajuns... Da, m-am gîndit la domnul Raul Ionescu, o persoană pe care tu n-ai avut încă ocazia s-o cunoști. Un domn tînăr, dragul meu, plin de ceea ce numesc eu în general bărbăție. E hotărît și îndemînatic. Apreciez aceste însușiri enorm. Mi-amintesc de bietul Lupu... Nu era în stare să bată un cui fără să-și strivească două degete și uneori toată mîna. În schimb, juca admirabil bridge, iar lucrul are importanța sa. Vom apela deci la domnul Raul. Evident, mai am în vedere două persoane... Mă asculți, Mirciulică?

Motanul scotea zgomote ciudate, pendulîndu-şi coada subţire. Bătrîna îl alungă din poale.

— Te-ai ameţit! Stau şi mă întreb de unde ai împrumutat atîtea obiceiuri vulgare. Hm! Mă îndoiesc că pisicuţa Vasileştilor a primit cea mai bună educaţie . . .

Pe figura senină, cu trăsături mici, încremenise un zîmbet palid. Clătina din cînd în cînd capul, buzele se mişcau încet.

— Trebuie să-ţi construieşti o personalitate, draga mea, pentru ca el să nu te recunoască niciodată. Vei fi aspră şi caustică. Deteşti genul, dar de data aceasta e imperios ne-ce-sar! Vei proceda, în general, contrar obiceiurilor tale. Deci dură, intransigentă şi cu vocabularul doldora de expresiile acelea îngrozitoare.

Se privi în oglindă netezindu-şi sprîncenele.

— Te simţi în stare să-i vorbeşti? N-ai nevoie decît de puţin curaj şi atenţie. El va cădea cu siguranţă în plasa ta căci este îndeajuns de inteligent ca să înţeleagă că altfel nu are nici o şansă. Hai, fetiţa mea, ia carnetul unde ţi-ai notat numărul lui de telefon. După aceea, te vei simţi extrem de uşurată. Şi . . . pot să jur că în scrin mai sînt trei marţipane. Două cu fistic, şi unul cu migdale. Dar asta nu înainte de a fi vorbit la telefon.

Degetele îi tremurau de emoţie. Fiecare rotire a discului o apropia de locuinţa tînărului şi Melania îşi imagina fenomenul plastic, ca şi cum ar fi parcurs drumul într-o maşină. A patra, a cincea, a şasea cifră . . . Prin faţa ochilor i se perindară statuia Pache, Foişorul, străduţa îngustă cu o cofetărie mică pe colţ, în sfîrşit garsoniera unde se ascundea Raul Ionescu şi pe care şi-o închipuia în dezordine, plină

de ziare şi reviste, cu haine agăţate pe scaune şi poate fotografia unei fete înfiptă în vitrina şifonierului.

— Mda . . .

— Domnul Raul Ionescu?

— Greşeală!

— Încă o greşeală eşti pe cale să comiţi dumneata!

— La revedere.

Melania Lupu formă încă o dată numărul.

— Te avertizez, domnule inginer, că la a doua mojicie . . .

— Cum îţi permiţi?!

— Pentru un individ care a furat un bloc de 12 etaje şi este căutat intens de miliţie, întrebarea mi se pare ridicolă.

— Miroase a şantaj. Cît?

Bătrîna rîse sec:

— Lamentabil! Unde-ţi e fantezia, băiete? Păreai mai isteţ în chestia cu blocurile. Cîte doi centimetri furaţi din înălţimea fiecărui apartament . . . În loc de doi metri douăzeci, camerele dumitale au doi şi 18. La optzeci de blocuri, asta înseamnă o avere. O idee remarcabilă căzută din nefericire pe mîinile unui cîrpaci.

— Domnişoară!

— Dacă te mulţumeai doar cu jumătate de centimetru, comisia de recepţie n-ar fi sesizat escrocheria.

— În definitiv ce vreţi de la mine?

— Să-ţi dau o mînă de ajutor, deşi mă îndoiesc că o meriţi. Îţi ofer posibilitatea să părăseşti ţara.

— Cîtă mărinimie! Şi ce doriţi în schimb?

— O scurtă colaborare.

— In ce problemă?
— Aceasta o vom discuta mai tîrziu.
— Cine mă asigură că nu e o provocare?
Inginerul auzi un scrîşnet, apoi vocea femeii mocnită:
— Mă întreb dacă nu e cazul să mă răzgîndesc. Nu suport dobitocii! Cine şi-ar bate capul să provoace un individ a cărui unică perspectivă este ştreangul?
— Presupun că aveţi dreptate. Unde pot să vă întîlnesc?
— Mîine la biserica catolică. Mă vei aştepta la primul confesional de la intrare.
— Hm, seamănă a film de groază. Cred că e un bluff...
— Nu mă interesează ce crezi! Îţi atrag atenţia că dacă încerci să mă vezi, propunerea mea cade.
— Am să reflectez.
— Mă îndoiesc! Femeia rîse dispreţuitor: N-o să închizi bine telefonul şi ai să te repezi la morfină. O să te crezi împăratul Chinei sau şahinşah în nu ştiu care trib şi totul va fi O.K.
Inginerul înghiţi în sec.
— De unde...
— Îmi provoci decepţie după decepţie! Cîrpaci candid... şi mai ce?
— S-ar putea să mă enervez, domnişoară!
— Ţi-ar place, dar nu-ţi dă mîna. Pe mîine.
Bătrîna puse receptorul în furcă. Umerii mici i se zguduiau de rîs.
— Bietul prostuţ! Cu ce gogoriţă îşi închipuie că a discutat! Dar va veni. Fii convinsă, draga mea. Va veni! Va veni! Va veni!

Luă sticla cu apă fierbinte pregătită în bucătărie şi urcă în pat. Motanul adormise în fotoliu.
— Ce să-ţi fac, dragul meu, dacă bei... Am să-ţi povestesc mîine Scufiţa Roşie. Eu voi citi puţin din Loti... Pêcheur d'Islande. Are pagini a-do-ra-bi-le.
Deschise cartea şi cu un suspin începu să citească. Pe noptieră erau pregătite, într-o farfurioară, trei marţipane.

*

Ocoli băltoaca şi se opri la vitrina unui magazin de încălţăminte. O fetiţă cu funde mari albe, agăţate la codiţele firave şi sîrmoase, privea cu ochi căscaţi de admiraţie nişte pantofi roşii.
Îşi lipise fruntea de sticlă apăsînd ochelarii la rădăcina nasului cu un deget murdar de cerneală. Melania Lupu zîmbi.
— Îţi plac, draga mea?
Fetiţa o privi surprinsă. Înclină capul răspunzînd serioasă:
— Foarte mult, doamnă.
Bătrîna o mîngîie pe obraz şi-i strecură în buzunar trei bancnote de 25 de lei.
— Cumpără-i!
Îşi continuă drumul urcînd strada îngustă. „Copiii cu ochelari au un aer dramatic. Te înduioşează..."
Îmbrăcase o haină neagră, strîmtă care-i accentua supleţea. Voaleta îi cădea pînă în dreptul buzelor. Îşi privi ceasul: 5.
„E foarte bine, draga mea. Dacă intenţionează să te pîndească, va veni cu cel mult o jumătate de oră înainte. Tu îţi vei petrece vremea închinîndu-te Sfîntului Anton de Padua. Oricine îşi va imagina că

te rogi pentru ca nepoata, sau chiar fiica ta să se mărite".

Pătrunse în catedrala aproape pustie. Cineva exersa la orgă pe un motiv de Bach. Melania Lupu își muie degetele în apa sfințită și se închină.

„Desigur, acesta este un obicei catolic, dar e bine, draga mea, să-ți asiguri prieteni pretutindeni".

„El este, fetițo! Puteai să juri că va veni și iată că nu te-ai înșelat".

Ochii Melaniei Lupu poposiră cu satisfacție pe silueta bărbatului. Avea cam 35 de ani și părea extrem de degajat.

„Siguranța! Asta am apreciat cel mai mult la un domn. Îmi place și cum e îmbrăcat. Nimic strident, totul de excelentă calitate, și spune tu Melania, dacă știi ceva mai rafinat decît un raglan gris souris la un costum gris fer și o cravată neagră cu picouri albe. Splendid! Fii convinsă, vă veți înțelege ad-mi-ra-bil."

Bărbatul ocoli capela. Se opri în dreptul statuilor simulînd curiozități artistice. Ochii duri scormoneau băncile goale, încercau să pătrundă întunericul ungherelor. În catedrală se afla o singură femeie. Stătea în prima bancă, nemișcată ținîndu-și fruntea în palme. Nu întorsese capul cînd auzise pașii tînărului. Bărbatul ezită cîteva clipe și se apropie de confesional.

Sunetele orgii alunecau pe lîngă chipurile sfinte.

— Ești punctual.

Șoapta din spatele draperiei părea alterată de tutun și alcool.

„Hm, gîndi Raul Ionescu, una din ororile alea

care răsucesc tot felul de combinații prin baruri. Cu atît mai bine".

— Nu mă las niciodată așteptat de-o femeie.

Se simțea încolțit, avea impresia că se află în apropierea unui coșciug: „Niciodată n-am stat de vorbă cu cineva atît de aproape fără să-i văd chipul. Ciudat! În fond de ce se ascunde?"

— Nu știu dacă o să cădem de acord, băiete, așa că prefer să nu mă cunoști. Îți propun o mică colaborare.

— Mă interesează în primul rînd care sînt riscurile, stimată domnișoară.

— Nu există riscuri.

— Îngăduiți-mi să mă îndoiesc. Însăși cadrul în care evoluează discuția noastră mă obligă să gîndesc contrariul.

— Ai încă timp să renunți.

— Ce înseamnă „încă"?

— Peste o jumătate de oră va fi prea tîrziu.

— Tîrgul e neleal. Mă obligați să accept sau nu înainte de a ști despre ce e vorba.

— Situația în care te afli te obligă, nu eu.

— Credeți? La urma urmelor o condamnare de zece ani nu înseamnă cine știe ce.

— Uită oferta mea, și execută-i sănătos!

Melania Lupu își simți bătăile inimii:

„Nu-ți fie frică, fetițo! Nu va avea curajul să renunțe. E tînăr, frumos, femeile îl adoră... Va face orice pentru a evita pedeapsa".

— Cred că ați cîștigat, rîse Ionescu.

— Îți atrag atenția că orice fentă ulterioară te costă viața.

— Am să vă dau o veste bună. Sînt dintre aceia cărora nu trebuie să le explici de două ori un lucru.

— Nădăjduiesc. Vom comite o spargere la muzeul Chiusbaian.

Bărbatul scoase un fluierat ușor.

— Ne aflăm într-o catedrală, băiete, și nu pe stadion!

Tînărul își înghiți eroic exclamația: „Sictir! Simți fruntea cum i se acoperă de sudoare. E nebună! Spargere la muzeu..."

— Aveți idee cum își păzesc domnii de acolo comorile?

— Sînt amănunte pe care le-am rezolvat înainte de a te deranja.

— Splendid! Ce vă interesează de la Chiusbaian?

— Un Goya. *Femeia cu evantai.*

Ionescu simți că-i vine amețeala.

— Numai atît? Nu mergeți cu lingurița...

„Sigur că nu, zîmbi Melania Lupu. Ești o nebună, draga mea, și băiatul acesta, poți paria pe oricît, te crede schizofrenică. Surîsul *ei* te obsedează. Îl vrei pentru tine, să-i atingi grumazul, să-i simți răcoarea evantaiului. Femeia *trebuie* să fie a ta".

— În momentul de față, una din aripi se află în renovare. Muzeul fiind închis, furtul va fi descoperit destul de tîrziu.

— O clipă! o întrerupse tînărul. Unde aveți de gînd să-l comercializați?

— Cu fiecare întrebare nu faci decît să mă decepționezi. Natural că peste graniță. De aceea am apelat la dumneata.

— Chiar și pentru străinătate nu mi se pare o marfă prea comodă. Statul român va reclama oricum tabloul.

— Problema este rezolvată. Pînza va intra într-o colecție particulară. Amănuntul reprezintă în același timp o garanție a onestității dumitale, mai limpede, fără mine n-o vei putea negocia. Altceva?

— Care este beneficiul meu?

— Pînă acum te mulțumeai doar cu plecarea din țară.

— Stimată domnișoară, bunica mea avea o vorbă: Dacă nu vrei să dai și la vecini, taie porcul în casă.

— Era înțeleapta satului, presupun. Nu te streme să fii spiritual, treaba asta mă indispune. Ai la dispoziție tot muzeul, poți alege orice! „Vînătorul" lui Rembrandt, Degas, sau Monet. Clar?

— Sînteți generoasă...

— Practică! Te vor ajuta doi oameni.

— Doi gentlemeni, bănuiesc! Cine sînt?

— O vei afla la timpul cuvenit. Să ne întoarcem la muzeu...

— Aveți cumva cheile?

— Ascultă! Nici bancurile, nici zicătorile dumitale de familie nu mi se par de spirit!

Inginerul ridică din umeri.

— Simțul umorului e o floare rară.

— În schimb prostia crește pe toate drumurile. Trage fermoarul, băiete!

— În regulă! Nu știu nimic despre muzeul Chiusbaian, dar îmi pot imagina cum e asigurată paza: sisteme de alarmă, celule fotoelectrice, oameni...

— Adaugă și un grilaj de oțel. În spatele lui se află galeria de tablouri. Amănunt notabil, nici un om nu se află în muzeu. Paza este exterioară. Concluzia?

— Imposibil să te apropii!

— Nimic nu-i imposibil, drăguţă! În 35 de ani încă n-ai aflat? Vei ocoli căile obişnuite de acces.

— Adică?

Melania Lupu făcu o pauză. Spuse abia auzit:

— Veţi intra pe dedesubt.

— Tot nu înţeleg.

— Mă aşteptam. În apropierea muzeului se află o vilă. Cei din cartier o numesc *Căsuţa cu zorele*. Cîţiva metri de pămînt despart pivniţa vilei de canalul colector al unei foste întreprinderi, un laborator chimic, în prezent demolat. Canalul colector trece pe sub muzeu. Efortul vostru va consta deci în săparea a 8—10 metri de pămînt, din pivniţa *Căsuţei cu zorele* spre canal, şi de la canal pînă la subsolul muzeului. În trei oameni, povestea nu vă poate lua mai mult de două ore.

Ionescu îşi lărgi puţin gulerul cămăşii. Gămăliile de fosfor ale ceasornicului azvîrleau licurici: „E nebună! Nebună de-a binelea! Şi totuşi... Ideea mi se pare uluitoare".

— Sînteţi convinsă că e vorba numai de 8—10 metri de pămînt?

— Am studiat planurile. Nu încap erori.

— Mda... Aţi auzit vreodată ce înseamnă un canal colector?

— Mi s-a întîmplat. Veţi avea la voi măşti de gaze.

— Deci echipament de protecţie, perfect! Admitem că am pătruns în muzeu. Cum evităm capcanele din interior?

— Vă pun la dispoziţie un film unde sînt semnalate aceste capcane. Va fi un fleac să le neutralizaţi. Pentru grilajul care încuie galeria de tablouri veţi avea o cheie.

— Mi se pare fantastic! Toată povestea e fantastică!

— Dar nu imposibilă. În ultimă analiză, chestiune de imaginaţie.

— Dumneavoastră, sînt convins, nu vă lipseşte. Pentru cînd preconizaţi circul ăsta?

— Pentru luni seara. În aceeaşi noapte veţi părăsi ţara.

— Cum?

— Cu un avion sanitar.

Tînărul avu pentru o clipă sentimentul că se sufocă. Apoi un rîs îngrozitor îi gîlgîi în fundul pieptului. Simţi cum i se umflă fălcile, gata să plesnească: „E limpede! A fugit de la balamuc! Are o logică în ce spune, de acord, dar ..."

— Ai amuţit?

— Chestia asta cu avionul mi-a rămas în gît... Nu văd ce i-ar determina pe cei de la Aviasan să ne dea cadou un avion.

— Şantajul! Locatarii vilei sînt părinţii pilotului. Doi oameni în vîrstă care seara primesc prieteni. Lunea, de obicei, se joacă poker. Între 5 şi 7 fac o plimbare. Cînd se vor întoarce, vă vor găsi instalaţi în casă. Nu-i greu să ţii la respect patru bătrîni cu un revolver.

— De unde arme?

— Unul dintre tovarăşii dumitale se va însărcina cu aceasta.

— Aha! Deci ne jucăm de-a ostatecii. Mai departe?

— După ce puneţi mîna pe tablouri veţi telefona pilotului. Viaţa celor patru contra posibilităţii de-a părăsi ţara cu un avion.

— Nu va fi niciodată de acord.

— Te înşeli, domnule Ionescu! Sîntem o naţiune eminamente sentimentală. Pilotul nu-şi va sacrifica părinţii.

— Va folosi toate trucurile de pe lume ca să ne împiedice.

— Cei patru ostateci constituie o garanţie sigură. Vă vor însoţi pînă la destinaţie.

— Care destinaţie? Îi cerem pilotului să ne ducă la Honolulu şi ne debarcă în Sighetul Marmaţiei! Vedeţi-vă de treabă!

— În regulă! Poţi pleca.

Inginerul se foi neliniştit:

— Spuneţi, domnişoară, credeţi sincer în aiureala asta? În cazul cel mai fericit, depăşind cu succes toate etapele, vă daţi seama că înainte de a ateriza statul român va alerta toate aeroporturile?

— Nimeni nu va şti de furtul tablourilor cel puţin cîteva zile. Veţi ateriza pe un aeroport particular.

— Bun. Şi răpirea de persoane vi se pare o ispravă mai dulce?

— Nu toate statele sancţionează actele de terorism.

— Documentată sînteţi, în orice caz. Apropo, cine mă asigură că dincolo nu voi fi păcălit?

Melania Lupu rîse:

— Tablourile vor fi la voi. Ce garanţie mai doreşti?

Inginerul rămase un timp pe gînduri.

— Bine, domnişoară, unde e filmul?

— Apleacă-te puţin şi vei găsi în colţul din stînga un pacheţel. Trebuie developat.

Ionescu începu să rîdă.

— Eraţi sigură că voi accepta.

— Fireşte. Altfel nu te-aş fi chemat. Ultimele amănunte şi locul unde te vei întîlni cu tovarăşii dumitale ţi le voi comunica duminică seara. Şi-acum te rog să reţii! Nu-mi plac cacialmalele. Ştiu că ai destui bani ca să nu te mai tenteze spargerea de la muzeu. Numai că fără surîsul *Femeii cu evantai* nu vei părăsi niciodată ţara! Aminteşte-ţi de treaba asta. La revedere.

— Un moment, domnişoară. De unde mă cunoaşteţi?

„Ce prostuţ! zîmbi bătrîna. Cînd o să-i spun lui Mirciulică o să moară de rîs. Dar desigur, draga mea, amănunte n-ai să-i dai niciodată. Doar ştii cît intrigă misterul, iar soluţiile prea simple în general, dezamăgesc. Lasă-l să-şi închipuie tot ce e mai complicat. Asta îţi dă importanţă".

— Domnule Ionescu, e timpul s-o ştergi.

Capitolul II

ABATELE BROWN ÎŞI SCOATE MASCA

După ce înveli arma într-o cîrpă moale de diftină, o puse în rucsac. Prin perdele se strecura o lumină udă. Nucu Scarlat pipăi buchetele brodate, destrămate pe alocuri.

„Cu ce-şi poate pierde cineva timpul, Dumnezeule! Şi totuşi era o femeie superbă... De obicei, astea bine făcute ţin acul în mînă de parcă ar fi un peşte viu".

Le avea de la prima nevastă. O căsătorie care durase exact patru luni. Şi peisajul în peniţă de la Capri, tot de la ea îi rămăsese. O femeie frumoasă

și ciudată... Îi plăceau cerceii lungi, parfumurile grele, rochiile decoltate, se fotografia totdeauna cu umerii goi. Își închipuiau că sînt îndrăgostiți pînă peste cap unul de celălalt. Poate că fuseseră... Oricum, nu s-au detestat după aceea. Se întîlneau cu plăcere pe stradă, odată, cu totul întîmplător într-o cofetărie mică. Se priviseră în ochi, zîmbindu-și luminos ca doi prieteni vechi. „Spune, atunci... De ce-ai plecat? Dacă poți să-mi spui". Își coborîse pleoapele viorii, cu gene lungi, rimelate: „De ce mă întrebi?" „Sînt curios".

Începuse să rîdă răsfirîndu-și șuvițele lungi, castanii în dreptul buzelor: „Mi-era teamă... Aveam sentimentul că dorm în același pat cu un gangster. Îmi strecuram degetele sub perna ta ca să găsesc stiletul... Aveam coșmaruri..." „Interesant. Aș fi jurat că sînt pe gustul tău". „Te înșeli, dragul meu. Nu-i suficient să te vopsești și să umbli pe jumătate goală ca să te dai în vînt după senzații tari. Ești fascinant, o cred și astăzi, dar nu într-atît încît să mă determini să dorm cu un revolver proptit în spinare".

Cînd se întorsese din străinătate se căsătorise a doua oară. „Trebuie să mai am fotografia ei printr-un sertar", gîndi Scarlat. Nu izbutea să și-o amintească altfel decît așa cum arăta pe bucata de carton. Îl scoteau din sărite aerele ei puritane, rochiile acelea cafenii lipsite de grație, părul adus după urechi și strîns bine la spate cu un șiret, fața ștearsă, fanată, cu gura mereu strîmbă. Își făcea o virtute din lipsa de farmec, din fustele și jachetele ei imposibile, exclama cu bărbia în vînt: „N-am avut în viața mea o singură cutie de pudră".

La 30 de ani era bătrînă. Se întrebase mereu ce-l determinase să se recăsătorească. Poate oboseala, senzația nedeslușită de panică pe care o încercase după 40 de ani. Ultima încurcătură, la Liverpool îl dăduse peste cap. Pe vapor, în drum spre țară se simțise rău. Chipul din oglindă îl înspăimîntase. În barba nerasă se zăreau fire albe. Se însurase imediat, cu un sentiment tulbure de capitulare.

„Nenorocita! O creatură inventată să întunece totul în jurul ei".

Telefonul țîrîi o dată scurt și bărbatul tresări. Ridică receptorul, dar legătura se întrerupse. Se așteptase să audă glasul necunoscutei. Aprinse o țigară și trase scrumiera mai aproape. Streșinile plîngeau monoton, lumina devenise albăstrie.

„Ciudat". Femeia aceea știa totul despre el. Povești vechi de douăzeci sau treizeci de ani, pomenise întîmplări, străzi, nume uitate... Joe, contrabandistul cu un singur ochi, banda lui Alessandro la Neapole...

„Ați fost locotenentul lui, domnule Scarlat. I-ați sedus amanta, și v-ați refugiat în Statele Unite. La Atlanta ați deschis un magazin de antichități. Oamenii lui Alessandro vă urmăreau și înspăimîntat, v-ați îndreptat spre Sidney. Îmi amintesc cartea dumneavoastră de vizită: profesor de natație la un club de milionari. Ați colindat după aceea Asia împreună cu un circ și în sfîrșit, v-ați întors în Europa..."

E adevărat, se întorsese în Europa. Avea niște bani la Liverpool investiți într-un tripou. Poliția îl închisese de trei luni. Rămăsese lefter. Patru lire, cinci șilingi și 10 pence. Claude i-a propus afacerea acolo, în restaurantul întunecos și umed din Victoria Station: „Niște plicuri, atîta trebuie să duci la

Madrid". „Coco?" „Nu. O chestie mai rentabilă: L.S.D. 25". Își plimbase ochii peste tăbliile cafenii care căptușeau localul. La tejghea, barmanul roșcovan cu mînecile suflecate servea doi români. Vorbeau tare, siguri că nu-i înțelege nimeni. Femeia strîmba din nas: „O bere infectă!" Se întoarse spre Claude: „Nu-mi place povestea asta". Francezul ridicase din umeri: *„C'est à prendre ou à laisser"*.

„Ați acceptat totuși". Vocea necunoscutei îi stăruia în urechi, era sigur că ar recunoaște-o totdeauna avînd de ales între alte o mie de voci. „Aveați nevoie de bani. Din nefericire, poliția prinsese un om din rețea. Vă întrebați probabil și azi cum ați izbutit să scăpați. Trebuia să predați marfa într-un hotel modest din Calle de Jose Antonio . . ."

Nucu Scarlat stinse țigara și se întinse cu mîinile sub cap. Femeia cunoștea al dracului de multe . . .

„Ați da orice să plecați. Sînteți o fire sălbatică, nomadă, care n-a cunoscut niciodată liniștea. La 50 de ani însă nu te poți aventura cu palmele goale. Aveți nevoie de bani . . ."

„Mi se pare că nu vă înșelați".

„Banii aceștia vi-i voi pune eu la dispoziție. Mai mulți decît ați îndrăzni să sperați".

„În regulă. Accept oferta dumneavoastră".

„Să nu uit, domnule Scarlat! Luați și arma luni seara. Măștile le veți găsi în pivniță . . ."

Scarlat se ridică din pat și traversă elastic odaia. Ar fi dat orice să vadă chipul necunoscutei din confesional.

*

Melania Lupu zîmbi. Petalele delicate ale fresiilor îi mîngîiau obrazul. Aspiră parfumul dulce și puse paharul de argint pe noptieră.

— Bărbații sînt atît de prostuți, draga mea . . . Din nefericire s-au născut prea puține femei care o știu. L-ai e-pa-tat pe bietul Scarlat! E o realitate, și n-ai de ce să te ascunzi. Poți pune rămășag pe ce vrei că acum își zdrobește mintea ca să înțeleagă de unde știi atîtea lucruri despre el. Fetița aceea, Mioara, l-a iubit fără îndoială, dar iată că nu și-a putut ține gura. Cine și-ar fi imaginat acum cinci ani la Vatra Dornei, că poveștile ei din parc îți vor servi vreodată? Din păcate a avut ghinion. Moașa nu-și cunoștea meseria . . . Scarlat i se destăinuise ca să o impresioneze. Și a izbutit. Cînd vorbea despre el îi străluceau ochii de mîndrie. Ar fi luat-o poate și de nevastă. Oh, un accident cu adevărat nefericit! N-ai să uiți niciodată rochia aceea albastră cu margarete în care ai văzut-o ultima oară. Părea o madonă . . .

Bătrîna se privi în oglindă. Capul cuminte răsărea dintre dantelele capotului.

— Spune-mi, draga mea, cum izbutești să nu te înșeli aproape niciodată?

Sărută sticla argintată și roși brusc. Amenință cu degetul.

— Dumnezeule! Cîtă lipsă de modestie! I-nad-mi-si-bil pentru o doamnă!

Cotoiul miorlăi lugubru.

— N-am uitat, Mirciulică! Știu, e 7,20 și vrei s-o vezi la televizor pe Mihaela.

*

Dascălu își dezbrăcă trenciul și-l agăță într-un cui, în spatele ușii. Se uită la Dincă zîmbind.

— Luni seara mă cărăbănesc.

Celălalt îl măsură lung, cu privirea subțiată.

— Ce a vrut de fapt?

— O chestie, la un muzeu... Ceva interesant. În aceeași noapte, trecem granița cu un avion.

— Hm! Ca-n filme! Ai încredere?

— Așa cum explică ea treaba o să meargă... Ce pot să beau?

— Turț.

Dascălu își turnă în pahar și luă o înghițitură.

— A naibii cucoană!

— Cum arată?

Celălalt izbucni în rîs. Un rîs ca un behăit, puțin imbecil.

— N-am văzut-o. Stătea ascunsă în cutie. După glas, părea tînără, plină de draci.

— Mi-e teamă să nu fie o cursă...

— Ce cursă! Își încreți nasul cîrn cu nări răsfrînte: Știe că stau la tine. „Te ascunzi la domnul Alexandru Dincă, fiul nașei dumitale." Pe cuvîntul meu de onoare că așa mi-a spus! N-avea decît să dea un telefon la miliție: „Hei băieți, tipul evadat din penitenciar se găsește pe strada cutare la to'arășul cutare!" Este?

Scoase pieptenul din buzunar și-l trecu de cîteva ori prin păr. Avea o figură ciudată, construită din linii frînte. Nasul foarte cîrn și ochii mari, albaștri, cu sprîncene circomflexe îl făceau să semene cu un clown. În general izbea expresia tîmpă și în același timp vicleană. Rîsul neașteptat accentua impresia.

— De unde știa ce-i cu tine?

Dascălu ridică din umeri:

— Habar n-am! Cînd pică o pleașcă ca asta nu mai pui întrebări. Îți dai seama! Bani și un bilet de avion pentru o țară cu fluturași albaștri. Totdeauna mi-au plăcut fluturii albaștri...

Începu să dea din mîini behăind. Dincă oftă.

— Te-a aiurit! N-ai fost niciodată un tip prea deștept...

— Știu, chicoti. Mi-a spus-o și mama. Da' nu-mi prea vine să cred.

— Oriunde te-ai duce, n-ajungi să zici bine „bună ziua, tovarăși capitaliști!" și șmecherii de la poliție te extrădează. Ești delicvent de drept comun La chestia asta te-ai gîndit?

— Eu nu, dar s-a gîndit ea.

— Ți-a turnat istorioara cu actele false?

— Ț! Pe mine mă caută miliția aici...

— Și?

— Aici o să mă caute și în continuare. De unde să știe că tocmai eu, Dascălu m-am cărat? Vede ăla trei inși, ne dă frumos onorul și basta!

— Care ăla?

— Care ăla! Aviatorul.

— Ai căpiat?! O să vă toarne urgent.

— Hai că ești prost făcut grămadă! N-ai înțeles nimic. Aici e o treabă de șantaj. Îi ținem babacii în pistoale.

Dincă se ridică cu mîinile în buzunare.

— Ascultă-mă pe mine! Îți pui singur juvățul de gît! Lasă-te păgubaș.

— Nici prin cap nu-mi trece. Aici n-am nici o șansă. Peste două săptămîni se întoarce nevastă-ta. Unde mă duc? Cine mă ascunde?

— O să căutăm o formulă, pînă la urmă găsim ceva. Femeia asta e ori escroacă, ori dementă!

Dascălu rîse:

— E un înger! Știi, mi-a vorbit de o țară plină cu fluturi albaștri. Tu ce crezi, există așa ceva?

Dincă îi ocoli privirea. Îngînă moale:

— Cred că există. De ce să nu existe...

— Dă-mi o țigară și trusa.

— Ce vrei să faci?

— O plăcintă cu carne! Gluma i se părea grozavă, rîdea cu lacrimi repetînd: O plăcintă cu carne, o plăcintă cu carne! Ai o rimă la plăcintă?

— Flintă.

Dascălu începu să fredoneze:

— *În țara cu fluturi albaștri / Iepurașul pisicher / Trăgea de coadă un rinocer / Țînțarul cu o flintă / Îl făcu plăcintă...*

Scoase un film și-l derulă în fața becului.

— Hm, yală nemțească... Am să pregătesc mai multe variante.

— Va să zică de-aia te-a chemat... Ce trebuie să deschizi?

— Poarta spre împărăția fluturilor albaștri. Ha! Ha! O să-mi cumpăr o plasă și o cutie de cristal Vezi! Bătu cu unghia pe peliculă: Grilajul ăsta o să-l forțăm.

*

— Te felicit din inimă, draga mea!

Melania Lupu își trimise o sărutare în oglindă și începu să pirueteze prin cameră. Se învîrtea ușor, cu brațele întinse. Sub poalele capotului deschise ca o umbrelă, se vedeau picioarele subțiri îmbrăcate în șosete albe. Căzu în fotoliu gîfîind.

— Dumnezeule! Nici nu credeam că băieții aceștia se vor lăsa atît de ușor convinși. Asta înseamnă

un singur lucru, draga mea: Socotelile tale au fost exacte. Ai grijă doar ca succesul să nu te zăpăcească. Ar fi o greșeală de ne-ier-tat după ce ai pus la cale un plan atît de inteligent. Băgă în gură o bomboană de ciocolată: Știi care a fost adevărata lovitură de maestru? O clipă!

Bău puțină apă și puse paharul pe noptieră.

— Nu-i politicos să vorbești cu gura plină. Da, cred că ai fost strălucită în convorbirea cu domnul Scarlat, singurul care nu-i o-bli-gat să plece. M-a uluit totdeauna puterea ta de convingere. Cum îți spunea Lupu: „Melanie, ești irezistibilă! Dacă ți-ai pus ceva în cap, imposibil să nu izbutești". Doamne, cîte banalități putea să înșire fără ca tu să i-o spui o singură dată! Asta dovedește cu prisosință că ești o adevărată doamnă... Cu ceilalți a fost, desigur, o joacă. Abia așteptau propunerea ta. Domnul Raul Ionescu începuse să se gîndească la *nécessaire*-ul de pușcărie, încă de pe vremea cînd noi locuiam în Crăiței. Sînt convinsă că și Mirciulică își mai amintește cît ne zbăteam să găsim o altă locuință. Și chiar găsisem o garsonieră convenabilă într-un cartier liniștit. Familia Iorgulescu intenționa s-o închirieze pentru un an. Ții minte, draga mea, pertractările ajunseseră destul de departe cînd din senin ți-au restituit aconto-ul anunțîndu-te că problema nu mai e de ac-tua-li-ta-te. Această te-a pus serios pe gînduri și am toate motivele să te felicit pentru că n-ai abandonat chestiunea așa cum ar fi procedat în locul tău majoritatea persoanelor pe care le cunoști. Ai supravegheat cîteva seri garsoniera și... Doamne sfinte! Îmi vine și acum să rîd cînd mă gîndesc ce ochi ai căscat recunoscîndu-l pe domnul Ionescu. Fotografia lui fusese publicată în In-

formaţia, la rubrica aceea cu hoţi. Miliţia îl căuta de cîteva luni. Ca să fiu cinstită, Melanie, în continuare te-ai descurcat ma-gis-tral! Ai făcut o vizită la tribunal şi pentru 25 de lei, grefierul ţi-a arătat dosarul. Domnul Ionescu fusese judecat în contumacie pentru chestiunile pe care le ştii. Acolo ai aflat toate amănuntele escrocheriei lui. Cît despre domnul Dascălu, situaţia lui seamănă grozav cu a inginerului. Bietul nătîng nici măcar nu te-a întrebat de unde-l cunoşti. Perspectiva voiajului pur şi simplu l-a a-me-ţit. Nu trebuie însă să fii nedreaptă cu el! E un băieţaş foarte talentat chiar dacă nu-i inteligent. Poţi să ai toată încrederea în posibilităţile lui. Pariez că a şi început să lucreze la cheie. N-ai decît să iei binoclul şi să te uiţi pe fereastră. Apartamentul domnului Dincă nu mai are pentru tine nici un secret. Ţii minte cine ţi-a vorbit despre Dascălu? Avocatul Strat. L-a apărat la proces, ţi-a arătat şi fotografia: „Un spărgător de mîna întîi!“ Îmi vine să rîd, ce prostuţă poţi fi uneori! L-ai căutat atîta şi era chiar aici, sub nasul tău. Fie vorba între noi nu mă aşteptam să fii atît de bleagă. Retractă îngăduitoare: Bleguţă.

Auzi mieunatul motanului dincolo de uşă şi se ridică.

— Draga mea, te rog să nu uiţi măştile de gaze. Lupu era un bărbat meticulos, trebuie totuşi să le verifici încă o dată... A fost o plimbare plăcută, Mirciulică?

Îi întinse o bomboană. Motanul întoarse capul plin de dispreţ şi se căţără pe canapea.

— Ah, înţeleg! Ai luat masa în oraş. Din nefericire azi nu-i nimic drăguţ la televizor. Vom citi amîndoi *Fetiţa cu chibrituri*... Am o adevărată slăbiciune pentru povestea asta. Da, presimt că vom petrece o seară ad-mi-ra-bi-lă.

*

Îşi luă mîinile din dreptul gurii şi rosti încet:

— Caută-mi te rog telefonul Melaniei Lupu.

Locotenentul Azimioară îl privi surîzînd:

— Personajul vă obsedează.

— Îhî... Dacă aş fi fost mai tînăr mi-e teamă că m-aş fi îndrăgostit de ea.

Azimioară examină amuzat chipul maiorului. Fuma dus pe gînduri, ochii înguşti zîmbeau.

— Ea, vreţi să spuneţi...

— Nu, nu, dragul meu, vorbeam despre mine. Încep să cred că olandezul avea dreptate. Pentru Melania, vîrsta rămîne un amănunt lipsit de semnificaţie.

Locotenentul îşi aminti silueta fragilă a bătrînei, mîinile uscate cu articulaţii şubrede şi strîmbă imperceptibil din buze. O cucoană distinsă, fără îndoială, cu maniere cuceritoare — îţi amintea de fluturii aceia splendizi prinşi cu acul în cutii de sticlă, „ce zglobii trebuie să fi fost odată!“ — şi cam aici interesul ostenea.

— Nu mă crezi, rîse maiorul. Eşti prea tînăr pentru ca frăgezimea obrajilor să nu conteze enorm deşi, întîmplător, ai Melaniei sînt foarte proaspeţi. Femeia asta are un farmec de o esenţă cu totul specială. Nu, n-ai să întorci capul niciodată după ea pe stradă şi mă îndoiesc chiar că în tinereţe i s-a întîmplat prea des ceva asemănător. N-are nimic de vampă în înfăţişare. Cred că secretul ei stă în

candoare. O candoare sinceră altoită pe o fantezie de gangster. Este absolut autentică în relaţiile cu Mirciulică, se uită împreună la televizor, îşi împart dulciurile etc. şi în acelaşi timp pune la cale cele mai neaşteptate năzbîtii. Iar treburile astea sînt concomitente, înţelegi, le trăieşte fără efort, flori gemene ale aceleiaşi tulpini. Paradoxul e încîntător iar inocenţa, aşa cum o desprinzi din ochii Melaniei, poartă în ea suflul tinereţii. Deci însuşire emoţionantă şi nu act de senilitate.

Azimioară îşi săltă umerii masivi:

— Părerea mea — dacă-mi permiteţi — e că nu-i normală! Spune-i cuiva că face conversaţie singură sau cu motanul! Nu cunosc un singur ins care n-ar lua-o la goană.

— Sînt o mulţime de inşi, rîse Cristescu, care vorbesc singuri. Dubioşi devin atunci cînd treaba asta se întîmplă pe stradă sau în tramvai.

— Oricum ce a făcut în afacerea cu tablourile mi se pare inadmisibil. Numai un creier bolnav poate elabora asemenea idei.

— Sau unul mai puţin obişnuit. Ştiu, dragul meu, şi de aceea ne ocupăm în continuare de ea. Ceea ce nu mă împiedică să regret pitorescul personajului. Îmi pare rău că n-a izbutit să se mulţumească cu prietenia lui Mirciulică şi soluţiile Abatelui Brown... Asta-i numărul? Mulţumesc.

Glasul bătrînei izbucni melodios:

— Oh, dumneavoastră! Bineînţeles, v-am recunoscut imediat. Cîtă amabilitate!

— Pot să vă dau o veste bună...

— Nu vreau să aud un singur cuvînt în plus, domnule maior. Azi-dimineaţă am cumpărat un cozonac proaspăt, iar ibricul de cafea nu aşteaptă decît să fie pus pe foc. Vă aştept negreşit.

— Dar nu e cazul... Vă rog să...

— Doamne sfinte! N-o să-mi spuneţi că sînteţi în stare să refuzaţi o doamnă în vîrstă şi singură.

Maiorul zîmbi. Nu era deloc sigur că ar fi în stare.

*

Melania Lupu aranja florile aduse de maior, — cinci trandafiri galbeni — într-o glastră din cristal negru. Pe măsuţa secundă pregătise serviciul de cafea, un coşuleţ cu prăjituri uscate şi un altul cu migdale. Mirciulică privea fix cupa de frişcă.

— O adevărată orgie de dulciuri, observă Cristescu.

Bătrîna se răsuci sprintenă. Purta o rochie neagră cu guler bărbătesc.

— Cozonacul l-am băgat puţin la cuptor. Ador prăjiturile calde cînd afară e umed. Mă scuzaţi numai o clipă... Mirciulică, ocupă-te te rog, de musafiri!

Cristescu îşi roti ochii prin încăpere. Recunoştea mobilele din strada Crăiţei, dispuse aici mai aerisit. Stăruia atmosfera de epocă, parfumul vechi se simţea desluşit. Melania Lupu camuflase caloriferul în spatele unui paravan scund pictat cu dragoni de aur, păpuşa spaniolă, cu părul prăfuit prins într-un pieptene mic, o aşezase pe un scăunel.

— V-aţi aranjat admirabil, spuse de convenienţă maiorul. Mult mai comod decît dincolo, nu?

— Oh, fără îndoială... Cafeaua vă las s-o preparaţi singur. Aici aveţi zahărul şi frişca. Trebuie

să luați o bucată de cozonac. L-am cumpărat la Capșa. Ce spuneam? A, da... Garsoniera desigur oferă avantaje, nu trebuie să ții seama la bucătărie și în special la baie de programul celorlalți... Eu și Mirciulică am ajuns din cauza asta să ne facem pur și simplu de cap. Ne culcăm la ore imposibile și uneori ne trezim aproape de prînz. Din nefericire, acesta-i singurul avantaj.

— Mi-am închipuit întotdeauna, spuse maiorul amestecînd cafeaua, că pentru cineva care locuiește în comun, singura dorință e să scape de vecini.

— Exact ceea ce am afirmat ani de zile, dar numai azi sînt în măsură să-mi dau seama că m-am înșelat. De la o anumită vîrstă, singurătatea devine apăsătoare. Mă gîndesc cu nostalgie la serile cînd tricotam împreună cu Valerica ori jucam tabinet cu domnul Popa. A fost un bărbat în adevărata putere a cuvîntului! Și soții Panaitescu aveau drăgălășenia lor, iar năzbîtiile lui Doru mă făceau să uit că sînt o femeie bătrînă. Dar în sfîrșit, m-am lamentat destul.

Îl învălui într-o privire caldă: „Nu-ți fă griji, draga mea, habar n-are de planul tău. Dacă ar fi simțit ceva, fii sigură că nu-ți accepta invitația".

Își coborî pleoapele. Genele aruncau o umbră albăstrie peste chipul colorat. Spuse cu voce tremurată:

— Nu mai am răbdare. Sînt atît de emoționată...

Cristescu făcu ochii mari:

— Nu înțeleg!

— Știți, vestea aceea bună... Sînt incapabilă să mă gîndesc la altceva.

— Ah! Maiorul începu să rîdă: Am discutat cu medicul lui Doru Matei.

— Dumnezeule! Și?

— În scurt timp, va fi complet restabilit. Chestiune de o săptămînă sau două și-și va putea relua viața normală.

— Doamne! Asta zic și eu o veste!

Ochii îi străluceau, sîngele îi năvălise în obraji acoperindu-i cu un voal roz. Luă mîna lui Cristescu și o strînse la piept.

— Nici nu știți cît mă bucur, domnule maior! N-am avut copii... și de ce să mă ascund după deget, Doru a fost totdeauna slăbiciunea mea. Chiar cînd fura mîncare din frigiderul Valericăi, închideam ochii, deși mi-era rușine pentru el.

Sări în picioare și alergă spre scrin.

— Auzi Mirciulică? Prietenul nostru Doru s-a făcut bine!

Cotoiul rămase încremenit, ca un sfinx. Melania își strîmbă buzele:

— Mirciulică e puțin ranchiunos, dar foarte puțin, vă asigur. Nu poate să uite că Doru ciupea uneori și din parizerul lui...

Se întoarse cu o sticlă și două pahare.

— E un vin de Madera, domnule maior. O bunătate! Îl păstrez pentru ocazii, sau beau o picătură cînd sînt răcită. Din fericire, azi nu sărbătorim o gripă.

Ciocni cu Cristescu privindu-l în ochi.

„Ai instinct, draga mea! Te-ai hotărît exact la timp. Peste cîteva zile, Doru ar fi vorbit și planul tău eșua în mod la-men-ta-bil. Recunoaște însă că te bucuri pentru bietul băiat. Nu, n-ai fost niciodată egoistă!"

Puse paharul pe masă exclamînd îmbujorată:

— Bine că mi-am adus aminte! La noi în bloc s-a eliberat o garsonieră. Credeţi că m-aş putea ocupa eu ca să-i fie repartizată? Mi-ar place să-i fac o surpriză.

— Presupun că da. Interesaţi-vă în orice caz la I.A.L.

O privea lung, zîmbind mereu. „Joacă admirabil, sau mizează pe ceva. Pe ce?"

Melania luă o migdală şi sorbi din pahar.

— Am să mă duc chiar mîine la administrator. El trebuie să ştie.

— Fireşte! În sfîrşit, mai am un mesaj pentru dumneavoastră.

Bătrîna zîmbi nesigur.

— Din partea cui?

— Inspectorul Stanley m-a însărcinat să vă transmit felicitări.

— Oh, mi se pare că domnul acela are o idee fixă.

— Cînd a plecat, zîmbi maiorul mi-am îngăduit să-i dau cîteva rînduri scrise de dumneavoastră cu ocazia anchetei.

— Mi-amintesc într-adevăr că am mîzgălit o grămadă de hîrtie.

— A luat o mostră şi a comparat-o cu scrisorile primite pe adresa Interpolului. Concluzia e clară! A izbutit în sfîrşit să-l detecteze pe Abatele Brown.

Melania Lupu roşi.

— N-ar trebui să rîdeţi de-o biată bătrînă. A fost... a fost o copilărie, de care vă spun sincer mă jenez.

— Dimpotrivă! Maiorul o măsură amuzat: Aveţi toate motivele să fiţi mîndră. Nu o dată Stanley a afirmat că i-aţi scos din impas.

— Englezii sînt oameni politicoşi, am susţinut-o întotdeauna. Nu trebuie să vă luaţi după asta.

— Aveţi şi nişte premii în bani care vă aşteaptă. O sumă substanţială.

— Pentru mine aspectul material n-a contat niciodată. Cum spunea soţul meu, colonelul: „Melania, eşti incapabilă să deosebeşti o monedă de 5 lei de un nasture. Dacă în faţa ta s-ar afla o prăjitură şi un sac de bani, sînt sigur că te-ai repezi la prăjitură".

Cristescu clătină zîmbind din cap: „Hm! Îţi vine să crezi că a confundat *Femeia* lui Goya cu un tort de ciocolată..."

— Auzi, Mirciulică! Scrisorelele noastre au avut succes. Ţi-ai fi închipuit?

Motanul nu mişcă şi bătrîna se strîmbă înciudată.

— Nu ştiu ce ai că eşti aşa ursuz. Şi asta întotdeauna cînd am musafiri... Îşi izbi brusc palmele: Doamne! Nici nu-mi vine să cred că Doru se întoarce!

Maiorul îşi băgă ţigările în buzunar.

— Mi-e teamă că v-am reţinut prea mult. Vina e însă a dumneavoastră. Astăzi chiar comentam cu locotenentul Azimioară ce atmosferă desăvîrşită şi tonică degajaţi, cît de instructivă e pentru mine fiecare întîlnire.

— Sîntem amabil. Apropo, ce mai face subalternul dumneavoastră? Băiatul acela voinic şi simpatic. Îmi pare rău că nu l-am invitat şi pe el. Am simţit de la bun început că mă priveşte cu multă... Cum să vă spun?... Multă îngăduinţă.

— Nu vă înşelaţi, rîse Cristescu. Vorbeşte mereu de dumneavoastră...

— Adevărat?

Ochii bătrînei se aprinseră brusc. Luă un ziar de pe scrin şi improviză la iuţeală un cornet. Deşertă înăuntru coşuleţul cu fursecuri şi un pumn de migdale şi i-l întinse.

— N-o să vă fie prea greu, domnule maior, nu-i aşa? Vreau să ştie că m-am gîndit la el. Îşi frînse degetele încurcată. Am fost extrem de contrariată zilele trecute... L-am întîlnit în cîteva rînduri chiar aici pe stradă. Alaltăieri, nu înţeleg cum s-a întîmplat, m-am întors brusc şi l-am văzut. Am avut sentimentul că mă evită... O impresie, acum îmi dau seama. Bătrîneţea te face îngrozitor de susceptibil...

În stradă, Cristescu izbucni în rîs. Băgă carnetul în buzunar şi deschise umbrela. La geam, Melania Lupu îi făcea semne luîndu-şi graţios rămas bun.

*

Abandonă pila de unghii, făcu aparatul de radio mai încet şi ridică receptorul. Recunoscu glasul femeii din confesional.

— Domnul inginer Ionescu?

— Da.

— Pregăteşte-te pentru mîine seară. Între 5 şi 7, familia Miga, după cum ţi-am spus, face o plimbare. Vei fi acolo la ora 6 împreună cu colaboratorii dumitale.

— Dar...

— Ai răbdare. Ceilalţi doi te aşteaptă în Grădina Icoanei. A treia bancă pe stînga, intrînd prin Pictor Verona.

— Hm! V-aţi uitat pe fereastră? Plouă de-o săptămînă. Pare cel puţin interesant un tip care ia aer în condiţiile astea.

— La ora cinci şi jumătate, exact, vor fi acolo.

— Cum îi recunosc?

— Îţi vor cere un foc şi vor aprinde ţigara la filtru. Încă o precizare! Numai după ce se vor aduna toţi oaspeţii, puteţi să vă semnalaţi prezenţa. Deci nu înainte de ora opt şi jumătate. Pînă atunci vă ascundeţi în pivniţă. Mai ai vreo nelămurire?

— Cu dumneavoastră cînd facem cunoştinţă?

Femeia rîse.

— În cursul nopţii de mîine, pe aeroportul particular din P. Îţi urez succes!

Inginerul privi lung receptorul apoi îl puse în furcă. Cu mişcări măsurate scoase seringa din noptieră, decapită o fiolă şi înfipse acul în picior. Se întinse pe pat şi începu să se gîndească. Sus la etaj, cineva pisa nuci într-o piuliţă.

*

— Melania?

— Da, Florence! Ce faci, fetiţo?

Într-o mînă ţinea receptorul, în cealaltă motanul.

— Sper că n-ai uitat! Mîine seară, ca de obicei...

Bătrîna îşi frecă obrazul de blana mătăsoasă.

— Ştiu eu? Nu mă simt aşa bine...

— A, te rog fără mofturi! De fiecare dată aceeaşi poveste. În locul tău m-aş fi plictisit.

— Am să încerc, dar nu contaţi.
— Nici o discuţie! La 8 eşti la noi!
— Să văd cum am să mă simt mîine dimineaţă. În realitate, şi Mirciulică e cam guturănit.
— Pune-i ventuze! Uite, Melania, în frigider aşteaptă o cremă de zahăr ars, iar Şerbănică îmi dă zor că ar mînca un ştrudel cu mere. Dacă ştiu că nu vii nici nu mă apuc. Ce zici?
— Doar nu-l poţi refuza pe Şerbănică...
— Perfect. Te rog nu întîrzia.
Închise telefonul şi chicoti.
— Florence mă crede grozav de famolită. Parcă o aud: „Melania s-a zaharisit. Şi mofturile astea de fecioară... Nu zău, se crede de 14 ani... Ce faci, Şerbănică?"
Melania apucă delicat motanul de urechi:
— Cred că e timpul să mergem la culcare.

Capitolul III

PANICĂ ÎN CĂSUŢA CU ZORELE

— Ah! Bine că mi-am adus aminte! Cristescu deschise servieta şi scoase un pachet punîndu-l pe masă. Prin hîrtia ruptă se rostogoliră cîteva migdale şi un marţipan, prăjituri mici de ciocolată, bezele. E pentru tine, dragul meu!
Locotenentul mirosi fursecurile cu pornirea instinctivă, caracteristică a gurmanzilor apoi arboră un zîmbet de circumstanţă.
„A avut parastas în familie, pesemne..."
Îl luă gura pe dinainte.

— Condoleanţele mele.
Maiorul rîse.
— Sînt din partea Melaniei Lupu. Îi face plăcere că vă întîlniţi mereu, deşi i se pare totuşi că o eviţi. E nerăbdătoare să-ţi ofere o ceaşcă de ceai...
Azimioară se holbă cîteva clipe şi dădu din mînă edificat:
— Îşi bate joc de noi!

*

Raul Ionescu îl măsură lung. Era un bărbat înalt, cu privirea întunecată. Farurile unei maşini îi prinseră cîteva secunde obrazul şi Scarlat întoarse capul clipind mărunt. Avea un nas masiv, bine desenat, linia gurii puternică. Sub trenci i se vedea haina de catifea şi un tricou gros de lînă.
— Plouă, constată cu un zîmbet Ionescu.
Celălalt îl examină cîteva clipe:
— Ascultă! Eşti sigur că nu sîntem nebuni?
Inginerul se uită în jur. Parcul pustiu mirosea a frunze moarte, băncile ude străluceau, în spatele ferestrelor luminate ghiceai scene domestice. Era ora cînd se întîlnea de obicei cu Lia. Beau o cafea, se plimbau cu maşina pînă la Ploieşti, luau masa undeva. Înainte de ea fusese Cecilia şi mai înainte Dora... Acelaşi itinerar, acelaşi coniac sorbit încetişor pe canapeaua cu perne multe. „Hm, începuse să devină monoton..."
Auziră un chicotit şi se răsuciră brusc. Un bărbat cîrn, în vindiac îmblănit, cu o trusă de medic sub braţ, le făcu un semn amical.
— Mai e nevoie de aiureala cu ţigara?

Rîdea bine dispus, trecîndu-și degetele prin părul ud.

Scarlat îl privi iute: „Ce-i cu ăsta, domnule?! Ai zice că pleacă într-o petrecere la iarbă verde cu ouă tari, tranzistoare, și o fată blondă care culege floricele..."

Ionescu continuă să zîmbească:

— E timpul să mergem.

Scarlat avu sentimentul că se află pe o trambulină extrem de înaltă, gata să plonjeze într-o ceașcă de ceai.

*

— Ce zici, Mirciulică? E o ținută destul de convenabilă?

Bătrîna se admira în oglinda fixată pe ușa interioară a șifonierului. Îmbrăcase o rochie cafenie cu o cravată verde închis. De la centură, fusta se deschidea în cute adînci. Pe marginea fotoliului își pregătise pardesiul — un raglan dintr-o țesătură ecosez discretă — și poșeta încăpătoare.

— Totdeauna am susținut că maronul este cel mai indicat pentru voiaj. O culoare care, hotărît, nu te avantajează, dar este extrem de practică... Mirciulică!

Melania Lupu își izbi palmele consternată. Cotoiul îi înhățase toca și se juca cu ea pe divan.

— O pălărie pe pat! Asta aduce ghinion! Mă enervezi îngrozitor.

Se repezi s-o ia. Înspăimîntat, motanul abandonă bucata de fetru și sări pe scrin. Bătrîna își recuperă pălăria și începu s-o perie ofensată.

— Uite, la asta nu mă așteptam din partea ta.

Și încă într-o asemenea zi atît de importantă pentru noi amîndoi. Ți-am spus doar că plecăm împreună. În primul rînd, pentru că așa mi se pare corect. Amîndoi am pus la cale isprava, amîndoi o să ne bucurăm de izbîndă. În al doilea rînd... Îi aruncă o privire furișe: În al doilea rînd, nu văd de ce nu aș recunoaște-o, sînt și puțin superstițioasă. Rîndul trecut, cînd ne-am despărțit, nu mi-a mers prea grozav...

Își aranjă pălăria înghesuind sub calotă buclele rebele.

— Pot să-ți spun că nu vom lua mare lucru cu noi. Inventarie conținutul poșetei încruntînd puțin sprîncenele: Evident, o cutie de pudră și creionul dermatograf. N-am avut ni-cio-da-tă sprîncene frumoase... Nu știu dacă ți-am povestit... Începu să rîdă cu sughițuri mici: În timpul bombardamentelor, cînd auzeam sirena, primul lucru care-l băgam în geantă era dermatograful. Mi-era teamă să nu ia casa foc, iar eu să rămîn cu o frunte cheală. Colonelul se repezea la caseta cu bani și blana de astrahan. Nostim, nu? Jeleurile le-aș băga în buzunar... iar parizerul tău stă foarte bine pe fundul poșetei. Cîteva feliuțe ajung pînă ne aranjăm. Cam asta-i totul, dragul meu.

Lăsă obloanele și trase perdelele chicotind.

— Cineva și-ar putea închipui că ne pregătim de culcare. Și acum, Mirciulică, să profităm de ultimul prilej de a discuta nestingeriți. Nu-ți cer decît un singur lucru! Să fii în-țe-le-gă-tor. În rest, lasă totul pe seama mea. Oare te-am dezamăgit vreodată? Ai să iei un mic somnifer ca să poți dormi. Jumătate de diazepan cred că e suficient.

Frînse pastila, o fărîmiță și o amestecă în farfurioara de lapte. Motanul se strîmbă.

— Ești un mincinos, Mirciulică! Nu are nici un gust. Hai, mănîncă tot, ai încredere în prietena ta.

Așteptă cu răbdare pînă linse ultima picătură apoi îl înfășură într-un șal gros. Așternu peste mărunțișurile din poșetă o pungă de plastic și-l băgă înăuntru. Cotoiul o privea cu ochi de sticlă.

— A fost o idee admirabilă, fetițo, că nu i-ai dat nimic de mîncare astăzi. Din fericire, stă bine cu rinichii. N-o să vrea pipi înainte de două-trei ore.

În prag, se întoarse lăsîndu-și ochii să alunece de-a lungul pereților. Lîngă fereastră, atîrna o fotografie din tinerețe. Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs. Făcu o reverență adîncă ținîndu-și cu degetele subțiri pardesiul și șopti:

— Adio, draga mea!

*

De după colțul vilei apăru Raul Ionescu.

— Nu e nimeni. Îi dăm bătaie!

Urcară cîteva trepte. Dascălu îngenunche în fața ușii. Scoase o lanternă și lumină scurt broasca.

— Rahat cu perje!

Scarlat privea în lungul străzii. Felinarele, rare, luminau slab. Un cîine alb se strecura pe lîngă ziduri adulmecînd porțile. Ușa scîrțîi. Intrară unul după altul, conduși de lanterna cîrnului. Ionescu șopti:

— Domnilor, am pășit în ilegalitate!

Se aflau într-un fel de sufragerie-salon cu mobilă multă, amestecată. Pereții erau înțesați de tablouri, în cea mai mare parte peisaje cu flori. Dascălu se opri în mijlocul încăperii și spuse tare:

— Bună seara!

Rîdea tot timpul. Un rîs tîmp, nemotivat. Din cînd în cînd se bătea cu palmele peste coapse. Ceilalți tresăriră.

— Ești totdeauna așa bine dispus? se interesă sumbru Scarlat.

— Îhî! Dă-mi o rimă la „dispus".

— Intrus. Ai și chestii din astea?

— Am. Fac poezii foarte frumoase. De pildă: „În țara cu fluturi albaștri / Printre aștri / O zînă bună cu pistrui / Sta cocoțată-n gutui..." Cum ți se pare?

Inginerul clătină din cap edificat:

— Clarisim!

În bucătărie mirosea a chiftele și a praf pentru gîndaci. Ionescu dădu preșul la o parte și ridică chepengul. Coborî primul scara. Se opri pe ultima treaptă aruncînd o privire circulară prin pivniță. De zid sta rezemată o sanie cu spătarul rupt și un trepied pentru pomul de Crăciun. În spatele unei lăzi răsturnate se zărea un sac verde. Îl pipăi răsuflînd ușurat:

— Astea sînt.

— Ce?

— Măștile de gaze. Se răsuci apoi pe călcîie și bătu ușor peretele: Aici dăm gaură.

În colț se vedeau unelte de grădinărie, un tîrnăcop, o greblă și două lopeți. Dascălu așezat pe un pupitru vechi de școlar se juca cu bilele socotitorului.

— Asta mi-aduce aminte de copilărie...

— Hm, mîrîi Scarlat, am impresia că nu trebuie să faci eforturi.

Ionescu aprinse o ţigară:

„Ciudat... Ce caut eu aici? Cine sînt ăştia?"

Alungă gîndul cu fumul.

*

— Şerbănică, te-am rugat de-atîtea ori să nu mai tîrşeşti picioarele. Aduni toate ţoalele după tine. Ce Dumnezeu! Nu te fă mai bătrîn decît eşti.

Intră în sufragerie cu un teanc de farfurii. Şerban Miga clipi confuz.

— Dar Florence... Nici n-am fost la bucătărie.

Un val de roşeaţă năpădise figura dolofană pînă la rădăcina părului alb. Rotunjimile şi trăsăturile moi îl făceau să semene cu o femeie. Nevastă-sa îşi strîmbă gura botoasă. Avea nasul scurt, ochi mici albaştri, puţin oblici şi un păr argintiu foarte des, retezat scurt printr-o panglică bleu. În tinereţe fusese nostimă. Acum semăna cu un mops, una din figurile acelea în faţa cărora nu te poţi împiedica să zîmbeşti.

— Ce zici? întrebă Miga. Pun de cafea?

Florence privi pendula sprijinită pe două colonete de marmură.

— Mai stai! Nu ştii cum e Melania? Aşteaptă s-o pofteşti cu lăutari. Totdeauna i-a plăcut să se maimuţărească.

Soneria zbîrnîi. Miga se ridică.

— Ea trebuie să fie.

— Ea sau Ioniţă. Ai grijă cum joci! Fii atent la decartări şi nu gîdila cărţile alea o săptămînă. Mă agasezi de fiecare dată.

Melania Lupu îi întinse obrazul zîmbind.

— Te sărut, fetiţo. Ce timp oribil!

Se lăsă dezbrăcată de Miga şi se repezi lîngă sobă.

— M-am înfrigurat toată. Pe bulevard, credeam că mă ia vîntul pe sus. Nu, nu Şerbănică, nu du sacoşa. Am acolo un pacheţel pentru voi. Exact, ăla în hîrtie albă.

Miga îşi izbi palmele fals consternat.

— Iar dragă? Exagerezi...

Nevastă-sa îl expedie.

— Mai bine du-te şi pregăteşte-i ceva fierbinte... Bei un grog?

— Cred că m-aş mulţumi cu o cafeluţă. Am afirmat totdeauna că Şerbănică e inegalabil. O potriveşte minunat...

Profesorul Ioniţă Dragu, înalt şi slab, sosi după vreo zece minute. Oferi doamnei Miga o garoafă roşie înclinîndu-se în faţa ei, apoi sărută mîna Melaniei Lupu. Avea expresia particulară a oamenilor care au trăit toată viaţa singuri. Privirea sumbră se datora sprîncenelor groase, negre şi îmbinate. Era de fapt stîngaci şi nesigur, mereu atent să nu comită vreo inconvenienţă. Timiditatea bolnăvicioasă îi cenzura reacţiile determinîndu-i pe cei din jur să-l creadă rigid şi uscat. Din cauza obiceiului de a se înclina adînc de cîte ori intra ori părăsea clasa, elevii îl porecliseră pe vremuri *Echer*.

Melania Lupu îi zîmbi fermecător.

— Ai venit pe jos, dragul meu?

Profesorul crezu că e o aluzie la manşetele uzate, murdare de noroi şi îşi trase brusc picioarele sub scaun. În aceeaşi clipă regretă că nu s-a stăpî-

nit mai bine. Bolborosi cu fața strîmbată, impulsuri contradictorii:

— Nu, cu un taxi. Ce-i drept, pînă la Universitate am mers pe jos. Simt nevoie de puțină mișcare. La vîrsta...

Amuți cu ochii la doamna Miga. Melania Lupu își ascunse surîsul. În privire îi străluceau lumini jucăușe: „Încă o mai iubește, draga mea... Nu, nu ăsta-i termenul. Pur și simplu o di-vi-ni-zea-ză și i se pare neconvenabil să vorbească de bătrînețe în fața femeii adorate. Închipuiește-ți numai! Un Armand Duval pensionar și reumatic. Ia să vedem de cînd durează povestea? Oho! Aproape patruzeci de ani... Lui Florence îi plac cățelușii fideli. Șerbănică și Ioniță..."

Se amuză imaginîndu-și-i în ipostaze canine. Dolofanul Miga — un pechinez amabil de salon, celălalt — un fox-terrier negru, bătrîn fără ca asta să-i aducă înțelepciunea.

Începu să rîdă încetișor.

„E într-adevăr curios, draga mea. Nimeni n-ar putea spune despre tine că ești o femeie modernă — te zgribulești numai cînd vezi persoanele acelea cu ceafa rasă, — fustă de lînă, pantofi plați și țigara în gură. Ca să nu mai vorbesc de pantaloni. Oribil! Recunoaște însă că Ioniță te de-pă-șeș-te! Nici n-ai zice că au trecut peste el două războaie, evenimentele din ultimii ani. Se comportă și trăiește ca un om de la 1880. Singura diferență ar fi că din cînd în cînd ia un taxi. Iar dragostea lui... Parcă-i un roman din *Bibliothèque Rose*. Poți să pui rămășag că păstrează acasă într-un sanctuar tot felul de fleacuri rătăcite de Florence: O floare, un etu gol de ruj, o jartieră... Adică nu! E prea pudic

pentru o jartieră... Bilețele în care-i solicită mici servicii, sau îl sfătuiește să-și pună ventuze. Bunica îți povestea mereu de primul ei flirt, un domn foarte bine din Rîmnicu Vîlcea, care se dădea în vînt după canotiere și scordolea de raci. Asta se întîmpla imediat după războiul cu turcii. Odată ți-a arătat fotografia. Ioniță îi seamănă grozav... Mă întreb dacă Sanda Marin dă rețeta pentru scordolea..."

— Am stat de dimineață o oră la coadă, declară din senin Șerbănică. O brînză magnifică! Grasă, albă, complet nesărată.

Nevastă-sa ridică plictisită din umeri.

— Veșnic umbli după chilipiruri. Dădeai cîțiva lei în plus și luai de la țărani... Ei, ce facem, jucăm sau stăm la taclale?

Traseră locurile. Florence începu să împartă, expertă, cărțile. Bucățile de carton zburau prin aer în volte îndrăznețe, plonjau exact cu un plescăit ușor. Operația sugera aproape profesionalismul. În ochii doamnei Miga se aprinseseră focuri albastre, simțeai instinctiv cartoforul înnăscut, pătimaș, exultînd de pe acum, de la primul tur, vîrît pînă la subsuori în voluptățile jocului.

Ioniță Dragu juca prudent, cedînd toate șansele Florencei, Șerbănică încerca să pară elegant, să spulbere orice idee de colaborare frauduloasă cu nevastă-sa.

Melania Lupu plăti sec. Florence își arătă cărțile, un brelan de șeptari.

— Ești mai bună, șopti Melania zîmbind.

Aruncă fulul de dame amestecîndu-l printre celelalte cărți.

Nu-i plăcea să cîștige prima mînă.

*

Scarlat se uită la ceas.
— Cred că e timpul.
Inginerul își arătă țigara.
— Mai am două fumuri ... Mă gîndesc mereu unde voi fi mîine pe vremea asta.
— În țara fluturilor albaștri, chicoti Dascălu.
Ionescu rîse.
— Ai un fix!
— Îi iubesc de cînd eram mic. I-am văzut odată la cinema ... Un film cu Betty Boob și Pluto.
— Aha, mîrîi Scarlat. Desenați ...
— Ei și? Dar există! Și-am să-mi cumpăr și un om de zăpadă la Oslo.
— Nu se prea asortează.
— Depinde! Oricum, mai am timp să mă gîndesc.
Ionescu îl examină lung: „Nefericitul e imbecil". Se simțea asediat de curiozitatea aceea amestecată cu repulsie pe care o stîrnește anormalul.
— Unde ai învățat meserie?
— Care meserie? Știu mai multe.
— Asta cu spartul cutiuțelor.
— Am învățat singur, behăi Dascălu. Am fost un tip dibaci de mic. Cu o bucată de sîrmă, deschideam la iuțeală orice broască. Pe urmă am studiat ...
— Ce?
— Ce?! Ce?! Numai uși am descuiat 189, așa ca exercițiu. Știți cum se întîmplă? Întîi pipăi și pipăi și pipăi ... Simt aici, în vîrful degetelor, despre ce e vorba. Uneori nici nu trebuie să mă uit. Abia după aia umblu la trusă. Trec maximum două minute treizeci pînă aud clinc! Și ceva interesant, am cronometrat chiar, după exact două minute și cincisprezece secunde simt pe frunte aripile fluturelui.
— Care fluture?
— Albastru! rînji Scarlat.
— Îhî. Cînd nu vine mă întristez și nu mai pot face nimic.
— Hm! Ionescu clătină din cap: Sper să vină azi ...
Scarlat se ridică scuipînd subțire.
— Acum sînt sigur. Sîntem nebuni de legat!
Dascălu îi examină contrariat pe rînd.
— Ar fi trebuit să-mi spuneți chestia asta de la început. N-a fost cinstit din partea voastră să mă păcăliți. Credeam că am plecat la drum cu oameni normali.
— Ca tine ...
— Ei lasă acum, interveni Ionescu. A glumit și el. Fii atent la fluture! Ai grijă să nu-ți scape.
Dascălu se înfurie.
— Nu gîndești deloc, deloc? Crezi că e așa prost ca să se lase prins?
Scarlat clătină din cap. Șopti:
— E opt.
Încărcă arma și începu să urce scările.

*

— Nu prea ești în mînă, observă Miga. Ștrengarule! Mi se pare mie ...
Îl amenință pe profesor cu degetul, zîmbind complice.
— Ce ți se pare Șerbănică? se interesă candidă Melania Lupu.
— Eh! Florence ridică din umeri: Bate cîmpii! Cum găsești crema?

— Delicioasă. Totdeauna...

— Stai! Doamna Miga o opri cu un gest: Ce se aude în bucătărie? Parcă mişcă ceva...

— Fii serioasă, dragă, rîse Şerbănică. E mobila veche.

— Vrei să-mi spui că scîrţîie aragazul?

Melania îşi duse mîna la inimă clipind speriată.

— Dumnezeule! Nu mai faceţi astfel de glume.

Tăcură brusc. De astă dată se auzea limpede. Erau paşi, paşi care se apropiau. Traversau bucătăria, acum coridorul... Bătrînii priveau înspăimîntaţi uşa, incapabili să facă o singură mişcare. În mîinile doamnei Miga un valet de cupă se frînse cu un scrîşnet mic.

— A dracului surpriză îi aşteaptă, mîrîi Nucu Scarlat.

Dascălu adulmecă.

— Au avut chiftele la cină. Am să le cer şi eu una. Îmi plac grozav!

Ionescu ridică piedica armei.

— Fiţi atenţi, băieţi! Orice greşeală...

Nucu Scarlat îi aruncă o privire întunecată.

— Dă-i drumul! Avem cînd să ne socotim greşelile.

Inginerul se simţi cuprins de un sentiment de jenă. Găsea scena de un grotesc penibil. Patru bătrînei smulşi brutal de la tabieturile lor inofensive — cleveteli banale cu o farfurioară de dulciuri în mînă şi o partidă meschină de poker la cinci bani deschiderea — puşi dintr-o dată în faţa unor necunoscuţi înarmaţi.

— Deci chestiune de cîteva ore, rezumă Nucu

Scarlat mîngîind patul revolverului. În măsura în care vă veţi vedea de treabă, aproape că nu vă vom deranja. Puteţi continua să jucaţi sau, mă rog, ce aveţi chef, cu condiţia să nu vă apropiaţi de telefon şi să nu comunicaţi cu exteriorul.

Miga, roşu la faţă, cu bărbia umedă exclamă piţigăiat:

— E un abuz! Puteaţi cel puţin să ne consultaţi în prealabil.

— Treaba asta am omis-o într-adevăr, rînji Scarlat trecîndu-şi degetele prin părul cărunt. Avem şi greşeli...

— O desconsiderare, nu-i aşa...

— Dobitoc! scrîşni nevastă-sa şi bătrînul amuţi.

Ioniţă Dragu îi atinse braţul. Abia putea vorbi.

— Linişteşte-te, Şerbănică.

— Oricum, bolborosi Miga încercînd să salveze un steag zdrenţuit, oricum...

Căruntul începu să rîdă.

— Mai sînt întrebări?

Melania Lupu ridică două degete.

— Aş vrea să-mi îngăduiţi, domnule, să plec acasă. Nu mă simt deloc bine, iar medicul mi-a recomandat să nu mă culc mai tîrziu de ora zece.

— Astăzi veţi face o excepţie. Altcineva?

Bătrîna reluă cu glas tremurat. Îşi arătă mîinile fragile.

— Eu nu vă pot fi de nici un ajutor. Nu înţeleg de ce vă împotriviţi.

Doamna Miga îi aruncă o privire ascuţită: „Toată viaţa ei a fost o tîmpită! Gîndeşte ca o copiliţă de 7 ani".

— O să vă întindeţi în dormitor, interveni Raul Ionescu. Vă cerem un singur lucru! Să fiţi cuminte.

Adoptase instinctiv un ton protector. Sentimentul de jenă persista, avea senzația că persecută niște pantalonași și rochițe scurte care se mai distrează cu cercul și coarda, ori mîzgălesc pe trotuar pătratele unui șotron. „La urma urmelor n-o să li se întîmple nimic rău. Cîteva ore dezagreabile, cel mult..."

— Da, da, repetă Dascălu, să fiți cuminți. Eu o să vă pun note la purtare, o să vă spun poezii...

Behăi înveselit. Găsise pe bufet o maimuță de fetru și îi mîngîia delicat urechile gălbui. Ioniță Dragu arunca priviri furișe. S-ar fi dus la toaletă, emoțiile îl încercau întotdeauna în același fel, dar nu îndrăznea. Frica îi înțepenise un nod în gît. Avea o singură dorință, să se chircească, să-și adune genunchii la gură, așa cum făcea acasă, în patul cu cearșafuri reci cînd nici romerganul, nici luminalul nu-și făceau efectul. Își înfipse unghiile în carne. „Aș dezamăgi-o pe Florence. Nu-i plac bărbații fricoși..."

Nucu Scarlat aprinse o țigară și aruncă neglijent chibritul.

— Unul din noi va rămîne cu dumneavoastră. Încă o dată vă atrag atenția să vă vedeți de treabă. La prima prostie...

Pocni din buze cu o mișcare semnificativă a degetului încîrligat. Se întoarse spre cîrn.

— Hai, Dascăle! Lucrăm în schimbul întîi.

Cîrnul ocoli încăperea și apucă farfuria cu cremă de zahăr ars din fața Melaniei Lupu.

— E grozavă!

Bătrîna se bîlbîi:

— Puteți s-o luați. Sînt sigură că Florence mai are o porție.

— Într-o zi am să învăț să gătesc. Pînă acum... Ridică din umeri nedumerit. E nostim, dar n-am avut timp.

— Îmi închipui, mîrîi doamna Miga.

Dascălu începu să chițăie plimbîndu-și arma pe sub nasurile bătrînilor care-l priveau îngroziți. Căruntul îl apucă de braț.

— Hai, băiete!

Celălalt își izbi o palmă pe frunte.

— Știu ce-o să-mi mai cumpăr din banii mei! O fanfară!

— Și un chioșc, se auzi glasul lui Scarlat din bucătărie. Fără chioșc nu faci nimic!

— Ai dreptate! Un chioșc cu muzică și fluturi albaștri. Am să-i învăț să danseze...

— E nebun! șopti înspăimîntat Șerbănică Miga.

Ioniță Dragu i-l arătă din priviri pe Raul Ionescu. Inginerul zîmbea.

— Puțin... Se postase lîngă telefon cu arma pe genunchi. În orice caz, nu trebuie să vă fie teamă de el. Cît timp nu-l enervează nimeni, e blînd. Adăugă apăsînd: Inițiativele neprevăzute au însă darul să-l scoată din sărite.

— Blînd?! se strîmbă Florence. O canalie blîndă!

De jos răzbăteau zgomote înfundate. Profesorul Dragu, amețit, răvășea inconștient cărțile de pe masă. Obrazul uscat îi tresărea.

— N-am auzit în viața mea o poveste ca asta. În fond ce țineți în pivniță?

Miga se mișcă neliniștit în scaun.

— Pe Dumnezeul meu dacă-mi dau seama!

— Eu cred că am ghicit, interveni Melania Lupu. Dumnealor, sînt convinsă, caută o comoară. Acum sapă ca să ajungă la ea.

Ionescu rîse.

— Sînteţi pe aproape. Nebănuit de aproape...

— Fără îndoială. Nu mă înşel niciodată. Aceasta-mi aminteşte de un caz asemănător. Cineva ascunsese o lădiţă cu aur şi pietre scumpe în pivniţa unui castel. O, un castel minunat cu donjoane şi chiar un pont-lèvis. Am văzut poza. Prinţesa scăpătase şi căuta de zor sipetul. Într-o noapte, a avut un vis. Se făcea că...

Florence se răsuci.

— Ia ascultă, unde ai auzit aiureala asta?

— Am citit-o în Fraţii Grimm. Nişte scriitori remarcabili.

Doamna Miga izbucni într-un rîs nervos.

— Ce idioată! Basme! Ne povesteşte basme!

Melania Lupu îşi strînse buzele ofensată.

— Detest violenţele de limbaj, Florence. Ce-o să-şi închipuie dumnealui...

— Faceţi abstracţie de mine, zîmbi Ionescu.

— ...şi-n afară de asta, ştim cu toţii că în fiecare carte există un sîmbure de adevăr.

Inginerul îşi coborî pleoapele: „În fiecare carte există un sîmbure de adevăr..." O frază pe care o auzise în nenumărate rînduri. Numai că Mia spunea altfel: „În fiecare legendă"... Dispunea de o colecţie întreagă de banalităţi, tot felul de învăţăminte serbede, didactice, de un penibil care îţi zgîrîia epiderma, emise totdeauna pe acelaşi ton pretenţios de dăscăliţă cu clătinări studiate ale gîtului lung şi încovoiat...

„În viaţă nu fizicul contează! Caracterul"... „Între un bărbat şi o femeie, prima minciună are însemnătatea ei"... „Vîrsta e un ce care nu iartă pe nimenea..."

Odată formulată ipoteza, perora la nesfîrşit. Îi plăcea să povestească filme văzute acum zece ani sau să relateze cu amănunte ucigătoare cel mai idiot incident petrecut la serviciu ori în piaţă. Cîndva, o întrebase sleit: „Nu-ţi dai seama că nu te ascult?" Îşi holbase sufocată ochii de hipertiroidiană: „În viaţă e preferabil să ai de-a face cu persoane binecrescute".

Peste cîteva zile o căutase din nou la telefon. De ce? Raul Ionescu ridică din umeri. Îl enerva îngrozitor, atît de îngrozitor, încît la un moment dat îi plăcea. Încerca voluptăţi perverse, vecine rîsului isteric. Continua să o însoţească la tot felul de vizite şi spectacole neinteresante, peste tot unde ea îşi etala cu aroganţă gulerele albe bine apretate, rochiile fără haz, cîrlionţii răsuciţi cu drotul. Se despărţeau în faţa casei, solemni, pîndiţi din spatele obloanelor de un moşneag îmbrăcat în verde. Mia îi întindea degetele reci cu un surîs care oscila între farmec şi înţelepciune: „Uite, a trecut încă o zi. Sîntem mulţumiţi de noi? Oare nu puteam realiza mai mult?"

Cînd o invitase la el acasă, replicase cu naturaleţe: „Nu înainte de a mă numi doamna Ionescu. Consider virginitatea femeii drept garanţia supremă a fericirii în căsnicie." Inginerul izbucnise în rîs: „Eşti chiar atît de sigură că vreau să mă însor?" „Fireşte! Am toate calităţile pe care le poate pretinde un bărbat cu bun simţ."

„Norocul meu că n-am avut bun simț" rînji inginerul.

După trei săptămîni o cunoscuse pe Doina. Doina cu părul decolorat ca o flacără de argint, cu ochii vineții, cu rochii negre strîmte și mîneci largi, cu poșetele ei din mărgele și antilopă unde încăpeau pudriera, batonul de ruj Burnt Sugar, o sticlă plată de whisky și fiolele de morfină. Doina...

— Ați spus ceva?

Șerbănică Miga se ridică greoi. Obrazul de obicei roșu bătea acum în violaceu:

— Aș vrea să beau un pahar cu apă.

— N-am nimic împotrivă cu condiția să vi-l aducă doamna, zîmbi Ionescu.

Florence își strîmbă buzele.

— Ei asta-i! N-o să-mi dai dumneata dispoziții acum!

— Mă rog, rîse tînărul. Domnule Miga, deocamdată răbdați.

Melania Lupu se ridică vioaie.

— Mă duc eu, dacă-mi permiteți.

În bucătărie zgomotele din pivniță se auzeau mai limpede. Bătrîna clăti un pahar, îl umplu și-l așeză pe o tăviță. Ochii îi străluceau.

— Băieții sînt harnici, șopti. În general, trebuie să recunoști că nu te-au dezamăgit. Ce mai în colo și-ncoace, draga mea, dă-mi voie să te felicit. Planul tău se dovedește ad-mi-ra-bil! Îți țin pumnii pe mai departe.

Se întoarse în sufragerie ducînd tăvița cu amîndouă mîinile. Lumina din priviri se stinsese. Ochii semănau din nou cu două albăstrele presate demult într-un album.

Capitolul IV

O INTERVENȚIE NEPREVĂZUTĂ

Scarlat lăsă lopata și aprinse o țigară. Nu-și mai simțea palmele, cămașa udă i se lipea de umeri și șale. Dascălu se răsuci rîzînd.

— Ai obosit?

— Nu cine știe cît. Adevărul e că m-am dezobișnuit... Pe vremuri, sînt ani de-atunci, descărcam un vagon de cartofi fără efort.

Tăcu. În fața ochilor îi juca un soare galben ca un măr de aur, o grădină cu portocali și rododendroni. Hamalîc în port... Schimb de focuri cu sticleții... Fuga... Noaptea o petrecea într-o grotă răcoroasă. Lucia purta bluze subțiri în care sînii i se zbăteau ca niște iezi. Mirosea a iarbă și a sudoare curată. De pe mindirul lor se vedea luna, un imineu delicat spînzurat pe cerul străveziu.

Dascălu izbi cu sete. Pămîntul uscat avea o culoare gălbuie cu dîre cenușii.

— Știi, am impresia că ne antrenăm.

Scarlat își ridică ochii. Clipi mărunt.

— Nu înțeleg...

— La ocnă tot chestii din astea faci...

Umerii i se zguduiau de rîs. Căruntul îl măsură lung.

— Ești un om ciudat.

— Bineînțeles. Încetă brusc să rîdă: Alții spun că sînt țicnit, dar nu-i adevărat. Sînt doar un tip interesant.

— Așa m-am gîndit și eu, spuse moale Scarlat. Ai stat mult la pîrnaie?

— Un an și zece luni. Pînă m-am plictisit. Erau

tot felul de indivizi pe-acolo care mă dezgustau. Nu făceau de mine...

— Fireşte... Cum ai reuşit să-i fentezi?

— M-a ajutat un prieten. Behăi: A fost grozav. Ca-n filme!

Îşi strîmbase gura emiţînd sunete şuierate, sărea dintr-o parte în alta, ducea arma la ochi, gesticula aşa cum fac copiii cînd recapitulează scene tari. Scarlat strivi ţigara sub talpă şi apucă lopata. Observă în doi peri:

— Ai avut noroc.

— Şi încă ce noroc! Fără Dincă însă nu făceam nimic... El e cel mai bun prieten al meu. Rîse ca de o glumă bună: Îmi zice: „tembelul", dar ştiu că n-o gîndeşte cu adevărat. Pricepi?

— Bineînţeles.

Lucrară un timp în tăcere. Îşi scoseseră cămăşile. Sudoarea le lustruise torsurile goale, păreau turnaţi în bronz, lumina chioară de mucegai învăluia totul într-un abur umed. Scarlat trăi pentru cîteva clipe un sentiment acut de ireal, imaginile se diluau. Dascălu îl atinse delicat cu degetul. Zîmbea cu ochi strălucitori iar trăsăturile destinse îşi pierduseră linia bruscă.

— Nu-mi place să fiu singur. Vrei să fii prietenul meu cel mai bun?

Căruntu îşi coborî pleoapele şi înfipse adînc lopata în pămînt.

*

Florence Miga aruncă o privire furişe spre inginer. Ionescu fuma cu ochii pierduţi undeva, printre fleacurile de pe bufet: O fotografie mică înrămată, un crucifix de fildeş, mărgelele albastre pe care le purtase de dimineaţă, ochelarii de lectură ai lui Şerbănică.

„Un bărbat frumos", gîndi şi-i păru brusc rău că nu mai e tînără. Pe vremuri ar fi gustat aventura asta, i-ar fi plăcut să facă o pasiune, neconvenabilă, pentru brigandul cu păr şi ochi negri, să se compromită de dragul lui, să-i scandalizeze pe toţi, pe Şerbănică, pe Ioniţă, pe Melania, pe aceia care o priveau acum de pe pereţi ori nu puteau s-o privească, prizonieri în albumul cu catarame de argint.

— Prea tîrziu, şopti. Totul vine prea tîrziu. Mai bine niciodată decît prea tîrziu.

Şerban Miga tresări.

— Ce-ai spus? Da, e tîrziu.

— N-am să mai prind autobuzul la întoarcere, scînci Melania Lupu.

Florence interveni răguşită. Glasul venea ca după plîns.

— Iei un taxi! Spectacolul ăsta merită toţi banii.

Melania o măsură curioasă şi doamna Miga încercă să-i distragă atenţia. Se întoarse spre Dragu:

— Tu ce-ai amuţit aşa?

Profesorul se fîstîci. Îşi pipăi buzunarele zîmbind nesigur.

— Am impresia... În sfîrşit, n-are nici o importanţă...

— Vorbeşte! Ce e?

— Cred... Cred că am pierdut *porte-feuilles-ul.*

— Extraordinar! exclamă Şerbănică, brusc înviorat. Cum se poate?

Se dădea în vînt după senzaţional, în măsura în care îl putea contempla din spatele perdelelor. Comenta ore întregi cel mai mic fleac, cît de cît ieşit

din comun, adora să citească în pat, sub plapumă ascultînd urgia de afară, viscol ori furtună, despre catastrofe petrecute la celălalt capăt al lumii sau mai aproape, dar dincolo de gărduleţul din piatră şi fier forjat, dincolo de paharul cu apă de pe noptieră în care ţinea proteza.

— Cîţi bani aveai la tine? se interesă Melania Lupu.

— Vreo trei sute...

— Oh! E o sumă importantă.

— Da... Trebuia să-mi scot nişte haine de la croitor.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Vezi-ţi de treabă! În viaţa ta n-ai rătăcit un singur ac de gămălie. Cine ştie unde l-ai fi pus şi ai uitat.

— Nu, Florence, replică timid profesorul, de astă dată sînt sigur că l-am pierdut.

— Precis! Poţi să-ţi iei adio! Şerbănică Miga taie aerul cu palma: L-ai pierdut ori ţi l-a furat cineva. E plin oraşul de bandiţi!

Se întrerupse brusc, roşu la faţă. Ionescu zîmbi.

— Continuaţi vă rog. N-avem nici o legătură cu povestea asta. Probabil o firmă concurentă...

Florence îşi umezi buzele. „Ce zîmbet are puşlamaua!" Îl amintea pe Drăghici, avocatul. Se uita la ea cum dansează pe masă şi zîmbea la fel. Era tînără şi nebună, îngrozitor de tînără şi de nebună, inima petrecerilor. Bătea step, avea un costum de spaniolă şi castaniete, îi plăcea să cînte jazz la pian. „Nevastă-mea are gusturi exotice. Ştiţi, sîngele italian..."

Se uită la bărbatul său şi mototoli faţa de masă

cu un gest crispat: „Hm, idiotul!" Simţi dintr-o dată nevoia să plîngă şi se ridică.

— Unde vă duceţi, doamnă?

— Mă doare capul. Vreau să iau un antinevralgic.

— Stai, draga mea! Melania Lupu scotoci în buzunar şi îi întinse o pastilă albă, învelită în celofan. Un medicament belgian. Ceva extraordinar!

O privi zîmbind cum înghite tableta, ocolindu-i ochii albaştri, de gheaţă.

„E un laxativ, dar n-are importanţă. Trebuie doar s-o împiedici, draga mea, să se îndepărteze de masă. Florence a fost de cînd o cunoşti violentă, incapabilă să se abţină de la vreo nesăbuinţă. Cînd îi căşunează ceva nu poţi să i te împotriveşti. Iar privirea ei nu-mi place. Nu-mi place de-loc. Fără îndoială pune ceva la cale. Te rog, Melanie, fii cu ochii în patru".

— Ai să vezi, după cîteva minute o să te simţi cum nu se poate mai bine.

Miga se uită îngrijorat la nevastă-sa.

— Mi-e teamă să nu fi răcit. Ştii ce greu ţi-ai revenit după gripa de anul trecut. Se adresă celorlalţi: Umblă cu capul gol, iese transpirată pe balcon, nu vrea să pună un chilot mai gros. Vara cel puţin n-are nimic pe dedesubt...

Ioniţă Dragu roşi violent şi întoarse capul. Florence scrîşni:

— Eşti penibil!

— Dar, draga mea... Şerbănică clipea buimac: Nu văd ce te vexează! O ştim cu toţii, ai fost totdeauna o cochetă. Splendid, numai că trebuie să te îngrijeşti. La urma urmelor, un chilot cu picioruş... Spune tu, Ioniţă, găseşti ceva degradant în asta?

— Taci! țipă doamna Miga apucînd o scrumieră de marmură. Taci! Înțelegi să taci?!

Melania Lupu o măsură cu ochi micșorați.

„Ce se întîmplă cu Florence?"

Raul Ionescu o examină pe doamna Miga, dus pe gînduri.

„Ce ciudat! Are exact ochii Doinei... Același albastru de oțel, aceeași patimă..." Își scotea rar ochelarii cafenii cu rame grele. Pe stradă lumea întorcea capul după ea. O apariție stranie, plutind absentă, alunecînd ca o nălucă pe lîngă ziduri. Trupul îngust, înfășurat în voaluri părea de fum. În magazine, în troleibuz, într-o sală de așteptare oamenii îi vorbeau în șoaptă. Un act reflex de care nu-și dădeau seama.

„Mă întreb ce ai tu adevărat, Doina, în afară de whisky și morfină".

„Destul și atît. În fond ce te supără?"

„Totul e construit, artificial, fals. Voaluri, cearcăne, plete de stafie. Un mister calp, gratuit..."

„N-aș fi zis că-ți displace..."

„Ai dreptate... Poate că ăsta e charme-ul tău. Ești atît de artificială, atît de strident și agresiv artificială, încît în cele din urmă devii autentică".

„Un paradox?"

„Probabil. Hai să bem ceva!"

Doina scosese din poșetă o fiolă de morfină ridicînd-o în zare. Avea o mînă descărnată, cu degete lungi și unghii vopsite în verde.

„Nu încerci o chestie din asta?"

„Nu".

„De ce?"

„N-am impresia că m-ar face mai fericit. E destul să mă uit la tine".

„Cît poți fi de burghez..."

„Situația politică mă lasă rece atîta timp cît mă simt bine".

Și după aceea, într-o seară... Ah, serile de octombrie ude, fără lumină, cînd nu aștepți nimic, nici măcar un telefon, cînd acele ceasornicului tricotează kilometri de plictiseală, într-o astfel de seară, spărsese prima fiolă. Mai tîrziu învățase să și-o inoculeze singur. Fără vată și spirt, în WC-uri publice, direct prin stofa pantalonului. Cam peste un an Doina se căsătorise cu un inginer din Elveția și părăsise țara. Cineva, o cunoștință comună îi arătase o fotografie primită recent din Lausanne. Ionescu izbucnise în rîs.

„Nu-i lipsesc decît aripioarele".

Părea un îngeraș, îmbrăcată în alb, cu o față pură, imaterială și bucle lungi englezești, tot de argint, alunecînd moale pe gulerul de dantelă.

„Nu-i seamănă deloc".

Celălalt se grăbea. Băgase fotografia în buzunar ridicînd din umeri.

„Probabil se poartă neprihănitele pe-acolo... Mai dă-mi un telefon cînd ai timp".

Inginerul își trecu degetele peste pleoape. În pivniță zgomotele încetaseră.

Nucu Scarlat ținea lopata într-o mînă, cu cealaltă se încheia la cămașă. Obrajii îi erau acoperiți de o crustă cărămizie, părul năclăit devenise cenușiu.

— Cum merge? întrebă Ionescu ridicîndu-se.

— Greu, dar pînă la urmă îi dăm de capăt. Aruncă o privire spre bătrîni: Aici?

— Liniște.

— Perfect. Du-te! Peste o oră îl schimb pe cretin.

— Se descurcă?

Scarlat rînji.

— Are antrenament.

— Şi fluturele? I-a simţit adierea?

— O s-o simtă, n-are încotro. Îşi umezi buzele arse: Aş bea ceva tare, dar bănuiesc că ăştia n-au decît ceai de muşeţel.

Melania Lupu se aplecă vioaie şi scoase din poşetă o sticluţă.

— Daţi-mi voie, domnule, să vă ofer puţin rom. L-am cumpărat pentru o baclava pe care aveam de gînd s-o prepar mîine.

Căruntul o examină nedumerit. Bătrînica părea încîntată, avea ochi lucioşi, nevinovaţi şi surîdea blînd.

Luă sticla mulţumind răguşit. Melania se înclină politicoasă.

„Te-ai gîndit foarte bine, draga mea. Cine nu ştie că pe bărbaţi îi stimulează o picătură de alcool".

Scarlat desfundă sticla cu tirbuşonul de la briceag şi luă o înghiţitură, lungă. Din pivniţă străbătea monoton zgomotul tîrnăcopului. Florence Miga îşi prinse tîmplele în mîini apăsîndu-şi pleoapele. În curînd degetele i se umeziră.

Umbrele li se proiectau pe zid. Dascălu îşi alungă şuviţele din ochi şi începu să rîdă:

— Parcă am fi patru...

Inginerul îl privi surprins.

— Nu înţeleg... A, da! Dacă eram patru era mai bine. Aici ne trebuia dinamită nu lopeţi.

— Eu nu mă simt deloc obosit. Atîta că mă plictisesc.

— Nu prea am conversaţie, rînji Ionescu.

Cîrnul dădu din cap.

— Mă enervează să fac ceasuri întregi acelaşi lucru. E monoton.

— Lasă că scăpăm repede! După ce ajungem la canal, peisajul începe să varieze.

Continuară să sape un timp în tăcere. Inginerul se oprea din cînd în cînd şi trăgea din ţigară. O lăsa apoi pe treapta de ciment şi fumul subţire se ridica singur, ca de pe un mosorel. Dascălu îngîna un cîntec fără melodie, un lălăit întrerupt ici-colo de cuvinte fără sens: Aripi, copaci de aur, pasărea cea crudă.

— Îţi place?

— Ce? întrebă absent Ionescu.

— Poezia.

— N-ai treabă!

— Pot să compun şi alta. Nu mă satur niciodată de poeziile cu fluturi albaştri.

— Am băgat de seamă.

Şi se întrebă din nou ce caută aici, în pivniţa întunecoasă, scociorînd pămîntul alături de un nebun. Dascălu începu din nou să improvizeze versuri, pe urmă o lăsă baltă. Ionescu întoarse capul.

— Ce s-a întîmplat?

— Prima parte e mai grea. Nu-mi iese întotdeauna. Ascultă... Tu ce-ai să faci cu banii?

Raul Ionescu îşi ridică bărbia. Părul scurt îi cădea peste frunte iar ochii malițioşi rîdeau.

— Am să-mi cumpăr un harem.

Celălalt îl măsură năuc.

— Un harem?! Ce să faci cu el?

— La asta încă nu m-am gîndit.

— Hm, eşti un tip ciudat. Eu cel puţin ştiu. Am să clocesc fluturi uriaşi cu aripile colorate. Adică albastre cu pete roşii.

— O să fie formidabili.
— Bineînțeles. Numai să izbutesc.
— La urma urmelor, unde nu-ți iese figura mai tragi cu pensula o bulină roșie. Nu se cunoaște.
Dascălu behăi.
— Ce idei caraghioase ai! Își duse degetul la frunte: Ești cam țicnit, nu?
— Cred că da, mi se trage din familie.
Figura cîrnului se întristă.
— Îmi pare rău.. La mine, doar tata a stat la balamuc. Eu am avut noroc, semăn cu mama.
— O femeie de nădejde, presupun.
— Oho! În fiecare dimineață se urca într-un salcîm și dădea din mîini.
— Se credea avion?
Cîrnul hohoti.
— Acuma îmi dau seama că ești țicnit de-a binelea. Făcea mișcare în aer liber. Așa-i recomandase doctorul.
— Înțeleg...
— Cînd veneam de la liceu o ajutam să coboare.
— De ce? Nu încăpeați amîndoi?
— Ei asta-i! Doar trebuia să stăm la masă.
— Aha! Ai terminat liceul?
— Am și bacalaureatul. Voiam să mă înscriu la Politehnică.
— Și?
— Într-o zi, chiar înainte de examen au venit la mine niște tipi. M-au rugat să-i ajut într-o chestie, să le deschid o casă de bani. Ți-am spus că mă pricep! Era aniversarea individului și se gîndiseră să-i facă o surpriză.
— Care individ?
— Pricepi greu, ce mai! Individul care avea

cheile, adică proprietarul. Eu mi-am făcut treaba și am plecat. A doua zi m-a umflat miliția.
— Te-au turnat ăia?
— Da. La proces, avocatul spunea că sînt nebun, așa, de kiki, dar eu n-am fost de acord. Ieși compromis dintr-o chestie ca asta.
Inginerul oftă. Apucă tîrnăcopul și izbi cu nădejde. Simți o durere surdă în lungul brațelor ca și cum un obstacol solid i-ar fi întors lovitura. Se lăsă în genunchi. Sudoarea i se prelingea pe lîngă tîmple, ochii îl usturau. Dascălu se aplecă.
— Ce-i?
— Dă-mi lampa! Mda... Asta e! Am ajuns la canalul colector.

*

Lîngă Scarlat, un ceas mic îngropat într-un cub de email, arăta ora 9. Și-l consultă instinctiv pe al lui. O diferență de cîteva minute. Bătrînii rămăseseră în jurul mesei, crispați, cu chipuri trase și livide. Șerbănică Miga adormise cu fața sprijinită în pumni. Capul alunecase și obrazul tras într-o parte îi descoperea proteza. Figura dolofană părea că rînjește. Semăna cu idolii grași, de porțelan, așezați turcește. Aceeași expresie de imbecilitate rafinată și vicleană.
Melania Lupu zîmbea. Zîmbetul se încrucișa cu un altul ascuns în dantelele evantaiului. Nu-l vedea nimeni și se bucura. Buzele se mișcau mut.
„Va fi a ta, fetițo! Nu cunosc pe nimeni care să aibă un drept mai mare. Ai luptat pentru ea și trebuie s-o cîștigi. Vei mîngîia din nou grumazul acela alb, plin de viață".
Mîinile îi tremurau ușor și le ascunse la subsuori

„Ești nepermis de emoționată, draga mea, acuma cînd totul depinde numai de lu-ci-di-ta-tea ta. În fond nu-ți cer mare lucru. Să te stăpînești și... da, să fii pe fază, cum spun băieții aceia din pivniță".

Luă o bomboană uitîndu-se pe furiș la doamna Miga. Femeia privea încremenită peretele din față. Ioniță își apropie scaunul șoptindu-i cu buzele tremurînde:

— Aș vrea să fac ceva pentru dumneata, Florence. Îmi dau seama prin ce treci...

Melania Lupu înghiți repede crema de ciocolată. Plescăiala lipicioasă cu gura închisă o împiedică să audă.

„Ah! Devine captivant. Te pomenești că Ioniță s-a hotărît în sfîrșit să-și facă declarațiile. Așteaptă de 40 de ani..."

— Trebuie să știi... Profesorul își căuta cuvintele: Orice s-ar întîmpla, sînt aici, alături de dumneata...

Doamna Miga își descleștă dinții:

— Ce să se întîmple? Peste o oră sau trei, ăștia or să plece și totul va fi ca înainte.

— O spui... N-aș vrea să mă înțelegi greșit, e o impresie, o spui ca și cum ți-ar părea rău.

— Probabil că nu te înșeli.

Ioniță Dragu tresări surprins. O privi cîteva clipe și începu să zîmbească.

— Ți-a plăcut totdeauna să pari cinică Florence, dar eu te cunosc, te cunosc bine. Șopti: Ții minte, atunci cînd mi-ai permis să te însoțesc pînă acasă... 1934... 5 mai. Ieșisem împreună de la doamna Stavropol. Pe Jianu, înfloriseră trandafirii. Ai rupt unul roz și-i sorbeai petalele... La despărțire mi l-ai înfipt în butonieră... Știi, Florence... să... săru-

tarea aceea n-am uitat-o niciodată. A fost lucrul meu cel mai de preț.

Femeia întrebă gîtuit:

— Crezi că-mi fac bine poveștile astea?

— Iartă-mă... Mi-am închipuit că atunci cînd... În sfîrșit, cînd nu poți privi înainte, te desfeți cu ce ai lăsat în urmă. Mulți ani am crezut că din cauza lui Șerbănică... Nu, nu i-am vrut răul niciodată. L-am pizmuit doar. Astăzi, dumneata și cu el... E tot ce mi-a mai rămas. Toată viața mea s-a adunat în...

Brusc, ceva negru, viu le țîșni de sub picioare, sări peste masă cu un urlet lugubru apoi dispăru sub bufet.

Doamna Miga scoase un țipăt și sări în picioare. Scarlat trase piedica revolverului.

— Ce s-a întîmplat?

— Doamne Dumnezeule! bolborosi Melania Lupu. Nu vă speriați, e prietenul nostru Mirciulică.

Florence se prăbuși în scaun cu mîna la inimă. Ioniță Dragu își înghiți greu saliva.

— Ce caută aici?

Melania își strînse jacheta ofensată.

— Am avertizat-o pe Florence că e guturănit. Nu puteam să-l las singur acasă.

Doamna Miga șuieră:

— Știam că ești cretină, dar ca să vii cu animalul în poșetă și să te joci de-a stafiile cu el, la asta nu mă mai așteptam!

— În primul rînd Mirciulică nu e animal! Acolo unde se găsește loc pentru mine, trebuie să se găsească și pentru el. În al doilea rînd, s-a trezit singur, nu i-am făcut nimic. Oricum, mă insulți pentru a doua oară, și crede-mă, nu sînt obișnuită. Poți să

fii sigură că din clipa aceasta eu nu-ţi voi mai adresa un singur cuvînt.

Întoarse capul ascunzîndu-şi lacrimile. Scarlat îşi pipăi pulsul.

„50 . . . 55 . . . 60 . . . Încă e bine! Unde am picat, domnule! Ăla de jos cu fluturii, ăştia . . ."

În aceeaşi clipă se auzi soneria.

Scarlat se ridică iute. Silueta suplă, abia încovrigată redevenise arc. Privi încordat spre bătrîni.

— Mai aşteptaţi pe cineva?

Şerbănică Miga se trezi brusc. Întrebă articulînd încleiat.

— Cît e ceasul?

Soneria zbîrnîia lung, agasant.

— Aşteptaţi pe cineva? repetă căruntul.

Doamna Miga îşi luă mîinile de pe frunte.

— Nu. Du-te tu, Ioniţă, să vezi . . . Am impresia că sînt înşurubată în scaun.

Profesorul se ridică nesigur, căutînd ochii lui Scarlat. Bărbatul părea descumpănit.

— Ce se întîmplă?

În pragul bucătăriei apăruse Raul Ionescu. Era murdar şi transpirat, dar ochii-i străluceau de satisfacţie.

— Sună cineva la uşă, şopti căruntul.

Doamna Miga oftă.

— O greşeală probabil.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— Trebuie totuşi să ştim . . . Domnule Miga, uitaţi-vă dumneavoastră prin vizor, dar nu deschideţi.

Se auzeau bătăi în uşă.

— Un tip nervos, observă inginerul. Nervos şi încăpăţînat.

Bătrînul Miga se întoarse în vîrful picioarelor. Avea o expresie buimacă.

— E un bărbat. Cineva pe care nu-l cunosc.

— Foarte bine, conchise Raul Ionescu. Nu deschideţi!

— Cînd te gîndeşti . . . Melania Lupu mîngîia coada motanului cu gesturi delicate. Părea să se adreseze exclusiv lui Mirciulică. Dacă e o persoană perseverentă, poate să ne ţină aşa pînă dimineaţă. Ce agasant! Cum nu înţelegi, dragul meu? A văzut lumină.

Scarlat îşi muşcă buzele.

— Într-adevăr, şopti, a văzut lumină . . . Întrebaţi-l ce vrea, dar nu-l lăsaţi să intre.

Îşi luă arma şi se ascunse în nişa ferestrei. Ionescu trecu de partea cealaltă a uşii. Se lipi de un bufet înalt. Melania Lupu ţinea pleoapele coborîte.

„Un mic ghinion, draga mea. De cînd o vizitezi pe Florence, nimeni nu v-a deranjat la asemenea oră. Te rog nu-ţi pierde capul! S-ar putea totuşi să nu fie nimic . . ."

Îşi făcu o cruce cu limba în cerul gurii şi suspină.

Şerbănică Miga trase zăvorul.

Un bărbat tînăr surîdea în prag. Chipul rotund avea o expresie veselă, părul blond cădea moale pe frunte şi la ceafă.

— Greu mai deschideţi, oameni buni! Credeam că aţi plecat de-acasă. Dacă nu vedeam lumină . . .

— Aşa e, aşa e . . . Şerbănică Miga îşi umezi buzele: De fapt pe cine căutaţi?

Îşi agita silueta bondoacă, încercînd să taie orice

priveliște spre interior. Antreul era minuscul și doar o arcadă fără ușă îl despărțea de sufragerie.

— Sînt șofer pe Getax... Ochii scormoneau peste umărul bătrînului. Am adus aici acum două ore un domn.

Ioniță Dragu tresări și ridică brusc gîtul. Semăna cu un cocostîrc speriat.

— Da, probabil, se auzi glasul lui Miga. Avem oaspeți . . . Hm, puțini de tot.

— Poate vreți să-l chemați. Un domn slab, mai în vîrstă. Făcu cu ochiul: A uitat ceva la mine.

Profesorul se răsuci spre Scarlat care înclină capul.

— Pe dumneavoastră vă caut! exclamă încîntat șoferul. N-ați pierdut nimic?

— Portmoneul. Probabil că atunci cînd am plătit . . .

— Exact. Noroc că a băgat de seamă clientul următor. Un tip pe care l-am luat de la Armenească. Am vrut să mă întorc imediat, dar după aia am avut o cursă în Drumul Taberei și alta tocmai în Berceni, pe lîngă spitalul 9.

— Ca să vezi! Nici nu mai speram.

— M-am gîndit că e cam tîrziu dar . . .

— Ai procedat foarte bine. Aș vrea să-ți mulțumesc într-un fel pentru amabilitatea dumitale.

Încercă să-i strecoare o hîrtie de 25 de lei. Șoferul se feri rîzînd.

— Lăsați! Dacă se poate, aș vrea un pahar cu apă.

Pe masă strălucea încărcătorul uitat de inginerul Ionescu. Sprîncenele i se arcuiră.

Scarlat părăsi ascunzătoarea.

— De ce nu-l poftiți înăuntru, domnule Dragu? E un tip onest! Merită cu prisosință recunoștința dumneavoastră.

Capitolul V

TENTATIVĂ DISPERATĂ

Șoferul își bălăngănea mîinile privind rătăcit în jur. Bătrînii se uitau speriați fără să scoată un cuvînt. Melania Lupu clipea ca și cum o lumină prea puternică i-ar fi supărat ochii.

„Ești îngrozitor de neatentă, fetițo! Ar fi trebuit să-ți dai seama de la început că tînărul acesta poate observa încărcătorul".

Șoferul își umezi buzele:

— Nu pricep . . .

— Ai priceput, băiete! Ai priceput foarte bine, rînji Raul Ionescu. Acum o să le ții puțină companie dumnealor. Așa se întîmplă cînd ești prea perspicace.

— Sînt în timpul serviciului, domnule. Mașina a rămas afară . . . Trebuie să plec!

— Uite care-i chestia, interveni Scarlat. Avea figura posomorîtă, colțul buzelor îi zvîcneau. Ai văzut drăcia asta de pe masă și nu mai putem să-ți dăm drumul. Ghinionul dumitale și al nostru. Probabil ești gata să-mi dai cuvîntul de onoare că o să uiți toată povestea, dar eu sînt unul din capsomanii ăia care rumegă cinci zile o idee fixă. Și ideea mea fixă de acum e că trebuie să rămîi aici. În consecință,

fii cuminte băiatule, fă conversaţie cu dumnealor sau dă-te cu capul de pereţi şi peste două ore eşti liber.

Din bucătărie se auzi un zgomot precipitat de paşi şi după cîteva clipe apăru Dascălu. Îl prinse pe Scarlat de mînecă şi ţipă enervat:

— M-aţi luat de tîmpit!? Stau acolo singur de o jumătate de oră. A! Înţeleg! Acum înţeleg!

Părea iritat la culme, şi gesticula dezordonat ca o paţachină.

— Miinile sus! Toată lumea!

Căruntul îl privi fix. Maxilarele îi jucau sub piele.

— Linişteşte-te, dragul meu.

— Gura! Cine-i individul?

— A adus portmoneul domnului Dragu şi l-am poftit puţin înăuntru. Aşa e politicos . . .

— Te împuşc, ticălosule! Te-am făcut prietenul meu şi te porţi ca un porc! Pe toţi vă împuşc!

Plimbă revolverul de la unul la celălalt. Scarlat ridică încet mîinile deasupra capului. Pe buzele inginerului zîmbetul îngheţase. Şerbănică Miga se lipise de zid. Nu îndrăznea să clipească.

Brusc, chipul cîrnului se lumină. Abandonă arma şi începu să rîdă cu sughiţuri:

— V-am tras o sperietură bună, nu-i aşa? Se uită la Scarlat: Spune drept dacă nu te-ai speriat!

— Bineînţeles, m-am speriat grozav.

Respirau precipitat, sudoarea le aluneca pe obraji.

— Ascultă, se interesă încet inginerul Ionescu, înainte n-ai fost cumva gardian la balamuc?

Scarlat îl privi iute şi tînărul amuţi.

— E ora 10 şi jumătate, domnilor.

Melania Lupu se ridicase ţinînd în mînă poşeta deschisă din care ieşea capul lui Mirciulică.

— Ei şi?

— Aş vrea, declară senină, să mă duc acasă. A fost o zi obositoare, cred că sînteţi de acord cu mine. M-am gîndit . .

Scarlat o întrerupse iritat.

— La ce v-aţi gîndit?

— De vreme ce domnul şofer este aici, iar maşina se află în stradă, alături, m-ar putea conduce pe mine pînă acasă. După aceea s-ar întoarce . . .

Ionescu izbucni în rîs.

— Şi asta-i întreagă! Ce casă, domnule!

— Senilă, opină Scarlat mîrîind.

— Stai jos, Melania, o rugă Şerbănică Miga. Am să-ţi explic eu despre ce e vorba.

Bătrîna alunecă în fotoliu. Începu să plîngă.

— Nu pricep ce se întîmplă astă-seară. Toată lumea mă insultă.

Simţi privirea fixă a doamnei Miga şi-şi ascunse obrazul înlăcrimat în batistă.

„N-au înţeles! Un getax abandonat în faţa casei, atrage atenţia. Trebuie să le-o sugerezi altfel, draga mea . . ."

*

Se priveau în tăcere. Ochii şoferului poposeau clipe lungi asupra fiecăruia, cîntăreau obiectele, masa cu cărţile răvăşite printre farfurioarele murdare de cremă, se întorceau la arma din mîna lui Scarlat. Încerca să se dumirească, să desluşească ceva din toată întîmplarea aceasta neobişnuită, să reconstituie evenimentele la care nu participase.

Melania Lupu îl examina pe furiș prin grila degetelor sprijinite de frunte. Molfăia o bomboană suspinînd.

„Inutil te consumi, draga mea. Îți dau cuvîntul meu de onoare că nu aveai cum să prevezi incidentul. Florence are dreptate. În toată viața lui, Ioniță, n-a pierdut nici măcar un ac. Te rog să nu te indispui! Vei fi de zece ori mai atentă, dacă va fi nevoie, chiar de o sută de ori".

Surprinse privirea șoferului și-i zîmbi luminos. Părea tînăr de tot — pînă în 25 de ani — și pe figură i se întipărise o expresie încăpățînată.

„Asta-i din cauza bărbiei, draga mea. Și-a repezit-o înainte ca un buldog".

Îi veni să rîdă. Florence Miga își ridică sprîncenele: „Melania s-a smintit! A fost ea ce-i drept totdeauna capie, dar acum parcă a luat-o razna rău".

Bătrîna netezi mecanic fața de masă și întîlni mîna profesorului care tresări puternic. Nu-și putea lua ochii de la Dascălu. Chinuia maimuțica de pluș trăgînd-o de urechi și de coadă. Brusc, se plictisi, îi scoase limba și veni lîngă Scarlat.

— Cine rămîne să-i păzească pe ăștia?

— Eu. Ionescu lărgește gaura, vă puneți măștile și...

Vorbeau în șoaptă. Dascălu behăi:

— Ce-ar fi să ne tragă clapa?

— Adică?

— Să ajungă la muzeu și s-o șteargă.

— Nu, nu cred.

— Ai dreptate. Știi, mi-ar fi plăcut să intrăm împreună.

— Și mie, dar nu se poate. Inginerul e tînăr, o să reziste mai bine.

Cîrnul îl măsură dintr-o parte.

— Da, ești cam bătrîn. Ți-ar fi greu în canal.

— Destul de greu. Voi doi o să vă descurcați de minune, sînt sigur.

— Abia aștept! Rămase pe gînduri. Și Ionescu e destul de cumsecade.

— Bineînțeles.

— Păcat că-i cam nebun. Știi ce mi-a spus? Toate neamurile lui stau la ospiciu.

Doamna Miga se aplecă peste masă.

— Sînteți amabil să-mi dați o țigară?

Șoferul înclină capul și se căută în buzunarele hainei de piele. Scoase pachetul și i-l întinse. Femeia trase fumul inhalîndu-l pînă în adîncul plămînilor. Bărbatu-său o măsură stupefiat.

— Dar Florence... Știi că nu-mi place să te văd fumînd în societate...

Doamna Miga îi aruncă o privire iute articulînd mut cîteva cuvinte. Melania Lupu roși violent și-și coborî pleoapele.

Inginerul intră zîmbind.

— Gentlemeni, drumul e liber! Cine merge cu mine?

— Eu. Scarlat stă de caraulă.

— Perfect.

— Ah!

Tresăriră toți. Cîrnul își izbea fruntea și obrajii cu palmele. Ionescu îi prinse mîna.

— Ce s-a întîmplat?

— Fluturele! Dascălu jubila, continuînd să se pălmuiască. A sosit fluturele meu albastru! I-am simțit aripile.

— Slavă Domnului, oftă Nucu Scarlat. Vezi numai să nu-l omori.

Melania Lupu era atentă, dar nu deslușî nici un cuvînt din șoaptele celor trei. Inginerul și Scarlat trecură în bucătărie. Dascălu îi asigură că a înțeles, clătinînd din cap, și trase piedica revolverului. Rămas singur se plictisi repede.

— Care din voi știe o poezie?

Bătrînii se priviră contrariați. Cîrnul ridică arma plimbînd-o de la unul la celălalt.

— Mai repede! Cel mai mult îmi plac poeziile cu fluturași. Număr pînă la trei...

— Poate ne spui dumneata una, îndrăzni profesorul Dragu.

— Țțț! La urmă! Se apropie cu arma de șofer: Hai, începe tu! Unu... doi...

Omul scrîșni. Ținea pumnii încleștați pe genunchi. Dascălu începu să se joace ostentativ cu revolverul.

— Cred că aș putea încerca eu, interveni cu un glas de cintezoi Melania Lupu. Dar mi-e teamă că am să vă dezamăgesc.

Florence rămase cu gura căscată.

„Sfîntă Fecioară! Am trăit o viață alături de ea, ne știm din primară și habar n-am avut că-i total smintită, săraca!"

Șerbănică Miga își răsuci capul s-o vadă mai bine. Melania Lupu se ridicase într-o poză care, în cărțile ilustrate de acum jumătate de secol, însemna patos și entuziasm. Ridică o mînă repezindu-și ochii în tavan și declară pe un ton cotidian:

— Adevărul e că mi-a plăcut totdeauna să declam. Colonelul se încuia în baie. A fost un bărbat care nu încerca emoții artistice. Urlă pe neașteptate: *Cîinele soldatului! Rănit în războaie soldatul căzuse / Și-n puține zile chinuit muri / Departe de-o mamă care-l crescuse / Și care-l iubi...*

În prag, năvăliseră Scarlat și inginerul. Priveau bezmetici spectacolul. Dascălu avea lacrimi în ochi, aplauda să-și rupă palmele.

— Pot să-ți spun un singur lucru, șopti inginerul, dacă știam că-i așa diliu, nu luam tramvaiul ăsta!

— Toți sîntem dilii, numai că individul merită și un premiu. Întoarse capul spre bătrînă: Nici cu baba nu mi-e rușine!

Melania Lupu continua să recite, răcnind din toate puterile. Obrajii palizi i se umflau ca niște foale, ochii îi străluceau inspirați. Ceilalți o ascultau cu inima strînsă. Mirciulică încremenise pe un scaun. Coada încovoiată, rigidă, ridica un semn de întrebare negru.

Scarlat se sprijini de marginea aragazului. Își șterse fruntea și oftă.

— Dumnezeule mare! Încep să cred că ne-am avîntat în larg cu o barcă găurită.

Ionescu rîse. Se uita la cratițele agățate în perete. Cărămizii, cu o ștampilă triunghiulară albă: ideal.

— Cel mult echipajul e beat. Totul merge după program. La fix! Chestia cu șoferul nu putea s-o prevadă nimeni.

Căruntul clătină din cap și aprinse o țigară. Aruncă chibritul ars în chiuvetă.

— Am emoții... Canalul poate să se înfunde la un moment dat. Să fii atent... Foarte atent.

— Ce vrei să spui?

— Nu-l lăsa nici o clipă în spatele tău.

— Fii serios!
— Ascultă-mă! Scarlat îi puse mîna pe umăr: Dacă face rău pe nebunul, nu ezita!
— Adică?
— Lichidează-l.
Ionescu rîse încetișor.
— Asta bineînțeles după ce deschide drăcia, nu?
Căruntul îl privi țintă.

Dascălu mirosi țeava revolverului apoi dădu din mînă spre Melania Lupu.
— Poți să stai jos. Acum aș vrea să aud un cîntec.
Inginerul îl bătu pe umăr.
— Hai flăcăule! N-avem timp de program artistic.
— Lasă-mă în pace! Își îndreptă pistolul spre Ioniță Dragu. Începe tu! Ceilalți vin după aia în cor.
— Dar, domnule, profesorul se bîlbîia, tremurînd din toate mădularele, vă rog să mă credeți...
— Mucles!
— Niciodată în viața mea...
Chipul cîrnului se schimonosi. Fixă amortizorul, întinse brațul și apăsă pe trăgaci. Glonțul se înfipse cu un pufăit ușor lîngă bombeul profesorului. Ioniță Dragu sări ars în picioare. Șoferul mototoli spasmodic fața de masă.
— Ce faceți?! Nu vă dați seama? E cri...
Alt proiectil îi șuieră pe lîngă ureche retezîndu-i cuvintele. Scarlat încercă să intervină:
— Lasă-i în pace. Sînt proști! Nu știu nici un cîntec.
— Ba da! Ba da! Trebuie să știe! Vreau să-i aud. Să înceapă ăla urîtu'!

Ioniță Dragu abia se ținea pe picioare.
— Ce... să cînt?
— Orice, dar mai repede.
Trase încă o dată. Glonțul perforă mîneca profesorului și se înfipse într-un tablou cu micșunele. Șerbănică Miga căscă gura să spună ceva, dar se răzgîndi.
— Hai, Ioniță, șopti Melania, vezi că altfel nu se poate. O să te ajutăm și noi.
Dragu începu să cînte cu privirea în pămînt. Avea o voce jalnică, melodia falsă abia se deslușea.
— *Azi am să-ncrestez în grindă, griindă / Jos din cui acum oglindă...*
— Nu! urlă cîrnul și trimise trei gloanțe în oglinda venețiană agățată deasupra servantei. Ceva mai vesel!
Oglinda plesni. Trei păianjeni uriași înotau în apele ei.
„Dumnezeule! gîndi Melania Lupu. Asta aduce nenorocire".
Scarlat interveni din nou:
— Dragul meu, înțelege-mă, întîrziem...
— Te așteaptă fluturele albastru, completă fără zîmbet Ionescu.
— Să aștepte! Vreau să cînte și să danseze. Urîtul o să cînte și ăsta grasul — îl indică pe Șerbănică Miga — o să danseze.
Florence sugeră cu glas amplu și ferm:
— *Cînd apari seniorita la geam pe înserat / Curg din plete-ți petale de crini...*
Ceilalți scînceau penibil. Vocea Melaniei Lupu tremura nesigură ca un firicel de ață. Șoferul mormăia nedeslușit. Șerbănică țopăia lamentabil în contratimp. Lacrimi iuți îi alunecau pe obrazul dolo-

fan. Ori de cîte ori încetinea ritmul, simțea cum gloanțele îi mușcă rama pantofilor.

— Mai repede, mai repede!

Raul Ionescu își umezi buzele: „Unde naiba o fi învățat să tragă așa de bine cretinul?!“ Îi amintea de precizia circarilor care desenau în cuțite silueta unei femei țintuită la zid.

Corul continua.

— *Vreau să-mi spui frumoasă Zaraza cine te-a iubit / Cîți au plîns . . .*

Șerbănică se învîrtea epuizat. Plîngea de-a binelea și semăna cu o pasăre beată.

— Mai repede! strigă cîrnul ațîțat. Dă și din mîini, ce naiba?

Bătrînul se lovea de mobile, gata să cadă. Melania Lupu duse mîna la gît.

„Ce-i drept, asta nu ți-a mai trecut prin minte, draga mea. La orice te-așteptai, dar să-l vezi pe Șerbănică făcînd balet . . .“ Se uită la Dascălu. „Ce gusturi fistichii poate să aibă, e nemaipomenit!“

Miga abia mai răsufla. Atinse într-o piruetă urechea motanului care sări pe bufet, dînd jos un maldăr de farfurii. Dascălu țîșni de pe scaun urlînd.

— A!

Descărcă arma în direcția cotoiului fără să-l nimerească. Gloanțele se isprăviseră și cîrnul scoase din buzunar alt încărcător.

— Gata! interveni Scarlat, luîndu-l de umeri. Ne-am distrat destul.

Șerbănică Miga se prăbuși moale pe lîngă perete. Plîngea cu fața ascunsă în palme. Șoferul îi întinse un pahar cu apă. Melania Lupu se aplecă. Șopti sub masă:

— Mirciulică? Hai dragul meu, domnul acela nervos a plecat. Știi că nu te mint niciodată.

Cotoiul își arătă capul mare. Privi circumspect în jur și-i sări în poale.

Ioniță Dragu o contempla năuc. Pe neașteptate, doamna Miga izbucni într-un rîs isteric.

*

Canalul căsca o gură neagră. Inginerul se aplecă încercînd să străpungă întunericul cu lanterna. Mirosea greu, muced, un iz compact din care aveai impresia că ai putea rupe bucăți. Măsură din ochi diametrul.

— Cam 60 de centimetri, aprecie și îl trecu un frison.

Avea oroare de spațiile închise, visa acoperișuri de sticlă, glisante, verande largi deschise spre mare, cu dale lucioase pe care soarele cade greu, rotund, nestînjenit de ziduri, unde florile se cațără în ciorchini enormi.

„Ăsta-i trage cu fluturașii, eu cu vegetația tropicală. E bine . . .“

Dascălu încerca masca de gaze. Urla înfricoșător cum fac de obicei copiii cînd se joacă de-a bau-bau.

— Sînt nostim, nu?

— Fără îndoială.

— O să ne amuzăm grozav. Cînd eram mic, mă tîram de-a bușilea prin curte. Îmi închipuiam că sînt indian sau șarpe, după cum aveam chef.

— Perfect. Ai ajuns să-ți vezi visul cu ochii. Fii atent! Avem de străbătut exact 55 de metri. Pe urmă spargem din nou canalul, săpăm aproximativ 40 de

cm și ajungem în subsolul muzeului. Cel puțin așa sper. Trebuie să luăm cu noi tîrnăcopul și o lopată.
Dascălu se minună.
— Săpăm stînd în coate?
— Asta-i piesa! Îl bătu, zîmbind, pe obraz: Ne descurcăm, noi, ai să vezi.
— Sînteți niște proști! Dacă-mi spuneați, făceam rost de dinamită.
— Și aruncai în aer un cartier întreg. Las-o baltă! Hai să fumăm o țigară. N-o să prea avem ocazia după aia.
Îi întinse pachetul. Cîrnul își încrețise nasul și i se vedeau incisivii albi și lați. Se întoarse spre inginer.
— Știi ceva? Acolo, sus, dacă voiam puteam să vă omor pe toți. Sînt un trăgător foarte bun.
— Am observat. Mă întrebam chiar unde te-ai antrenat.
— La club. Îmi place tirul.
Ionescu se uită la sanie. În copilărie avusese una la fel. Purta un paltonaș alb de iepure, cu o căciuliță roșie și peste picioare un pled gros. Îl trăgea maică-sa, o femeie înaltă, zveltă, îmbrăcată mereu în culori închise pentru a-și accentua suplețea. Îl săruta pe obraji și-i ștergea rîzînd urmele de ruj. Totdeauna același ruj. *Michel,* nuanța cireșei coapte, în batoane lungi email cu aur.
Dascălu îl privi cu coada ochiului.
— Nu mă întrebi de ce nu v-am împușcat?
— Am ghicit fără să mi-o spui. Ai o inimă bună.
— Țțț! Se corectă: Adică și asta, dar mai e ceva...
— Ce?
— Știi, nu-i bine să mă obișnuiesc. Omor azi

șapte, mîine paișpe... Unde o să ajung? Cu țigările am pățit la fel.
— Ai dreptate. Unul la cîteva zile ajunge.
— Așa m-am gîndit și eu.
Își puseră măștile de gaze și se lăsară în genunchi. Inginerul îi dădu lampa făcîndu-i semn s-o ia înainte. Intră în tubul de ciment și mîna plecă singură, desenînd pe piept o cruce mare.

*

Maimuțica de pluș rămăsese pe bufet unde o azvîrlise Dascălu. Își arăta fundul, iar capul i se proptise într-o farfurioară cu cremă. N-ar fi trebuit decît să întindă mîna ca s-o dea la o parte, dar gestul i se părea inutil, de-o inutilitate care o cutremura. I-o dăruise fiica unei prietene pentru că-i împrumutase o rochie de revelion. Doamna Miga oftă pînă în adîncul inimii și Ioniță Dragu o privi îngrijorat. Se interesă în șoaptă:
— Ți-e rău?
Florence nu-i răspunse... Fusese o rochie splendidă din catifea albastră încheiată sus la ceafă într-o agrafă de strasuri. Purta deasupra un bolero de argint cu un buchet uriaș de pansele și miozotis. În timpul dansului pierduse florile. Toți se îngrămădeau să le găsească... 1932... Balul Damelor Române... Nu, nu era frumoasă, unii o găseau chiar urîtă, dar izbutea să galvanizeze oriunde s-ar fi aflat — într-o sală de recepție ori la un restaurant. Nici o femeie nu se mai vedea. „Își închipuiau că asta e din cauza vioiciunii mele. Nu, a fost cu totul altceva. Lumina, spunea Bunica. Noi două avem lumină. Nu și biata maică-ta! Cu așa ceva te naști, nu se deprinde nică-

ieri, prețuiește mai mult decît orice: castele, geniu de gospodină, ori frumusețea Polei Negri. Ar putea să ne lipsească o mînă și lumea tot va rîde în jurul nostru. Ai să mă înțelegi mai tîrziu . . ."

Se uită surprinsă în jur. Șerbănică nu-și ridica privirea din covor. Lacrimile i se uscaseră lăsînd dîre mate, lipicioase. „Un laș! Un laș de cînd îl știu . . ." În ochii albaștri i se aprinse o văpaie.

Gîndul țîșni pe neașteptate de undeva din străfunduri. În fața ochilor îi juca chipul inginerului: „Aș vrea să nu i se întîmple nimic băiatului acela".

Își făcu treabă lîngă bufet și atinse superstițioasă crucifixul.

„Ce se întîmplă cu Florence! Vreau să știu ce se în-tîm-plă cu Florence"!

Melania Lupu o examina printre gene avînd aerul că-și consultă unghiile: „Doar n-ai de gînd să susții, draga mea, că s-a îndrăgostit de domnul Ionescu! O idee ridicolă la vîrsta ei. Și totuși îl privea . . . cum să-ți spun . . . Da, cred că am găsit, îl privea cu tem-pe-ra-ment. Evident, acest gen de probleme pe tine nu te-au preocupat niciodată, o adevărată doamnă ignoră aspectele vulgare, ți-e teamă doar să nu facă prostii. Cine știe ce i-ar putea trece prin gînd . . ."

— Aș bea . . . Ioniță Dragu zîmbea nesigur, dacă nu te superi Florence, aș bea un ceai. Nu mă simt deloc bine.

Doamna Miga se ridică oftînd.

— Sigur că da . . . Mai vrea cineva?

Șoferul o măsură cîteva secunde, apoi înclină capul. Șerbănică suflă.

— Și eu. Cu lămîie.

— Tu nu bei, Melania?

Bătrîna întoarse ostentativ capul și Scarlat zîmbi. O fetiță de zece ani supărată n-ar fi avut altă expresie. Florence se enervă:

— Nu fă pe proasta, Melania! Bei sau nu?

Bătrîna luă între palme capul motanului.

— Tu mă cunoști, Mirciulică! O persoană nepoliticoasă nu are dreptul să mai aștepte nimic de la mine. Și sînt de părere că în împrejurări grele trebuie să fim și mai amabili. Acesta este modul meu de a vedea lucrurile.

Doamna Miga ridică din umeri și se îndreptă spre bucătărie. Nucu Scarlat o opri cu un gest.

— Ceaiul îl preparați aici, doamnă!

— Adică ce-i în capul dumitale? Că am să car aragazul în sufragerie?

— Modalitatea vă privește.

— Florence! glasul lui Șerbănică era răgușit, ai putea folosi fierbătorul electric. Îl găsești în sertar . . .

Căruntu își privi ceasul.

— Vă dau două minute ca să vă întoarceți cu tot ce vă trebuie: apă, zahăr și celelalte.

Un zîmbet rău strîmbă trăsăturile doamnei Miga.

— Vă e frică, nu glumă!

— Exact, rînji Scarlat. Sînteți satisfăcută?

— Eu am provocat incidentul, interveni timid profesorul, îmi pare rău. Pot renunța.

Melania Lupu declară senină:

— Noi doi o să ne mulțumim cu cîte o bomboană, nu-i așa, Mirciulică? Bineînțeles după ce vom oferi la toată lumea.

Se servi doar Șerbănică. Apucă lacom două fondante și le băgă în gură mestecînd repede cu ochii

spre bucătărie. Cotoiul mirosi bomboana și miorlăi întorcîndu-și capul.

— Cît pot fi de zăpăcită! Am uitat de mîncarea ta.

Întinse o pungă de plastic pe covor și așeză deasupra feliile umede de parizer. Mirciulică se năpusti ca un smintit, dar bătrîna îl dădu la o parte delicat.

— Fii civilizat, dragul meu. Așteaptă să-l curăț întîi... Îi zîmbi luminos profesorului: Îmi pare bine că i-a revenit apetitul. Nu-ți închipui ce îngrijorată am fost azi dimineață! Strănuta îngrozitor și n-a acceptat să înghită nimic în afară de un rom fierbinte. Știi, un grog. Cînd era răcit, colonelul se trata la fel. Adevărul e că toți bărbații seamănă între ei.

Șoferul o privea deschis, în față, fără să-și ascundă stupoarea. În pragul bucătăriei, Nucu Scarlat surîdea.

— Dați-vă la o parte!

Doamna Miga ducea o tavă enormă. Profesorul se învîrtea în jurul ei.

— Mă descurc singură, Ioniță. Mă ajuți mai mult dacă stai la locul tău.

Mută o vază de pe bufet și băgă fierbătorul în priză. Șoferul îi urmărea crispat mîinile. Florence puse zahăr în cești, pregăti la îndemînă lingurițele și strecurătoarea. Părea foarte calmă, poate puțin morocănoasă și obosită. Feliuțele subțiri de lămîie pluteau ca niște rozete gălbui în cănile mari, umplute pînă aproape de buză. O aromă dulce-acrișoară le ajunse la nări.

Melania Lupu nu-și desprindea privirea de pe chipul șoferului. Ochii tînărului aprindeau vîlvătăi. Se simți dintr-o dată neliniștită ca și cum ar fi recepționat de undeva, din necunoscut, un semnal de alarmă. Degetele i se frînseră în blana motanului.

„Fii atentă, draga mea! Nu-mi place deloc cum arată băiatul ăsta, așa cum în general nu-mi place povestea cu ceaiul. Domnul Scarlat n-ar fi trebuit să accepte niciodată“.

Florence împărți ceștile. Se adresă fără chef căruntului:

— Dumneata nu vrei?

Nucu Scarlat clătină din cap:

— Mă mulțumesc cu romul.

Șoferul duse ceașca la gură încercînd să-și stăpînească tremurul mîinilor. Își simțea spinarea vibrînd ca un arc. Cana fierbinte îi ardea degetele.

„Acum! E singura șansă... Cînd vor veni ceilalți va fi prea tîrziu“.

Țîșni pe neașteptate în picioare azvîrlind ceaiul clocotit în obrazul căruntului. Nucu Scarlat scoase un urlet îngrozitor. Se chirci apăsînd automat pe trăgaci. Proiectilele se înfipseră în piciorul mesei.

Șerbănică Miga alunecă pe lîngă zid. Privea îngrozit fără să scoată un sunet. Șoferul se năpusti spre ușă. Gloanțele îi vîjîiau pe lîngă trup fără să-l nimerească. Scarlat, pe jumătate orb, trăgea în neștire. Melania Lupu își reprimă strigătul în capul pieptului.

„Trebuie să-l oprești! Cu orice preț! Totul e în mîinile tale. Nu uita, ușa se deschide spre interior“.

Ioniță Dragu se lipise de scrin cu brațele desfăcute. Părea crucificat. Bărbia lungă, moale, i se umpluse de salivă. Doamna Miga căzuse lîngă el, în genunchi. Fără să-și dea seama, își înfipse degetele în piciorul profesorului. Stofa veche pîrîi și unghiile lungi lăsară dîre însîngerate.

Melania Lupu duse mîna la inimă, dîndu-şi drumul să alunece. Rămase înţepenită jos, în faţa uşii.
Şoferul urlă răguşit:
— La o parte! Dă-te la o parte! !
Apucă bătrîna de umeri încercînd s-o tragă. Scarlat gemu. Silueta tulbure a tînărului îşi pierdea tot mai mult conturul. În ochiul valid i se aprinse o flacără demenţială: „Trebuie să-l nimeresc!"
— Ajutaţi-mă!! răcni şoferul.
Glonţul i se înfipse în braţ. Nu simţi durerea. Căruntul trase încă o dată, în plin. Tînărul tresări parcă electrocutat. Se încordă apoi se îndoi pe spate, mult, ca o nuia, ca şi cum n-ar fi avut coloană vertebrală şi se prăbuşi peste Melania Lupu.

Capitolul VI

STUPEFACŢIE

Sudoarea îi curgea şiroaie sub mască. Obrazul îl mînca şi îi era sete. Raul Ionescu încleştă dinţii continuînd să se mişte mecanic. Din cînd în cînd, atingea gleznele cîrnului care se întorcea clătinînd capul. Degetele îi intrau într-o mîzgă lipicioasă în care avea impresia că mişună animale mici, scîrboase, cu pielea umedă.
Simţi dintr-o dată nevoia să vomite şi îşi muşcă buzele. În faţa lui, Dascălu înainta cu mişcări moi, ondulate, ca un şarpe uriaş.

Şoferul căzuse într-o rînă, cu chipul ascuns în rochia Melaniei Lupu. Pe vindiacul de piele, sîngele strălucea fluid. Între degete îi rămăseseră fire albe smulse din capul bătrînei.
Şerbănică Miga ghemuit în colţul odăii privea consternat. Ţinea gura deschisă, încercînd să respire fără zgomot. Nevastă-sa, palidă cu expresia rătăcită, prinse mîna profesorului. Degetele îngheţate rămaseră rigide şi femeia se ridică greu sprijinindu-se de zid.
— Nici o mişcare! ţipă Nucu Scarlat aruncîndu-i o privire sălbatică.
Semăna cu o fiară rănită. Obrazul desfigurat arăta oribil iar peste unul din ochi, pleoapa cădea vînătă şi umflată. Ţinea arma în mîna stîngă, cealaltă, opărită atîrna inertă pe lîngă coapsă.
Florence Miga îşi muşcă buzele gata să plîngă. Se simţea la capătul puterilor. Arătă cu bărbia spre Melania Lupu.
— Trebuie s-o scoatem de-acolo. Poate că...
Nucu Scarlat rosti încet, apăsat:
— Care se apropie de uşă îl curăţ!
Melania Lupu ţinea ochii închişi. O mască rigidă, fără sînge: „Cred că de astă dată domnul Scarlat exagerează puţin. N-ai încotro însă, draga mea, trebuie să rezişti pînă la capăt. În nici un caz n-ai voie să-ţi revii singură. Ei trebuie să te compătimească, să fie îngrijoraţi pentru tine. Asta le va alunga orice urmă de bănuială. Ştiu, îţi pare rău de bietul băiat, dar n-aveai încotro. Fii convinsă de lucrul acesta, Melanie. Dacă-l lăsai să plece, în cinci minute miliţia era aici. Încearcă să nu clipeşti. E foarte greu, dar te rog din suflet să te străduieşti.

Niciodată nu ţi-ar fi trecut prin minte că un bărbat poate cîntări atît..."

Căruntul îşi sprijini mîna de genunchi. Tremura prea tare şi-i era teamă că ar putea scăpa pistolul. Durerea îi sfîrteca măruntaiele. „Numai de-aş rezista! Proştii ăştia sînt prea fricoşi. În cîteva secunde, m-ar putea dezarma fără eforturi... În general, orice e posibil... Oare cît am să mai rezist? Abia văd... Mă doare! Parcă tot obrazul mi-a luat foc... Bătrîna, da... Nu trebuie să moară... Ostateci..."

Se uită la doamna Miga.

— Scoateţi-o de-acolo!

— N-am să reuşesc singură.

Avea o voce zgrunţuroasă pe care nu şi-o recunoscu.

— Încearcă!

— Aş putea s-o ajut eu, îndrăzni Ioniţă Dragu, făcînd un pas înainte.

— Stai pe loc! Trag! Trag!!

Şerbănică Miga se chirci închizînd ochii. Aşteptă cîteva secunde să pornească glonţul, apoi ridică încet pleoapele. Nevastă-sa apucase de un braţ cadavrul şoferului încercînd să-l mişte. Plîngea fără să se mai stăpînească, boţindu-şi chipul mic. Trăgea cînd de umeri, cînd de centură, prăvălită peste trupul cald încă. Profesorul încerca să nu privească dincolo de încălţămintea şoferului, nişte ghete de antilopă cenuşii cu crepul tocit la călcîie.

— Melania! hohoti Florence. Melania, mă auzi?

Bătu uşurel obrajii reci şi palizi. Bătrîna ţeapănă părea că nu respiră. Doamna Miga îşi ridică faţa răvăşită. Ţipă disperată:

— Ce să fac? Învăţaţi-mă ce să fac!!

— Apă rece! bîlbîi Scarlat schimonosit de durere. Toată cana!

„Dumnezeule! se sperie Melania Lupu. Asta mi-ar mai lipsi, să răcesc".

Motanul îi da tîrcoale gîdilînd-o cu mustăţile lungi.

— Am nişte eter, spuse Florence. Aici, în bufet...

Scotoci în raft răsturnînd toate mărunţişurile. Săltă capul bătrînei plimbîndu-i în jurul nărilor flaconul, apoi îi frecţionă tîmplele. Odaia se umpluse de o aromă pătrunzătoare şi iute. Într-un tîrziu, pleoapele Melaniei Lupu fluturară uşor. Deschise ochii privind înceţoşat. Florence izbucni din nou în plîns.

— Draga mea... Credeam... Cum te simţi?

Pe buzele Melaniei Lupu tremură un surîs.

„De fapt ar fi trebuit să rezişti mai mult. Mustăţile lui Mirciulică te-au împiedicat".

Lăsă să-i alunece cîteva lacrimi şi întrebă stins:

— Ce s-a întîmplat?

*

Inginerul ţinea lampa cu cotul sprijinit în genunchi. Trupul cîrnului se zvîrcolea mînuind bezmetic tîrnăcopul. Îşi simţi urechile vîjîind şi se opri în panică.

„Fluturii mei albaştri... Sînt mulţi, minunaţi... N-au aer... Trebuie..."

Apucă brusc masca şi trase de ea încercînd să-şi elibereze bărbia... Ionescu îi prinse braţul.

„Ce vrea să facă?! E nebun!"

Celălalt se zbătea, lovea cu furie încercînd să-l

doboare. Degetele inginerului îi căutau gîtul. Cîrnul îl izbi în piept.

„Fluturii mei n-au aer. Masca îi ucide".

Ionescu își mușcă buzele. Aveau un gust sărat. Spatele și genunchii răniți îi sîngerau.

„O să murim aici și nici dracu n-o să ne găsească! Un sicriu rotund de ciment. Peste ani de zile, demolînd... Două schelete cu două măști..."

*

Mîna îi tremura îngrozitor. Căruntul ridică încet, pe furiș, degetul de pe trăgaci. Ținea capul pe spate. Pînza de pe ochiul rănit, devenise opacă.

„Probabil n-am fost niciodată atît de aproape de moarte... Șoferul... Un tip curajos, totuși... Păcat!"

Nu simțea nici un fel de ciudă, de fapt nu simțea nimic în afară de durere și o oboseală grea, fierbinte care i se scurgea treptat în mădulare. „Dacă nu se întorc în o jumătate de oră am pierdut partida..."

Florence Miga frecționa mîinile Melaniei. Bătrîna, mai șubredă ca niciodată, stătea inertă. Semăna cu o flacără care abia mai pîlpîie. Obrajii uzi păreau străvezii. Lacrimile cădeau pe blana motanului care se scutura ciulindu-și urechile.

Ioniță Dragu galben la față își dădu drumul pe un scaun. Șopti trecîndu-și dosul palmei peste față:

— Florence, n-ai puțină valeriană? Nu știu...

Femeia se întoarse fulgerător.

— A, nu! Te rog nu! Mi-ajunge! Doar grija ta n-o mai aveam.

— Iartă-mă Florence... Încercă să zîmbească:

E soarta ta. Soarta oamenilor tari. Să aibă grijă de ceilalți, de neputincioși. Ai fost totdeauna foarte puternică...

Melania Lupu își înghiți surîsul.

„Ce ciudat e Ioniță! Face declarații atît de îndrăznețe! Între patru ochi, fii convinsă n-a avut vreodată destul curaj să se exprime, iar acum... Hotărît, trăiește o noapte cap-ti-van-tă, draga mea! Florence mă enervează cu masajul ei... De fapt niciodată nu ți-a plăcut să te atingă cineva. Nu-i igienic. Chiar și nopțile cu colonelul erau penibile, deși l-ai iubit din adîncul sufletului tău. După moartea lui credeam că n-ai să-ți mai revii. Hm, mi-ar place să-l întîlnești pe stradă așa pe neașteptate. Ar fi cît se poate de amuzant!"

Își chirci degetele retrăgîndu-le din mîna doamnei Miga. Rosti greu:

— Nu te mai ocupa de mine, Florence, poate că Ioniță sau Șerbănică au nevoie de ceva...

— Te simți mai bine?

— Da, mulțumesc. Arătă spre șofer: Bietul băiat! De ce-a murit?

Hohote de plîns îi zguduiră trupul plăpînd.

— Lasă, interveni Ioniță. Îți face rău.

Melania își scutură buclele albe.

— Atît de tînăr! N-a avut nimic de la viață. E îngrozitor de nedrept...

Lacrimile-i curgeau șiroaie. Umerii mici tresăreau convulsiv. Doamna Miga o mîngîia disperată pe cap.

— Te rog, draga mea, liniștește-te. Te implor! Nu putem face nimic. Hai, fetițo, fii cuminte!

Șerbănică îi aruncă din colțul lui o privire dușmănoasă: „De mine nici nu-i pasă! Nu s-a uitat o

singură dată să vadă ce fac. Toată viața a fost la fel. Eu n-am contat. Au interesat-o doar cîrpele, ghitara ei, sindrofiile. M-a lăsat cu 37,5 temperatură și-a plecat la o partidă de rummy. N-am uitat asta niciodată! Și chestia cu Polizu! Se sărutau în fața ușii. A trebuit să mă plimb un ceas ca să nu dau peste ei. Am evitat scandalul, divorțul ... Nu, cu prostul de Ioniță nu s-a culcat ... Ar fi trebuit să mă însor cu o femeie ca Melania. Blîndă, supusă, destul de prostuță ... Lupu a avut noroc."

Se uită pe furiș spre Scarlat și se ghemui și mai mult aducîndu-și genunchii la bărbie: „Aici nu mă nimerește."

Încercă dintr-o dată o senzație ciudată de eliberare, de parcă s-ar fi aflat singur în vila cu zorele, departe, pentru totdeauna departe ...

*

Își repezi genunchiul în stomacul cîrnului. Dascălu icni și căzu moale pe spate. Inginerul îi fixă masca sub bărbie, apoi îl tîrî eliberînd locul. Rămase cîteva clipe gîfîind. Sudoarea sau poate lacrimile îl orbeau. Apucă tîrnăcopul, și izbi cu sete.

„Trebuie să termin înainte ca idiotul să-și revină".

*

— Dă-i un calmant, șopti profesorul. Mi-e teamă de-o sincopă.

Doamna Miga își înfipse disperată mîinile în păr.

— Nu știu ce să mai fac! Totdeauna a fost sensibilă ... Cînd ordonanța le tăia o găină, se închidea

în dormitor toată ziua. Ronțăia șocolată și plîngea. Dacă nu insistam la telefon, n-ar fi venit. E vina mea ...

Melania Lupu prăbușită în fotoliu privea printre gene. Nările palide, lipite, păreau de ceară. Semăna cu o moartă.

*

O bucată de ciment se desprinse brusc și căzu în partea cealaltă. Inginerul își vîrî brațul pînă la subsuoară, apoi se lăsă pe spate și începu să lovească cu picioarele lărgind spărtura. Apucă umerii cîrnului. Trupul țeapăn era greu, îi aluneca din mînă. Trecu dincolo trăgînd din toate puterile. Dascălu căzu ca o bucată de lemn pe pardoseala rece.

Raul Ionescu astupă spărtura cu spatele și își scoase masca respirînd pînă în adîncul plămînilor. Eliberă și figura cîrnului. Încercă să-și aprindă o țigară, dar chibritele i se frîngeau între degete. „Credeam că n-o să ajung niciodată ... N-aș lua-o de la capăt pentru nimic în lume".

Dascălu deschise ochii zîmbind.

— Unde sîntem?

— În pivnița muzeului.

— Cred că am tras un pui de somn.

— Da, erai foarte obosit. Trebuia să te odihnești.

— Ce drăguț din partea ta! Ai lucrat singur.

— Ia o țigară.

Cîrnul se așeză turcește.

— Am avut și un vis. Parcă ne băteam ... O bătaie grozavă! Tu voiai să-mi ucizi fluturii, îi sufocai ... Ce idee caraghioasă, nu?

— Foarte caraghioasă. Ai grijă! Aprinzi la filtru.

— Cînd mă trezesc, sînt totdeauna cam zăpăcit. Acum ce mai avem de făcut?

— Intrăm în muzeu și ne luăm marfa.

— Exact, uitasem. Știi ceva? Noi n-ar trebui să ne despărțim niciodată. Adică tu, eu și căruntul. Sîntem o echipă formidabilă!

— Ai dreptate.

— Tu îți cumperi haremul și eu mă ocup de fluturi. El ce are de gînd să facă din banii lui?

— Să-și cumpere o insulă.

— O insulă?! Ce naiba are nevoie de o insulă?

— Poate că vrea să alfabetizeze sălbaticii. Nu știu ce-i în capul lui.

— El e și mai nebun decît tine, nu-i așa?

— Cred că da.

— Eu mi-am dat seama . . .

Amuți brusc. Îl privea cu ochi mari, pipăindu-și atent figura.

— E aici! Uite-l! Îl simt! Îl vezi și tu, nu? Mișcă aripile.

Inginerul se crispă. Scăpă țigara, cutremurîndu-se de scîrbă.

Pe obrazul murdar al cîrnului urca încet un păianjen.

*

Se auzea doar tic-tacul pendulei și sforăitul bătrînului. Ațipise răpus de emoții și oboseală. Melania Lupu își netezi părul pe frunte apoi degetele alunecară în jos, de-a lungul gîtului.

„La ora asta Șerbănică doarme, de obicei, dus. Știu cum se întîmplă! El moțăie cu gazeta în mînă în timp ce Florence se unge cu untdelemn pe față. Toate demachiantele i se par falsificate. În felul acesta, poți să-ți dai seama, draga mea, dormitorul lor miroase totdeauna a salată. Cînd lui îi cad ochelarii pe covor, Florence oftează și bombăne ceva prea puțin măgulitor. Mă întreb de unde cunoaște atîtea cuvinte vulgare. Tatăl ei a fost un domn foarte bine. În fiecare zi juca biliard și bea trei sticle de *chablis*. Pretindea că-i stimulează digestia . . .“

— Un pahar cu apă, mormăi Scarlat. Nu, nu vreau proaspătă. Asta de pe masă.

Doamna Miga ridică din umeri.

— Cum dorești.

Melania își strînse gulerul rochiei. Peste ochii palizi trecu o umbră de îngrijorare.

„În realitate, omul acesta suferă în-gro-zitor și nu-mi dau seama cum l-aș putea ajuta. Abia ține arma în mînă. Ceilalți cred că au pătruns în muzeu. E doar trecut de miezul nopții“.

Suspină încet. Ioniță Dragu o întrebă îngrijorat:

— Ai nevoie de ceva?

Bătrîna îi mulțumi cu un surîs obosit. Profesorul își strecură mîna sub haină.

„Poate că ar fi fost bine să iau puțină valeriană. N-am stat niciodată grozav cu inima. Nici Florence nu se simte bine. Bravează doar ca totdeauna. Cum aș putea-o ajuta? E îngrozitor cînd te gîndești, dar în 40 de ani n-a avut de la mine decît flori și bomboane și cîte un mărțișor ieftin. Nici un gest, nici o mînă întinsă, nici o extravaganță. Nimic! Mi-amintesc de Șerbănescu . . . Un elev înalt, drăguț, cu păr buclat și ochi verzi. Îl cunoșteam bine, eram diri-

ginte la clasa a VIII-a... Sabău, Săraru, Schreiber, Şerbănescu... Ultimul pe pagină. Făcuse pasiune pentru o demimondenă. A spart prăvălia lui Roll ca să-i fure nişte cercei cu perle. Un scandal enorm! Tot oraşul discuta numai despre asta. Băiatul a fost eliminat... Singură, Florence îi lua apărarea prin toate saloanele: «A furat pentru femeia iubită!» Îi plăcuse... L-am întîlnit acum cîţiva ani. De fapt el m-a recunoscut. E geolog şi are trei copii... Ce-aş putea face pentru Florence?"

Doamna Miga sorbi încă o înghiţitură de cafea rece. Panglica îi alunecase pe ureche. Căpătase aerul acela şui, specific bătrînilor pe care-l dau neglijenţele vestimentare.

„Mă enervează îngrozitor Ioniţă! Se uită la mine ca un imbecil şi face pe el de frică. Parcă mie îmi arde de ocheade."

Şerbănică Miga nu dormea. Ţinea ochii închişi morfolind între degete un capăt de aţă.

„Nu-mi dau seama deloc ce intenţionează oamenii ăştia. De ce îi interesează pivniţa noastră? Te pomeneşti că vor să arunce casa în aer! Florence e inconştientă ca de obicei, doar gura e de ea. Neamul Perieţienilor... Papa mă avertizase, dar mie îmi plăcea cum zdrăngăne la ghitară şi cum dansează tangou apaş. Pun pariu pe oricît că mîine ne trezim cu securitatea pe cap. Ăştia află tot... N-o să creadă un cuvînt din povestea noastră. Complicitate — iată concluzia. Oare la cine să apelez?"

Telefonul sună şi Miga tresări. Întrebă buimac:

— Cine să fie la ora asta?

Florence întinse mîna. Scarlat o opri cu un gest. Ezită cîteva clipe apoi mîrîi:

— Nu dumneavoastră! Să răspundă bătrîna cu motanul.

Melania Lupu îşi strîmbă buzele ofensată şi ridică receptorul.

*

— Şmecherii ăştia au avut bani nu glumă!

Dascălu se zgîia încîntat la panourile albe cu ornamentaţii de aur care îmbrăcau pereţii. Fără să-şi dea seama, devenise sfios, încerca să nu atingă obiectele. Puse degetul pe un fotoliu Ludovic al XIV-lea îmbrăcat într-o tapiserie gobelin. Maimuţe delicate, brodate în nuanţe de brun şi ocru, îşi făceau de cap într-un decor paradisiac.

— Stăteau pe ăsta?

— Aşa-mi închipui.

— Ce de maimuţe! Şi pe scaune şi pe covor... Să stai pe maimuţe! Erau ţicniţi, nu?

Inginerul zîmbi.

— E o copie excepţională. Originalul se află la Versailles. *Salonul maimuţelor*. Haidem!

Pătrunseră într-un hol rotund, pardosit cu marmură. O scară splendidă ducea la etajul superior. Treptele se deschideau într-o spirală îndrăzneaţă, amintind graţia sinuoasă a fustelor spaniole surprinse în mijlocul unei piruete. Raul Ionescu clătină din cap admirativ.

— Fantastic! Şi de-afară nu dădeai doi bani...

— Unde-i tipa cu evantaiul?

— Sus.

— Eşti sigur?

— Ştiu planul pe dinafară.

— De-aici nu luăm nimic?

Inginerul rînji.
— Dacă ţii să iei un scaun amintire, n-am nimic împotrivă. Ai răbdare! Galeria de tablouri o să ţi se pară mai interesantă.
Scara luminată slab de becul de serviciu era plină de umbre. Într-o nişă ovală, pîndea o siluetă. Se desluşeau limpede umerii masivi. Cîrnul se opri brusc. Ridică arma şi trase.

*

Melania Lupu răspunse timidă.
— Alo?
Scarlat, gata să apese pe trăgaci o privea fix. Arăta ciudat şi hidos în acelaşi timp. Capul părea construit din două jumătăţi străine: una monstruoasă, de căpcăun, cealaltă normală. Ochiul bolnav lăcrima.
Vocea — „un bărbat tînăr" îşi zise Melania Lupu — se interesă:
— Casa Crîşmaru?
— Da, răspunse bătrîna fără să clipească. Familia Miga.
— Oh, iertaţi-mă, am greşit numărul.
Legătura se întrerupse. Melania îşi lipi mai tare receptorul de ureche. Tonul ţîrîia neîntrerupt. Se uită la Scarlat continuînd să vorbească în microfon:
— Bineînţeles, duduie, am să-i comunic negreşit. Bună seara.
Închise.
— Cine a fost? întrebă căruntul.
— O domnişoară. Doamne, ce voci aspre au fetele de azi!
— Ce-a vrut?

— N-am înţeles prea bine, dar poate că dumneavoastră ştiţi despre ce este vorba. Spunea de un Getax oprit în faţa vilei, care trebuie parcat în altă parte şi asta cît mai repede.
Ioniţă Dragu dădu din cap.
— E maşina şoferului. Normal, un taximetru abandonat atrage atenţia.
Melania Lupu îşi ţuguie buzele.
— Despre asta nu mi-a pomenit nimic. Vreau să spun, nu mi-a comunicat motivul.
Scarlat o privi lung, fără s-o vadă: „Cum naiba nu ne-am gîndit? O gafă idioată... Pînă nu se întorc ceilalţi nu pot face nimic. Necunoscuta e deci pe aproape. Asta nu-i rău..."
Melania Lupu învîrtea inelul subţire de pe deget.
„Toate merg anapoda pentru că băieţii ăştia sînt nişte zăpăciţi. Trebuiau să-şi dea singuri seama ce înseamnă un taxi lăsat în voia soartei. Ai avut un noroc extraordinar, draga mea cu telefonul".
Tuşi artistic zgîlţîindu-şi umerii. Florence îi aruncă o privire îngrijorată:
„S-a şubrezit îngrozitor Melania! Uite aşa ne ducem, pe rînd..."

*

Glonţul ricoşă şi se înfipse cu un vîjîit scurt în perete. Inginerul îl apucă de braţ.
— Ai căpiat? Aici ţi-ai găsit să te distrezi? E o armură!
Cîrnul se bosumflă.
— N-aveam de unde să ştiu.
— Întreabă!
— Ei bravo! În chestii din astea trebuie să te

grăbești. Cum zice un prieten de-al meu: Cel mai bun e ăla care trage primul.

— Tipul e cumva în oastea lui Lucky Luciano?

— Nu, e civil. Vinde limonadă pe stadion.

Palierul lung avea șase uși. Inginerul indică ultima.

— Pe acolo se intră în galerie. Așteaptă să aiuresc sistemul de alarmă.

Pipăi unul din lambriuri. Apăsă marginile și placa alunecă în jos ca un penar, descoperind instalația.

„Orice s-ar spune, individa s-a documentat nu glumă. Deocamdată, n-a zbîrcit-o o singură dată".

Bătu cu buricul degetelor superstițios în lemn și apucă firele îmbrăcate în plastic roșu. Cîrnul se aplecă peste balustradă. De sus, holul rotund, cu plăci lucioase de marmură roz, părea un bazin. Se distra grozav scuipînd grupul statuar de lîngă scară, un leu culcat la picioarele Dianei. Nimeri sînul zeiței și bătu din palme.

— Dacă aș sta aici, m-aș antrena în fiecare zi. Mă auzi? Unde naiba ai dispărut?

Raul Ionescu scoase capul din galerie. Șopti gîtuit, cu o expresie buimacă.

— Vino încoa!

Cîrnul apucă automat pistolul.

— Ce s-a întîmplat?

— Lasă asta! Uită-te!

Încăperea ciudată, sexagonală, era despărțită de un grilaj aurit. În spatele lui, zidurile păstrau cîteva urme dreptunghiulare de praf.

— Nu mai sînt! suflă inginerul. Le-au luat!

Dascălu îl privi aiurit.

— Ai căpiat?! Odaia e plină de tablouri.

Inginerul nu răspunse. Își agăță degetele de grilaj și închise ochii. *Femeia cu evantaiul* și *Vînătorul* lui Rembrandt dispăruseră.

Capitolul VII

CAMERA SECRETĂ

Un tînăr înalt îmbrăcat într-un balonseide alburiu trecu pe lîngă ei. Păru să-și amintească brusc de ceva și se întoarse luînd-o în direcție opusă.

Cristescu îl urmări cu privirea și surîse. Ploua subțire, ploaie citadină, cu bulevarde murdare și pustii, cu cîte un cîine ud care trece strada pe stop, cu vitrine largi unde manechinele zîmbesc profesional.

— Mi s-a părut o clipă, doar pentru o clipă...

— Știu, făcu placid Azimioară. Semăna cu Doru Matei. Vă gîndiți mereu la el.

— Poimîine iese din spital. Melaniei Lupu i-am spus că abia săptămîna viitoare.

— De ce?

Maiorul ridică din umeri.

— Poate pentru că mă aștept la orice din partea ei. Poate pentru că mi-ar place s-o surprindă într-un fel.

Un getax frînă luînd o pereche. Se sărutau disperați și încercau să se urce în mașină fără să se desprindă.

— Ce-o fi făcînd la ora asta?

Locotenentul îl privi dintr-o parte.

— Cine? Doru Matei?

— Nu, Melania Lupu...

— Doarme, mănîncă fondante, sau conversează cu Mirciulică.

— Îhî! Parcă o văd în capotul ei de lînă învîrtindu-se prin casă, ciripind de una singură, punînd la cale bazaconii. E ca într-o carte cu poze... Cărţile acelea cu foi groase şi litere mari, cu vigniete naive la început şi sfîrşit de capitol, unde „parcă" se mai scria cu apostrof, iar „capodoperă" din vreo trei cuvinte. O răsfoieşti zîmbind, într-o vacanţă cînd n-ai ce face şi întorci paginile emoţionat la gîndul că acum o sută sau o sută cincizeci de ani a citit-o un individ care nu mai există. Semnătura cu cerneală neagră de pe prima pagină e totdeauna serioasă, pretenţioasă şi vizibilă. Mi-ar fi greu să rup o astfel de carte...

— Melania e vinovată! şopti Azimioară.

— Ştiu, dragul meu, am mai discutat despre asta. Încerc însă o strîngere de inimă. Mi-e la neîndemînă gîndul că acum doarme liniştită, ori se uită la ploaia de afară, iar mîine sau poimîine... Făcu un gest cu mîna şi oftă: Ar fi putut trăi superb. Păcat!

*

Şerbănică Miga scînci:

— Pot să mă ridic? Am înţepenit de tot.

Scarlat înclină capul. Se uita tot timpul la pendulă, incapabil să se stăpînească. Nu-şi mai simţea deloc mîna. Doar ceva mort, greu care-i apăsa genunchiul... Melania Lupu îl privi cu coada ochiului.

„Cît poate să mai reziste? Cinci minute? Zece? Arată oribil! Nu înţeleg de ce întîrzie băieţii iar tu, draga mea, eşti legată de mîini şi de picioare. Nu-l poţi ajuta cu nimic. Trebuie să te gîndeşti la un singur lucru: cum vei proceda în cazul că Ioniţă ori Florence s-ar aventura, ar încerca ceva ne-să-bu-it. E un fleac pentru oricine acum să-l facă inofensiv. Pentru oricine bineînţeles în afară de Şerbănică. Aproape mi-e teamă că ar putea scăpa pistolul. Meditează Melania, treci acum probabil prin momentele cele mai grele".

Şerbănică se aşeză lîngă nevastă-sa. Florence îi aruncă o privire goală, răsucind între degete panglica albastră. Profesorul nu-şi putea lua ochii de la cuţitul flexibil, ca un stilet, rămas pe masă. Se uită spre Scarlat, tremurînd din tot corpul. Acoperi lama cu un şerveţel şi o trase încet.

Avea fruntea acoperită cu broboane de sudoare. Melania Lupu se interesă senină:

— Ţi-e cald, Ioniţă?

*

Forţarea grilajului îi luase zece minute. Manevra abil unelte ciudate, pile şi agrafe lungi, subţiri, verifica rezultatul pe vreo trei chei asemănătoare şi o lua de la capăt fără să-şi piardă răbdarea, cu aceeaşi mînă sigură. Lucra extrem de concentrat, figura mobilă îşi pierduse expresia de imbecilitate, privirea rătăcită.

Inginerul se uita abătut la zidurile goale. Auzi declicul broaştei şi se ridică apatic.

— Gata! exclamă încîntat cîrnul. Stai numai o clipă să-mi strîng trusa. Îmi place să lucrez ordonat.

Raul Ionescu împinse grilajul și se apropie de un Fragonard mic. Dascălu behăia:

— Ai văzut că i-am venit de hac? Să știi că fotografia a fost destul de bună. Mi-au dat nițel de furcă dinții de jos. O declanșare simultană pe două sisteme care . . .

Inginerul îl întrerupse iritat:

— Degeaba îmi explici că tot nu înțeleg. Chestia e ce facem acum?

— Păi ce să facem?! Strîngem pozele de pe pereți și o întindem. Ce credeai?

— Uite, băiete, cum stă treaba! Tot circul ăsta a fost inventat pentru două tablouri. Un Goya și un Rembrandt pe care nu le găsesc ori am înnebunit și nu le mai văd. Individa voia dama cu evantaiul. Rembrandt-ul ni-l pasa nouă.

Cîrnul făcu un gest cu mîna.

— Au rămas destule.

— Nu reprezintă nimic față de alea două.

— Și ce vină avem noi?

— Că sîntem ghinioniști.

— Eu mă mulțumesc cu ce-i aici.

— Ascultă!

— Ai început să mă enervezi și cînd mă enervez . . .

Dădu din cap cu sensul „nici nu știi ce pot să fac . . ."

Inginerul își mușcă buzele și închise ochii. Încercă să-l ia cu duhul blîndeții.

— Ascultă-mă, dragul meu. Vrei să-ți cumperi niște fluturi albaștri . . .

— Ești tîmpit! îl repezi Dascălu. Nimeni nu vinde așa ceva.

— În sfîrșit, ai nevoie de bani ca să te ocupi de treaba asta. Cu ce vezi tu aici pe pereți nu faci mare brînză.

— Ceva tot iau . . .

— Luăm cîte ceva, firește, dar trebuie neapărat să le găsim pe celelalte. Altminteri plecarea peste graniță cade. Pricepi?

— Să ne uităm mai atent la semnături.

— Degeaba! Cunosc tablourile.

— Atunci?

— Ne sfătuim cu Scarlat. Accentuă: Cu prietenul tău. Ar putea avea o idee. Te duci pînă la el și-i spui. Pentru tine e o joacă, ai o condiție fizică excelentă.

Dascălu se împăună cîteva secunde apoi se strîmbă.

— N-am chef să fac încă o dată drumul. Dacă vrei, du-te tu.

— Cum crezi . . . Mă gîndeam însă că pînă te întorci aș putea căuta tablourile și cîștigăm timp. Ți-am spus că le cunosc . . . Ce zici?

— Lasă-mă să reflectez. E o chestie complicată.

— Să știi că totul depinde de tine acum. Și, natural, vom ține seama de asta la împărțirea banilor.

Cîrnul trase impresionat de poalele vindiacului.

— Nu, nu-i corect! Cum ne-am înțeles la început, așa să rămînă. Sîntem prieteni, ce naiba!

Inginerul îl luă de braț și îi zîmbi.

— Noi doi ne înțelegem de minune. Îi indică patru pînze: Astea le iei cu tine.

Desprinse Fragonard-ul din cui apoi trecu la un impresionist francez, o natură moartă cu vaze, cărți și un scaun pe care nu stătea nimeni.

*

Florence Miga ținea ochii închiși. Mîinile groase, umflate de gută se sprijineau împletite pe muchia mesei. Verigheta lată și bombată, după moda de acum 40 sau 50 de ani îi strangula degetul. Pe mîna dreaptă purta un safir în montură bărbătească. Simți pe braț respirația șuierătoare a lui Șerbănică și strînse mai tare din dinți. O enerva.

O enerva răsuflarea lui, figura senilă, existența lui fricoasă cu tabieturi de ins mărunt și egoist.

„În fond ce am, ce-i cu mine? Lucrurile astea le știu de mult, de ce trebuie să mă gîndesc la ele astăzi, acum, în noaptea asta? Mîine o s-o iau de la capăt, o să vină iar Ioniță de trei ori pe săptămînă la noi — nu prea des ca să nu mă «compromită». Și își simți măruntaiele zguduite de un rîs amar: «O femeie de 60 de ani compromisă»... O să joc poker la 5 bani deschiderea, după spălat am să fiu din nou cu părul prea violet pentru că am pus prea mult chimic, la vară o să mergem la Covasna... Șerbănică o să cumpere un teanc de cărți poștale... Cărțile lui poștale completate în stil bombastic și cu o caligrafie care urcă. La toamnă se va lăuda cu hotelul elegant în care am locuit, în realitate, o cameră ieftină la o văduvă bătrînă de la marginea orașului. Seara ne vom plimba pe promenadă, vom arunca priviri lacome peste gardul grădinii de vară unde cîntă orchestra. Șerbănică va strîmba ipocrit din nas: «Ce lume proastă! Și mirosul ăsta vulgar de mititei»... Acasă ne va aștepta în frigiderul văduvei roșii, ouă, cutiile cu paté de ficat... De ce? Tot ce s-a întîmplat în noaptea asta nu are nici o legătură cu noi. Un eveniment memorabil, fără îndoială, Șerbănică îl va comenta și pe patul de moarte, dar oamenii aceștia au intrat întîmplător în

viața noastră și vor dispare fără urme înainte de a da zorile. Peste un an mi se va părea că am visat. Știam și ieri și alaltăieri că nu am nici o perspectivă, știam că viața mea e searbădă și inutilă, că în față, la cinci sau zece pași nu există decît mormîntul. De ce mă apasă acum mai mult? De ce mă sufocă?"

Simți brusc că a pierdut ceva, fără să-și dea seama ce. Plînsul îi umflă pleoapele și deschise ochii:

„Aș vrea să mor".

Melania Lupu își prinse înfrigurată brațele:

— E rece... Trage fereastra.

— Treci lîngă Ioniță, spuse încet doamna Miga. Noaptea nu avem căldură.

Bătrîna ceru din ochi avizul lui Scarlat. Bărbatul se simțea amorțit de durere. Îi era frică să se miște, să nu scape arma. Avea impresia că totul se clatină în jurul lui. Scaunele, covoarele, sfeșnicele... În fața ochilor îi răsări o imagine tulbure: O femeie grasă, obtuză, cu conci sur, puțin sașie. Maică-sa...

Scarlat își mișcă ușor buzele, rostind nedeslușit.

— De ce m-am gîndit la ea? Sînt ani de zile de cînd n-am făcut-o.

Un fior rece îi trecu prin inimă. „Înainte de moarte... Totdeauna... Instinctul primar. Am să mor..."

Încercă să-și schimbe poziția mușcîndu-și buzele de durere.

„Prostii! Fără panică! Sfeșnicele... Din cauza lor".

Le furase de acasă și le vînduse în iarmaroc unui

bogasier pentru 25 de lei. Pînă în seară îi mai rămăseseră doar cîteva parale. Cutreierase dugheană după dugheană fără să se poată hotărî. În cele din urmă își umpluse buzunarele cu roșcove și halviță, cumpărase o pușculiță de ghips, botfori cu carîmbii întorși, un scripețel cu chichiță și lacăt, vîndut de un oștean cu pălărie verde... Se simțise bogat, bogat cum n-avea să mai fie niciodată... Cu mîinile pline de hîrtii verzi într-un tripou din Chicago, în porturile italiene, ori în nopți norocoase la Cazinoul din Cannes.

Acasă, maică-sa îi ințepase mîinile cu acul. Sute de împunsături „Să te saturi!". Taică-su, uscat și încovoiat, cu ochi de pește, funcționar mărunt la prefectură decretase scurt: „Să plece! Nu mai are ce căuta în casa mea."

Din seara aceea nu i-a mai văzut. Nu s-a întors niciodată în orășelul cu biserica roșie, parcă turtită, construită de Alexandru cel Bun; mai tîrziu nu și-a căutat frații și surorile. La 14 ani vindea ziare la București, noaptea servea ca picolo la Flora apoi la Iordache. La 17 ani îl cunoscuse pe Carlo. Datorită lui intrase în bandă. Ce ciudat! Debutase în Italia, iar cariera lui se sfîrșise tot acolo... Ceva perfect rotund, ca un cerc. Simți o dorință sfîșietoare să vadă din nou țara aceea minunată cu portocale roșii, cu trotuare murdare, cu femei grase și oameni gălăgioși, cu vinuri ușoare și galbene, grele și uleioase, cu soare și cu cer mult, imens care nu semăna cu nici un altul.

„Aș vrea să mor acolo... Nu doresc nimic altceva, gîndi Scarlat stăpînindu-și un hohot mic. O dugheniță în care să vînd pizza și clătite, jumătate de metru pătrat care să fie al meu, o rogojină, un

ghiveci de leandri. Signora Rosa sau Giuseppinna sau Angelina să-mi zîmbească dimineața, să mă supăr pe micul Corado pentru că-mi necăjește canarul... Da, jumătate de metru pe care nu l-am avut niciodată. Sînt un dezrădăcinat... Unde-i țara dezrădăcinaților? Țara cu fluturi albaștri! Poate că nenorocitul caută același lucru fără să-și dea seama. Eu îi spun Italia, dar... Se chirci tot de durere — nu mai știa ce-l doare, inima sau obrazul ars: Nu, împărăția asta nu există."

Melania își luă motanul și poșeta și se așeză lîngă profesor. Mîngîia aparent distrată spatele lui Mirciulică, zbîrlindu-i blana.

„Știu că te enervează, dragul meu, dar *trebuie* să fii furios. Am nevoie de lucrul acesta"!

Agasat, motanul dădea din coada groasă atingînd vestonul lui Ioniță Dragu. Bătrîna se scuză zîmbind:

— Te deranjează? E nervos bietul de el. A trecut prin momente dificile.

Profesorul scutură amabil capul.

— Nu-i nimic, nici n-am băgat de seamă.

„Așa, fetițo. Ca să nu te simți prost, Ioniță nici măcar nu-și va trage scaunul. Ar avea aerul că într-un fel te admonestează, ori e prea binecrescut pentru asta, înțelegi? În schimb, tu ai nevoie să simtă că i se umblă la haină fără ca manevra să-i atragă atenția în mod deosebit. Își va închipui că Mir-ciu-li-că e cel care umblă".

Se aplecă puțin și-și strecură degetele în buzunarul profesorului...

Ascunse cuțitul în cutele rochiei zîmbindu-i serafic lui Șerbănică Miga.

Motanul se zbătea ca apucat.

— De ce nu-l lași jos? o întrebă bătrînul.

— Oh, în starea lui de spirit mi-e teamă să nu facă vreo poznă...

Ioniță Dragu visa cu ochii deschiși:

...E îmbrăcat în zale, bine înfipt pe un cal minunat și are vreo 40 de ani mai puțin. La turnir, asistă castelane mîndre cu talii înalte și priviri îndrăznețe. Luptă și cade pentru Florence... Florence poartă un guler înalt și înfoiat cum a văzut în tablourile lui El Greco. Ioniță simte cum i se umflă inima, gata să plesnească...

„E singurul prilej cînd pot face ceva pentru ea".

*

Parcurgea încăpere după încăpere, din ce în ce mai întunecat. Cercetase atent fosta sufragerie unde acum erau expuse colecții de porțelanuri fine, bibelouri delicate de Sèvres și Saxa, bergerete Rosenthal, galeuri și domuri cu rotunjimi opace, cobalturi și vase chinezești pictate de mînă, servicii Limoges și statuete complicate, născocite în atelierele meșterilor bavarezi. Trecuse alături, într-o odaie sufocată în argintărie, tipsii, pocale și sfeșnice, cristelnițe, crucifixuri și măsuțe joase, obiecte ciudate vechi a căror destinație n-o ghicea. Traversase aproape în fugă, fără să vadă nimic din sala cu tapiserii și covoare în culori stinse pe care pășiseră, acum două și trei sute de ani, cadîne în iminei și picioare goale cu degetele strălucind de nestemate. Șirazuri, Tebrizuri, Buhara, Ghiordezuri, Ispahan...

Se opri în hol gîfîind și se lăsă jos pe pardoseala de marmură.

„Nu sînt. Clar! Le-au luat, le-au azvîrlit pe fereastră sau le-au dat foc, dracu să-i ia, dar nu

sînt! Totul a fost inutil, îngrozitor de inutil. Afară doar..."

Începu să ciocănească pereții.

*

Melania Lupu îl văzu prima și tresări. Dascălu semăna cu un diavol, îngrozitor de murdar, cu fața mînjită și părul în ochi, cu hainele sfîșiate. Rîdea și dinții îi sticleau albi pe obrazul smead. Dădu cu ochii de Nucu Scarlat și se înspăimîntă.

— Ce-ai pățit? Se răsuci spre bătrîni urlînd: Voi?! Din cauza voastră? Voi i-ați făcut asta!

Căruntul gemu. Abia putea vorbi.

— Nu sînt ei vinovați. Lasă arma, te rog! Șoferul... Am avut ghinion.

Trăsăturile cîrnului se pleoștiră și începu să plîngă cu capul pe umărul lui Scarlat.

— Tu ești prietenul meu... Nu trebuia să plec.

Șerbănică Miga se strecurase din nou în colțul lui și tresărea la fiece mișcare. Florence îl privea cu ochi mari, neliniștiți. Melania Lupu își țuguie buzele subțiri.

„A intervenit ceva, draga mea, asta e sigur pentru că altfel se întorceau amîndoi. Văd că a adus niște pînze, dar printre ele nu e cea care te interesează pe tine. Nu, fetițo, nu intra în panică, asta ar fi cel mai rău din ceea ce ți se poate întîmpla. Trebuie să cîștigi!"

Dascălu se ridică și cuprins de furie începu să lovească cadavrul șoferului. Bătrînii îl priveau îngroziți.

— Fii cuminte, îl rugă Nucu Scarlat. Ce-i cu Ionescu?

Melania Lupu dădu drumul încet motanului și-l ascunse cu picioarele sub scaun. Cîrnul înconjura odaia cu pistolul în mînă. Pe fața schimonosită ochii îi ardeau.

— De ce n-ați avut grijă de prietenul meu?

— Liniștește-te! repetă căruntul. Vino încoa'!

— Vreau să știu! De ce nu au avut grijă de tine? Te-am lăsat în grija lor.

— Eu sînt vinovat, băiete, n-am fost atent. Gîndește-te, avem nevoie de ei...

Doamna Miga îl privi iute, dar Scarlat nu-și continuă gîndul.

Dascălu se așeză.

— N-am găsit tablourile.

— Văd că ai adus ceva.

— Nu-s alea. Așa zice Ionescu. M-a trimis ca să ne sfătuim. Cică tipa cu evantai și *Vînătorul* au dispărut. Poate că le-a luat altul înaintea noastră.

Nucu Scarlat se crispă. Aproape nu mai simțea durere.

— Cum adică au dispărut?

— Nu-s după grilaj.

— Imposibil! Nu pot să cred... Adică totul a fost degeaba?

Simți că-i e greață, o greață violentă. Camera se învîrtea cu el și ar fi vrut să strige atîta timp cît degetele mai aveau puterea să se agațe în anourile de fier: „Opriți!“ Un carusel înnebunitor unde roșul, verdele, galbenul întind fîșii lungi, curcubeie care te strangulează.

Cîrnul ridică bărbia ofensat:

— De ce crezi că m-am întors? Îți închipui că macaroana aia de ciment e un bulevard?

Șerbănică schimbă o privire cu Ioniță Dragu.

Profesorul sorbea incetișor dintr-un pahar cu apă zaharată. Își coborî pleoapele peste ochii stinși.

„Va să zică ăsta era misterul! Un tunel spre muzeul de vizavi... Vor să-l jefuiască!“

„Ce copii nebuni! gîndi Florence. Și eu am fost nebună... La 25 de ani îmi plăcea să sar într-un picior. De obicei noaptea, pe stradă cînd ieșeam de undeva. Mi-ar place și acum, dar nu-mi mai stă bine...“

Dascălu stinse țigara strivind-o sub talpă.

— Ei, ce facem? Ăla mă așteaptă.

— Ai răbdare... Rostea greu cuvintele, în mod ciudat parcă nu-l mai putea pronunța pe r... Trebuie să mă gîndesc. Pînă atunci... Arătă spre cadavrul șoferului: Individul și-a lăsat mașina în fața porții. Parcheaz-o în altă parte. Între timp poate găsesc ceva.

Cîrnul băgă arma în buzunar. Luă la întîmplare un trenci din cuier și ieși. Scarlat privi lung în urma lui cu inima strînsă.

Melania Lupu ținea pumnii ascunși în adînciturile fotoliului. Unghiile îi intrau în carne. Pe figura emailată, cu bucle argintii, se citea o atenție încordată.

„Dumnezeule, ce ghinion! Ce neșansă oribilă! Alaltăieri tablourile erau încă acolo... Nu, nu draga mea, te implor nu plînge! Adună-ți toate puterile și gîndește-te! Chibzuiește bine, ai nevoie de o soluție, înainte de a se întoarce băiatul. Sînt convinsă că dacă tu ai fi acolo cu ei, ți-ar veni o idee. Niciodată n-ai fost atît de neputincioasă. Există trei ipoteze, fetițo. Să zicem că le-a furat altcineva. O posibilitate pe care o înlături de la bun început. E

prea spectaculoasă, ține cel mult de literatură. Rămîn celelalte două. Tablourile au fost transferate în altă parte și atunci povestea s-a is-pră-vit. Nu-ți rămîne decît să-l iei pe Mirciulică și să vă întoarceți acasă. În sfîrșit, a treia presupunere..."

Inima începu să-i bată și obrajii prinseră brusc o culoare cireșie. Gîndurile îi alergau febril.

„Sper din tot sufletul, draga mea, să fie așa. Tablourile au fost depozitate în altă încăpere. De ce, Melania? Am să-ți spun de ce: Pentru că urmează probabil să fie expuse într-o sală nouă, care oferă un plus de siguranță. Bun, să zicem că ai dreptate... Dar oare nu erau ele destul de ferite în spatele grilajului? Nu! Dovadă că ai ajuns la ele. Deci, în eventualitatea că pînzele se află încă în muzeu... Meditează te rog acum unde pot fi în acest moment. În primul rînd într-un safé. Aceasta ar fi varianta pe care ai verifica-o de la început și pe care le vei sugera-o băieților, bineînțeles fără să te trădezi. Nu știu cum încă, dar ai să găsești ceva, sînt sigură. Mai există o variantă, desigur puțin romantică, dar Chiusbaienii erau oameni excentrici și bogați care-și puteau îngădui toate extravaganțele. La urma urmelor, dacă și-au construit un foișor și o piscină pe terasa de la etaj, de ce n-ar fi pretins arhitectului să le proiecteze și o încăpere secretă? Unde se află de obicei o încăpere secretă? Hai, Melania, re-flec-tea-ză! Ești obișnuită s-o faci cu voce tare, dar te vei descurca și așa..."

Mișca buzele în dosul palmei fixînd fără să-și dea seama papucii lui Șerbănică, niște pîslari în carouri.

„Fără îndoială că lîngă bibliotecă. Rafturile pline de cărți pot camufla de minune o ușă secretă. Și

mai precis ușa, dacă există, se află în spatele biroului, la îndemînă... Nu, realmente cred că nu te înșeli, draga mea... La mentalitatea lor era imposibil să nu le fi trecut prin cap și trăsnaia asta. Le-ai văzut biblioteca... Superbă! Evident, nu lipsește nici căminul. Pariez pe orice că au și o cameră secretă! Închipuiește-ți numai! Ce surpriză pentru un grup de vizitatori, la o mică manevră a ghidului să se trezească dintr-o dată că un perete se deschide, dînd într-o sală splendidă unde se găsesc cele mai de seamă comori ale muzeului! O surpriză plină de efect... Nu, nu încă nu te felicit, Melania, dar presimt că ai dreptate".

Respiră adînc și aruncă o privire triumfătoare spre Nucu Scarlat.

„Aș fuma o țigară, își zise căruntul amorțit de durere. N-am cum! În ce mînă țin arma? Capul mi-e gol... Dacă Ionescu găsea ceva venea după ăsta. Nu-l mai aștepta. Habar n-am ce trebuie să facem. Totul s-a dus dracului! O singură sugestie, idioată... Să caute, să caute pînă le vine rău! Nu se luminează înainte de șase. La urma urmelor, mai stăm o zi aici, amînăm plecarea pentru noaptea următoare... Nu e bine! Cum am să rezist? Pot interveni atîtea... Oricum, trebuie să caute".

„Știu, draga mea, ai găsit!"

Melania Lupu se abținu să nu bată din palme. Ridică motanul în brațe și-i strecură în gură o fondantă.

„Le vei comunica ideile tale printr-un bilețel pe care-l va găsi domnul Dascălu în antreu la înapoiere. Problema e cum o să ajungă biletul acolo

căci tu nu ai vo-ie să te ri-dici de pe scaun. Vor fi foarte surprinşi că nu li s-a telefonat şi de astă dată. Ei bine, vei sălta uşor din cot receptorul ca şi cum ar fi fost pus prost în furcă. O mică neatenţie... Deci doamna necunoscută a încercat să-i avertizeze telefonic, dar a găsit o-cu-pat şi atunci a recurs la acest procedeu. Mai simplu, le-a strecurat un bilet sub uşă".

Bătrîna se aplecă discret ca şi cum ar fi deranjat-o ceva la picior şi trase din poşetă un carneţel şi un pix minuscul.

Florence îşi culcase capul pe masă, sprijinit în braţe. Profesorul o fixa lung, cu o privire de cîine. Se întreba cum i-a dispărut cuţitul, sau poate că visase, probabil nu avusese niciodată curajul să-l subtilizeze. Se simţea paralizat, o durere ascuţită ca un cleşte îi prinsese ceafa şi îşi pipăia mereu buzunarul. Şerbănică Miga tresărea în somn. Adormise cu gura căscată.

Melania se uită pe furiş la Scarlat. Părea că se gîndeşte intens la ceva. „Ştii tu la ce, fetiţo..."

Mută motanul, mai jos pe genunchi, ascunzîndu-şi mîna sub batic. Deschise carnetul la urmă unde erau foile goale şi începu să scrie. Încerca să nu mişte mîna decît din poignet, păstrînd braţul şi cotul ţeapăn. Pe obraz îi apăruse expresia senină dintotdeauna. Zîmbea blajin, privind un tablou pictat de Florence în tinereţe. Un buchet de miozotis într-o cană de lut.

„I-au plăcut totdeauna florile mici. Lăcrămioare, panseluţe, toporaşi... Acum grăbeşte-te, draga mea... Cum spunea Soeur Blanche la pension: «Dépêchez-vous, mes enfants...» Scrisul dezordonat şi nesigur n-o să li se pară ciudat. Îşi vor închipui că este vorba despre o nouă măsură de precauţie care la stilul necunoscutei nu-i va surprinde".

Grifona, plimbîndu-şi ochii de la Scarlat la Ioniţă Dragu: „Posibil ca pînzele să fie în safé sau încăperea secretă. Încercaţi rafturi, bibliotecă".

Desprinse uşor foaia şi săltă baticul aruncînd o privire scurtă în bilet.

„E destul de clar, draga mea. Vor bănui că l-ai scris cu mîna stîngă. Doar nici unul nu-i grafolog şi oricum n-au timp să-şi bată capul cu fleacuri".

Împături biletul şi-l puse pe masă astupîndu-l cu palma.

Căruntul lăsă arma pe genunchi şi încercă să-şi aprindă ţigara cu o singură mînă. Se iută la bătrîni învăluiţi parcă în ceaţă.

„Sînt îngrozitor de obosit... Nu trebuia să intru în combinaţia asta... Acum e prea tîrziu..."

Florence se înfăşură într-un şal apoi îşi culcă din nou capul pe braţe. Melania Lupu o supraveghea printre gene prefăcîndu-se că doarme. Profesorul, cu braţele moi, atîrnînd neputincioase pe lîngă scaun privea orb înainte. Ţinea gura căscată cu expresia aceea specifică a omului care a încercat o mare surpriză şi este incapabil să-şi revină.

Melania Lupu îşi strîmbă buzele palide.

„Ce imprudenţă din partea domnului Scarlat să abandoneze arma!

Adevărul este că se simte extrem de descurajat. Accidentul cu şoferul şi acum tablourile... Biletul tău va fi un stimulent pentru el, îţi garantez, draga mea, căci nu se va mai crede singur. După cum ţi-am spus, totul e ca hîrtiuţa să ajungă în antreu

fără să te ridici de pe scaun. Ai putea să-l foloseşti pe Mirciulică. Îţi face adeseori servicii asemănătoare, dar nu te sfătuiesc. Urmele dinţilor lui rămîn în-ti-pă-ri-te pe hîrtie. O altă soluţie ar fi să umezeşti fundul tăvii cu ceşti murdare şi să lipeşti biletul. Aşa fura bani jupîneasa aceea negricioasă cînd aveai lume la poker. Venea cu tava udă şi o punea ca din întîmplare peste bancnote servind băuturile. Cîştiga în fiecare seară cîteva mii de lei. Ai prins şmecheria şi te distrai grozav... Nu-ţi recomand însă această formulă... S-ar putea ca biletul să se dezlipească înainte ca Şerbănică sau Florence să ajungă în antreu, sau să nu se dezlipească deloc. Îţi spun eu cum ai să procedezi, draga mea! Vei folosi curentul de aer. Da, da, ai auzit bine cu-rentul de a-er. Sper că ai remarcat, în momentul cînd se deschide uşa de la intrare tot ce e pe masă, zboară spre vestibul din cauza oberlihtului spart din bucătărie. Tu vei lăsa biletul jos, pe parchet. Cînd domnul Dascălu va pătrunde în antreu, se va trezi cu o bucată de hîrtie la picioare. Nu-i va trece niciodată prin minte lui, sau altcuiva că scrisorica este expediată din casă. Îşi va imagina că a fost strecurată pe sub uşă. Ca să înţelegi mai bine, am să-ţi spun că acesta este un truc psi-ho-lo-gic. Un bilet găsit în antreu, lîngă uşă, te duce cu gîndul la un expeditor dinafară şi nu di-nă-un-tru."

Bătrîna lăsă hîrtia jos şi o acoperi cu talpa. Ochii palizi prinseră din nou luciri blînde.

— Uite ce-am găsit în uşă!

Dascălu flutura bucata de hîrtie ca pe un drapel. Căruntul îşi ridică obrazul desfigurat.

— Unde-ai dus maşina?

— Vreo trei străzi mai în colo. Dar întîi am dat o raită prin oraş... Trebuia să mă deconectez puţin.

Scarlat scrîşni. Ochiul deschis privea întunecat. Voi să spună ceva şi se răzgîndi, mormăind mecanic:

— E în regulă?

— Bineînţeles. Am primit o scrisoare. Fii atent ce zice: *Posibil ca pînzele să fie în safé, sau încăperea secretă. Încercaţi rafturi, bibliotecă.* Ce spui de chestia asta?

— Dă să-l văd şi eu, bîlbîi căruntul.

Şerbănică Miga le arunca priviri furişe: „Un adevărat complot. Casa e înconjurată de bandiţi, indivizi machiavelici! Nici măcar nu se cunosc între ei... Îşi trimit mesaje, au instalat probabil microfoane. Altfel cum naiba ştiu ce se întîmplă cu ăştia de aici?"

Scarlat mototoli spasmodic hîrtia.

— De ce n-o fi dat telefon?

Avea limba umflată, încleiată, abia rostea cuvintele. Ochii îi căzură pe aparat. Receptorul stătea strîmb.

— Mda... O fi încercat. Fireşte, suna ocupat! Pune-l ca lumea.

Cîrnul apucă receptorul cu două degete şi îl aşeză în furcă.

— Ei, ce-i zic lui Ionescu?

— Chestia asta... Căutaţi în safé.

— Înseamnă că iar iau trusa...

— Începeţi cu biblioteca. Există o încăpere secretă. Necunoscuta a aflat amănuntul ăsta în ultima clipă şi ni l-a comunicat pentru orice eventualitate. Aşa să-i spui inginerului.

— O. K.! Îşi duse degetul la tîmplă repetînd cu

ochii în tavan: Deci safé sau cameră secretă, rafturi bibliotecă. Mai e ceva?

Scarlat arătă cadavrul șoferului.

— Fă-mi un serviciu și du-l dincolo. Mă enervează.

*

— Ai întîrziat, mormăi Raul Ionescu.

Stătea pe trepte, înconjurat de mucuri de țigară. Arăta obosit și descurajat, cu umerii pleoștiți și ochii tulburi. Glasul părea dogit.

— Am avut treabă sus! A trebuit să car mașina ăluia în altă parte.

Inginerul ridică din umeri fără chef. Nimic nu mai avea importanță acum.

— Pe urmă am cărat cadavrul în dormitor. Dascălu se așeză alături și-i luă țigara din mînă: Astea nu-s chestii să le termini în cinci minute.

— Ce cadavru?!

— L-a împușcat pe șofer. Voia s-o întindă. Să vezi cum arată căruntu', te apucă groaza! Ars tot, abia ține pistolul.

— Cum l-a ars?

— Am uitat să întreb. Oricum, l-a prăjit.

Inginerul începu să rîdă. Un rîs amar, venit din pîntece cu fălcile încleștate. Dascălu căscă ochii.

— De ce rîzi?

— Așa! E vesel! Al naibii de vesel!

Cîrnul clătină din cap lămurit.

— Am înțeles! Ești țicnit rău! Se uită la ceas: S-a făcut de două.

— Te grăbești?

— Bineînțeles. Avem de scotocit toată biblioteca.

Inginerul încruntă sprîncenele.

— De ce?

— Păi nu ți-am spus? Tipa zice că ar fi o încăpere secretă. Apăsăm pe un buton și . . .

Reproduse fluierînd zgomotul unei uși glisante care se deschide. Ionescu îl apucă de mînecă.

— V-a telefonat?

— Țțț! Prin corespondență. Eu am găsit biletul băgat sub ușă.

— Ascultă! Ești sigur că nu visezi? Cine i-a spus că tablourile au dispărut?

— De unde vrei să știu?! Scarlat presupunea că treaba asta ar fi aflat-o în ultima clipă și ne-a comunicat-o ca să fim pregătiți sufletește.

— Joacă tare, spuse inginerul pe gînduri.

Sări sprinten în picioare, trăgîndu-l de mînă pe celălalt. Cîrnul își privea țintă degetele îndoite. Apucă arătătorul și mijlociul scuturîndu-le puternic.

— Stai! Mai am două chestii să-ți transmit. Întîi, cică să căutăm în safé . . .

— Nu există nici un safé!

— Pe urmă zicea ceva de rafturi. Să umblăm la rafturi. N-am prea înțeles . . .

— Rafturile de la bibliotecă?

— Aha!

Ochii inginerului străluceau.

— Roagă fluturașii tăi să-ți adie fruntea.

Cîrnu se burzului.

— Dă-o încolo de treabă! La ora asta dorm!

*

Melania Lupu privea țintă ghemotocul de hîrtie. Căruntul îl lăsase să-i alunece din mînă și căzuse la marginea covorului, lîngă vitrină.

„Trebuie să-l recuperezi ne-a-pă-rat, draga mea, și să-l distrugi, desigur. Deocamdată constituie unica probă materială împotriva ta, natural în eventualitatea unui eșec. Nu-mi place să te gîndești la eșecuri, dar e bine să fii pregătită pentru orice situație. O expertiză grafologică — așa mi se pare că numesc domnii de la poliție acest gen de operație — cu greu ar putea demonstra că tu ești autoarea biletului, dar nu strică să-ți iei toate măsurile de precauție."

Se uită întîmplător la Florence și se înspăimîntă. Ochii îngusti dispăruseră sub pleoapele umflate, părul alb răvășit și obrajii congestionați o făceau să semene cu o bătrînă alcoolică. Îi amintea o gravură de epocă, englezească din casa soacră-si... Femeia beată, nepieptănată cu jupoanele rupte și murdare zace prăbușită peste masă. În spate se văd pălării înalte. Hangiul, de o veselie agresivă o arată cu degetul conducătorului diligenței. Un cocoșat rîde, vînzătoarea de castane privește în gol...

„O gravură de domnul Hogarth, dacă memoria nu te înșală. Ceva absolut deprimant... Cred că Florence trece prin momente extrem de grele. Întîmplarea asta a declanșat în ea o dramă puternică. N-a doborît-o niciodată nimic, iar uneori o invidiai pentru optimismul ei. Acum nu reacționează firesc. Altădată, ar fi amuzat-o asemenea aventură. Nu știu dacă ai ghicit, dar bănuiesc că-și pune întrebări du-re-roa-se. Poate pentru prima oară în viață. O examină lung, cu buzele pungă și conchise îngrijorată: Mi se pare că Florence îți rezervă încă surprize, draga mea..."

Înălță timidă două degete.

— Îmi dați voie să mă duc pînă în baie?

Scarlat întoarse capul. Nu mai putea deschide deloc ochiul, în schimb celălalt privea mai înviorat.

— Nu întîrziați.

— Oh, doar cîteva minute, știți...

Roși brusc și se ridică sfioasă cu fruntea în pămînt. Ocoli stîngace masa ținîndu-și fustele ca și cum n-ar fi vrut să deranjeze și să atingă pe nimeni. În dreptul vitrinei, trimise cu vîrful pantofului cocoloșul de hîrtie spre baie. Nimeni nu se uita la ea. Deschise ușa și împinse ghemotocul înăuntru.

Arse biletul și aruncă cenușa în toaletă, răsuflînd ușurată.

„Încă o chestiune pe care ai rezolvat-o, draga mea! Degeaba te uiți în oglindă! Știu, părul tău ar avea grozavă nevoie de un pieptene, nu ți-ar strica nici un puf de pudră și doar o idee de ruj, atît cît să-ți înviorezе obrazul, dar ar fi o gafă de neiertat dacă te-ai ocupa acum de fleacuri. Ceilalți ar conchide că întîmplarea nu te-a afectat îndeajuns".

Privi hîrtia carbonizată și chicoti.

„Firește că vei trage apa! Nu se lasă astfel de urme niciodată. Oricine s-ar întreba: Ce a avut de ars Melania? Am vrut doar să te sperii, draga mea, să te fac să-ți închipui că ai uitat. O mică păcăleală care nu are de ce să te supere..."

Bătrîna trase lanțul și își șterse zîmbetul de pe buze. Intră în sufragerie, strecurîndu-se ca o umbră la locul ei.

*

Cîrnul sta pe marginea biroului bălăngănindu-și picioarele în gol. Prin ușa deschisă se vedea un colț al sufrageriei Premier Empire, o piesă originală

cu efigia lui Napoleon şi a Mariei-Louise ţintuită pe spătarele scaunelor. Statuile şi vulturii de bronz care susţineau servanta luceau dulce, păreau turnaţi în aur. Dascălu privea năucit miile de cărţi legate în piele galbenă. Numără volumele în raftul de sus, încercă o înmulţire complicată apoi renunţă.

— Crezi că tipul le-a citit pe toate?

— Care tip? întrebă inginerul fără să se întoarcă.

Pipăia înfrigurat stinghiile de lemn, insistînd pe muchii.

— Asta cu casa...

— A, Chiusbaian... Mă îndoiesc! Nimeni nu ajunge să citească atîtea cărţi. Am văzut odată o statistică. Cei mai deştepţi nu sar peste 8—10 mii.

— Dacă ar avea ceva despre fluturi m-ar interesa.

Apucă la întîmplare un volum şi-l deschise. Raul Ionescu îl măsură iritat.

— Sper că nu te apuci acum să răsfoieşti toată biblioteca! N-are nimic despre fluturi.

— De unde ştii?

— Armeanul era astrolog, inventă inginerul. Citea în stele şi ghicea în palmă... N-avea treabă cu insectele.

— Fluturele nu-i insectă!

— Elicopter sau ce vrei tu! Ai face mai bine să mă ajuţi.

Dascălu azvîrli cartea şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Eu am muncit destul. Asta-i partea ta, eşti inginer! Ar fi fost cazul să citeşti de mult cum stă chestia.

Raul Ionescu rîse.

— O cameră secretă trebuie să fie secretă pentru toată lumea, inclusiv inginerii. Dar dacă ai obosit...

Ridică din umeri continuîndu-şi lucrul. Brusc, simţi sîngele năvălindu-i în obraji. Degetele i se împiedicaseră într-o adîncitură cît o nucă, scobită în suprafaţa lustruită a lemnului. Apăsă din toate puterile şi peretele de cărţi începu să alunece.

Cîrnul fluieră subţire. Raul Ionescu, obosit, rîdea nervos sprijinit de zid.

Era o încăpere uluitoare, neaşteptată, o adevărată surpriză pentru cel mai blazat dintre privitori, avertizat şi pregătit cumva de celelalte săli ale muzeului. Pe pereţii tapetaţi cu brocart greu, albastru electric, păsări uriaşe brodate în aur, argint şi purpură păreau să fi ţîşnit chiar atunci de pe dalele albe, luîndu-şi zborul înspăimîntate. Senzaţia era accentuată de poziţia diferită a aripilor şi a gîturilor lungi răsucite cu eleganţă. În ziduri se aflau şase nişe nu prea adînci unde tablourile primeau o lumină caldă, uleioasă de pergament vechi. Inginerul le privea aiurit. Nu-şi dădea încă bine seama despre ce e vorba, nu cunoştea pînzele, nu le întîlnise în nici un catalog, un lucru însă i se părea cert: aici se aflau piesele cele mai de seamă ale muzeului. Întinse mîinile tremurînde spre tabloul lui Goya. Un glas aspru, ameninţător, ţîşni pe neaşteptate în spatele lui:

— Sus mîinile!

*

Arma alunecă de pe genunchiul lui Scarlat căzînd cu zgomot. Melania Lupu tresări şi scoase un ţipăt uşurel.

„Acum!" gîndi Ioniţă Dragu încleştînd pumnii. Îşi simţea gîtul uscat, tîmplele îl dureau. Se ridicase pe jumătate, gata să se repeadă. O secundă, pipăi pragul acela unde intenţia, dorinţa pătimaşă luptă cu spaima. Luptă încleştată cu un adversar pervers care se agaţă cu ghearele, îţi taie răsuflarea, îţi picură plumb în vine.

Căruntul se apleacă greu recuperînd pistolul fără să-şi ia privirea de la bătrîni.

Profesorul se lăsă moale pe scaun, sfîrşit de puteri. I se păru că distinge un licăr de dispreţ în ochii doamnei Miga şi durerea i se încolăci ca un şarpe în jurul inimii.

*

Raul Ionescu se răsuci fulgerător. Dascălu, pe vine se zguduia de rîs.

— Ţi-a plăcut?

Pe buzele inginerului se înghesuiră vorbe groase. Femeia din ramă zîmbea în spatele evantaiului. Un zîmbet ciudat.

Capitolul VIII

ŞANTAJ

„Zece pînze au luat! Rembrandt, Dürer, Botticelli ... Băieţii ăştia sînt într-adevăr prea lacomi, draga mea! Tu te vei mulţumi doar cu *Femeia* lui Goya. Ţi se cuvine pe drept, şi ştiu bine că ai acţionat numai şi numai din considerente de

ordin estetic. Nu, n-ai fost niciodată o hrăpăreaţă şi *dincolo* vei fi încîntată să te desparţi cît mai repede de aceşti domni. O societate care nu te o-no-rea-ză. Hm, zece tablouri! Poţi paria pe ultimul tău leu că vor ajunge să-şi spargă capetele pentru ele. Esenţial, fetiţo, este că *Femeia cu evantai* s-a întors la tine. Încă nu-ţi vine să crezi, deşi n-ar trebui să faci acum pe modesta. De cîte ori te-au înşelat calculele tale? Dă-mi voie să te felicit, Melanie, şi să te sărut. O meriţi cum nu ştiu s-o fi meritat altcineva vreodată".

Îşi ţuguie buzele în dosul palmei, aruncînd spre ceilalţi priviri albe.

Şerbănică Miga înghiţi în sec holbîndu-şi ochii bulbucaţi: „Banditii lucrează în stil mare! Rembrandt, Goya! Tablouri regeşti ... O avere colosală! Cum poţi să scoţi aşa ceva peste graniţă?"

Inginerul sorbi ultimele picături din sticluţa de rom şi trase cu poftă din ţigară. Oboseala îi dispăruse şi ochii negri sclipeau vesel. Se simţea fericit, o fericire febrilă, nervoasă, vorbea încontinuu făcînd abstracţie de bătrîni.

— Am avut tot timpul impresia că visez ... Nababi, domnule! Să fi văzut casa! Nu-mi venea să cred. „Ce caut aici?! Ce se întîmplă cu mine!? Am discutat într-adevăr cu femeia?" Înţelegi, toate astea nu-şi găseau loc în viaţa mea, nu se asortau cu nimic. Un coşmar de schizofrenic! Habar n-am dacă pricepi, e multă aiureală acum în capul meu ...

Cîrnul remarcă placid:

— Asta-i din cauză că n-ai fantezie. Mie mi s-a părut totul foarte firesc. Eu nu visez decît atunci cînd dorm ...

— E bine, e bine băieţi, şopti mecanic Scarlat.

S-a făcut două jumătate. Să ne grăbim! Încercă să se ridice: Va trebui să mă ajutaţi. Niciodată nu mi-a fost aşa de rău.

Raul Ionescu ezită nehotărît, apoi scoase din buzunar o cutie de metal.

— Întinde mîna!

— Ce-i asta?

— Morfină. Ultima fiolă. Rîse amar: Mai degrabă ţi-aş oferi un ochi... Îi făcu injecţia apoi se ridică: Şi cu asta basta! Let's go!

Scarlat îşi aprinse o ţigară.

— Imediat, să-şi facă efectul... Aş bea un butoi de whisky!

Florence îl privea pe Raul Ionescu cu ochi umezi. Erau ochii din tinereţe, de un albastru adînc, safire mici scînteietoare tăiate în formă de migdală.

„Ce copil nebun! Cum îi scapără privirea! N-aş fi zis că e morfinoman. Şi totuşi... Ce poftă de viaţă în umerii ăştia largi, în obrazul ăsta supt, în rîsul ăsta cu gura plină, cu dinţi puternici... Nu se gîndeşte acum decît la banii lui. O să-şi cumpere un yacht, un Cadillac, comandă specială... O să-şi mobilizeze un apartament *a l'américaine*, o să se coleze cu cea mai costisitoare întreţinută de pe Coasta de Azur sau California. Ce copil..."

— Cum te simţi?

Nucu Scarlat gemu înăbuşit.

— Mult mai bine, mulţumesc. Să-i dăm bătaie!

Cîrnul îşi curăţa pistolul.

— I-aş da un telefon amicului meu să-l liniştesc.

— Lasă, mai bine fă-i o surpriză. Îi expediezi o scrisoare cu un fluture albastru.

— Îi tot dai zor cu fluturii ca un prost! Lui îi

trebuie nişte piese de schimb la o maşină de cusut Singer, şi eu să-i trimit fluturi! Ce-o fi în capul tău, nu ştiu...

— Are dreptate, interveni răguşit Nucu Scarlat. Se întoarse spre Raul Ionescu: Unde trebuie să aibă loc întîlnirea cu individul?

— Nu mi-a precizat.

— Ştii ceva, cheamă-l aici! Ambianţa e mai convingătoare.

Inginerul scoase un carneţel. Citi tare, rar, uitîndu-se pe furiş la bătrîni.

— „Alexandru Miga — 22 60 6..."

Florence tresări. Exclamă sufocată, cu mîna la gît:

— Sandi!

Şerbănică clipea nedumerit. Îl trase de mînecă de profesor.

— Ce? Ce spune? Ce se întîmplă? Nu înţeleg nimic!

Fără s-o vadă nimeni, Melania Lupu băgă o fondantă în gură.

„O meriţi, draga mea".

*

Telefonul zbîrnîi lung, strident, sfredelind întunericul somnului. Tînărul întinse buimac mîna şi aprinse lampa de pe noptieră. Se uită reflex la ceas: trei fără un sfert.

— Alo!

— Domnul Alexandru Miga?

— Da.

— Sînteţi singur?

— Da, răspunse încă aiurit. Cu cine să fiu?

Inginerul rîse.
— De obicei bărbații tineri fără complicații matrimoniale își petrec noaptea ceva mai judicios. În sfîrșit! Îmbrăcați-vă urgent! Sînteți așteptat la domiciliul părinților dumneavoastră. Vă rog să nu întîrziați.
— Li s-a întîmplat ceva?
— Deocamdată nimic, dar li s-ar putea întîmpla multe dacă nu vă grăbiți.
— E un banc idiot!
— Ca banc, ar fi într-adevăr idiot. Vă atrag atenția că de promptitudinea și discreția dumneavoastră depinde viața lor. Accentuez! Viața lor! În consecință, nu luați legătura cu nimeni și grăbiți-vă.
— Dar ce se întîmplă, pentru numele lui Dumnezeu!?
Mîna îi transpirase pe receptor, își simțea spatele și ceafa ude.
— Alo! Cine ești dumneata?
— Nu părăsiți vă rog aparatul. Vocea se depărtă de microfon: Poftiți doamnă...
Alexandru scoase nervos o țigară, încercînd s-o aprindă. Auzi glasul lui Florence, apatic, ruginit.
— Tu ești, mamă? Ce se întîmplă cu voi?
— Vino repede, dragul meu! Fă cum ți-au spus ei.
— Care ei? Sînt mai mulți? Lămurește-mă!
— Grăbește-te! răspunse fără legătură doamna Miga. Grăbește-te și nu anunța pe nimeni. Te rog din suflet! Pentru noi, pentru...
Convorbirea se întrerupse. Alexandru rămase cu receptorul în mînă privindu-l năuc.
Sări din pat și începu să se îmbrace febril.
„Ce să fac? Ce trebuie să fac?“

Luă toți banii din casă și ieși uitînd lumina aprinsă. Sub cristalul de pe noptieră, rîdea Elvis Priesley într-o cămașă roșie, sub o pălărie enormă de cowboy.

*

Florence se întoarse la locul ei ținîndu-se de masă. Căpătase dintr-o dată un mers bătrînesc, tîrșit și nesigur. Ioniță Dragu o privea cu inima zdrobită.
„Prin ce trece, Dumnezeule! Prin ce trece!“
Cîrnul se juca expert cu pistolul învîrtindu-l pe arătător. Observă indiferent:
— Ăla s-a dus întins la miliție, ascultați-mă pe mine!
Inginerul privea pe fereastră. Declară fără să se întoarcă.
— Nu cred...
— Pariem pe tipul cu pană verde?
Ionescu rîse.
— Ne-am dat dracului! Pariem pe Rembrandzi!
— N-o s-o facă, spuse încet Nucu Scarlat. Se întinsese pe o canapea. Vorbea cu ochii închiși: De altfel ne putem prinde imediat.
— Cum? întrebă Dascălu.
— Trebuie să sosească în zece, maximum 15 minute. Oricine ia un taxi într-o astfel de împrejurare. Dacă întîrzie...
Nu-și continuă gîndul. Ioniță Dragu interveni cu glas nesigur:
— De ce trebuie să-l amestecați și pe el în povestea asta?
Cîrnul îl privi peste umăr hlizindu-se.

— Băiețelul e curios! Toată seara a pus întrebări.

Șerbănică Miga zdrobit de admirație își pironi ochii în obrazul profesorului.

„Nu-l știam așa de curajos. Retractă repede, meschin: S-a zaharisit, e iresponsabil..."

Melania Lupu scînci:

— A dispărut Mirciulică. Nu-mi dau seama unde poate să fie...

„N-ai nevoie de încă un scandal, draga mea! Domnul Dascălu e prea nervos și Ioniță și-a pus în cap să-l irite. Încearcă să le abați atenția".

Cîrnul se răsuci fulgerat.

— Mirciulică?! Care Mirciulică?! Cîți sîntem în casa asta la urma urmelor?

— E motanul, mîrîi Scarlat. Las-o în pace!

— Nu se simte bine, spuse bătrîna și vreau să-i dau medicamentul. Agită o sticluță: I-am amestecat aspirina în lapte. Altfel n-o înghite, oricît m-aș ruga de el.

Raul Ionescu rîse. Simți privirea albastră a doamnei Miga și cîteva clipe o măsură nedumerit. Dascălu se lăsase în patru labe uitîndu-se pe sub mobile.

— Ce dracu faci?

— Caut motanul.

— O faptă nobilă...

— Vreau să văd cum înghite medicamentul.

Inginerul fredonă încet, cu tîlc:

— Fluturaș, nu mai ai aripioare...

Ochii îi licăreau, se agita, se uita mereu pe fereastră.

— Un cîntec idiot! observă cîrnul. Nu știu unde s-a ascuns ăla. Parcă era negru...

— Exact, domnule, șopti Melania Lupu. Completă ca și cum în odaie s-ar fi mai aflat vreo cincisprezece pisici: Negru și cu o expresie extrem de inteligentă.

Șerbănică o măsură curios: „Altă dobitoacă! Auzi, expresie!"

De afară se auzi un fluierat. Inginerul se repezi la geam.

— E Sandu, spuse doamna Miga, totdeauna cînd ajunge în curte fluieră.

Căruntul își crăpă ochiul și se uită la pendulă.

— Exact 14 minute.

Inginerul se desprinse de geam.

— Asta înseamnă că...

— L-am găsit! exclamă Dascălu.

Ținea motanul spînzurat de coadă ferindu-se să nu-l zgîrie. I-l întinse triumfător Melaniei Lupu.

Mirciulică urla arătîndu-și dinții albi, mărunți și cerul gurii căptușit cu purpură.

Scarlat rămăsese întins pe canapea. Morfina își făcuse efectul și încerca o stare de beatitudine. Se simțea ușor, imaginile deveniseră ceva mai limpezi, glasurile se apropiau. Raul Ionescu îi storsese trei lămîi peste două linguri de zahăr, găsise prin casă un unguent sulfamidat și-i oblojise de bine, de rău obrazul și mîna.

Tînărul Miga ținut la respect de pistolul cîrnului le arunca priviri buimace. Se așezase pe primul scaun, lîngă Melania Lupu. Bătrîna îi atinse brațul zîmbindu-i tremurat.

— Ai crescut mare, Săndel.

Îl măsură printre gene: „A luat ochii de la Florence. Gura e a lui Șerbănică. Bărbia are gropiță...

Pe vremea ta, draga mea, asta însemna două căsătorii. Cînd era mic, maică-sa îl purta cu bucle ca pe o fetiță, și în spielhosen. Văd și acum puișorii galbeni de pe buzunar. Erai pe plajă, la Rex cu colonelul. Cum a trecut timpul... Trebuie să împlinească 28 de ani. Florence l-a avut destul de tîrziu. Un tînăr drăguț, și cumsecade... Nu înțeleg de ce băieții întîrzie să-i explice. Vor să-l fiarbă probabil..."

Alexandru se uită îngrijorat la doamna Miga. Își drese glasul.

— Vreți să-mi spuneți în sfîrșit despre ce e vorba?

Cîrnu îl studia rînjind timp.

— Ce-au zis șmecherii de la miliție?

Celălalt ridică din umeri, strîngîndu-și buzele. Scarlat îi șopti inginerului:

— Explică-i cum stă chestia și terminați bîlciul mai repede. Da... Poți să-mi dai o țigară.

Ionescu o aprinse tacticos și i-o vîrî între degete. Se așeză apoi zîmbind în fața tînărului:

— Aveți o profesiune interesantă...

— Depinde.

— Pentru noi este!

— Oricum, nu văd legătura.

Dascălu behăi, nu se știe de ce, încîntat și făcu un pas la stînga să-l vadă mai bine.

— Lucrați la Aviasan...

Doamna Miga tresări. În ochi i se aprinse o flăcăruie. Își mușcă buzele nehotărîtă. Melania Lupu o privi iute.

„Florence a sesizat, draga mea, a sesizat imediat. Nu și Ioniță, iar bietul Șerbănică se va dumiri abia săptămîna viitoare".

— Pilot, completă inginerul. De trei ani și jumătate zburați pe avioane sanitare.

— Observ că sînteți extrem de bine informat. În fond ce doriți?

— Avem nevoie de dumneavoastră și de avionul dumneavoastră.

Șerbănică Miga întinse gîtul: „Sînt nebuni? Ce să facă cu un avion?"

Ioniță Dragu scoase o exclamație ușoară și închise gura repede. Dascălu se amuza copios rotindu-și ochii de la unul la celălalt.

Alexandru, palid cu figura încremenită șopti:

— Nu înțeleg...

— Sîntem șapte inși în această încăpere. Ne veți scoate din țară.

Tînărul sări în picioare.

— Absurd!

Dascălu îndreptă arma spre el.

— Stai jos, tăticule!

— Absurd! repetă agitat Alexandru.

Inginerul clătină din cap.

— Chestiunea se prezintă astfel, domnule Miga: În situația în care refuzați, ori vă trece prin cap ideea nefericită de a informa autoritățile, părinții dumneavoastră...

Lăsă fraza în aer privindu-l fix. Alexandru se interesă cu o voce goală, dogită:

— Ce se întîmplă cu părinții mei?

— Pac! Pac! Pac! Pac! făcu Dascălu tăvălindu-se de rîs.

— Țin să vă avertizez că nu glumesc. Deschise ușa dormitorului, arătîndu-i cadavrul șoferului: Individul a încercat să ne tragă în piept...

Doamna Miga izbucni în plîns. Scarlat îl privea

printre gene: „Nefericitul are ghinion. Dormea liniștit în patul lui și dintr-o dată... Ce aiureală!“

— Șantaj deci?

— Îhî! O chestie extrem de simplă. Urmează să decideți.

— Nu puteți să-mi cereți asta!

— Am și făcut-o, dragul meu, e inutilă orice discuție. Știu ce se petrece acum în sufletul dumitale. Renunțase brusc la pronumele de reverență. Surîdea și vorbea cu o voce neașteptat de caldă: Îți faci scrupule, conștiința clocotește, cuvinte mari, incendiare îți ard creierii: Datorie, trădare etc. Oricum va trebui să treci peste ele. De ce nu vrei să te menajezi?

Alexandru își aprinse crispat o țigară. Repetă buimac încercînd parcă să înțeleagă.

— Oricum va trebui să trec...

— Evident. Speri să ne convingi cu argumente? Avem nevoie de dumneata și nu ți-o ascundem. Merg mai departe cu sinceritatea și am să-ți mărturisesc că ne aflăm într-o situație extremă.

— Asta am înțeles-o singur.

Ionescu rîse.

— Cu atît mai mult ai să înțelegi că nu încap tîrguieli. Mai lași dumneata, mai lăsăm noi... Avem în schimb un atu puternic! Dispunem de viața bătrînilor. Nu e tocmai fair-play, dar împrejurările excepționale ne obligă la un joc mai puțin elegant.

— O ticăloșie!

— În locul dumitale aș gîndi exact la fel.

Raul Ionescu oftă. Bătea darabana pe marginea mesei privindu-l lung.

— O să ți se pară cinic probabil, dar rahatul în

care sîntem intrați pînă la gît nu ne îngăduie să fim milostivi.

Florence reuși să articuleze printre suspine:

— Să nu te gîndești la noi, Sandi, sîntem bătrîni. Tu...

— Cred totuși că exagerezi, reluă Raul Ionescu. La urma urmelor, ajungi în străinătate împreună cu familia. Un pilot nu moare de foame nicăieri.

Cîrnul interveni generos. Părea emoționat.

— Dacă vrea, îl iau în combinația mea. Chestia e să-i placă fluturii. Întrebă timid: Îți plac fluturii, Sandi?

Melania Lupu îi privea cu coada ochiului.

„Trebuie să accepte, draga mea. Sandi o adoră pe Florence. Și lui Șerbănică îi e extrem de devotat. Nu vă suporta niciodată ideea să-i piardă. Bietul băiat... Cînd a împlinit 10 ani, i-ai făcut cadou un cal de lemn. S-a ridicat pe vîrful picioarelor și ți-a încolăcit brațele după gît: „Mulțumesc, tanti Melania...“ În realitate, ideea domnului Ionescu nu e rea. Ajunși toți în străinătate... Desigur, nu i-ai lăsa de izbeliște. Ar fi contrar principiilor tale.“

— Dacă problemele de conștiință îți tulbură somnul, spuse încet Ionescu, nimeni nu te va împiedica să te întorci împreună cu familia. Autoritățile vor înțelege că nu puteai proceda altfel.

Alexandru stinse țigara apăsînd mult mucul în scrumieră. Își ridică ochii clipind des, încercînd să alunge usturimea.

— Ceea ce-mi cereți este imposibil. Sînt de acord, mă aflu la dispoziția dumneavoastră, nu-mi voi asasina părinții, cu toate acestea...

— Cu toate acestea?

Tînărul rîse amar.

— Dumneata îţi închipui că pot să fac tot ce-mi trăsneşte prin minte numai pentru că sînt pilot? Ai impresia că dacă îmi căşunează duminica viitoare să plec în excursie de plăcere cu avionul n-am decît să-l scot din hangar şi să-mi poftesc familia? Presupun că la chestiile astea n-aţi avut timp să vă gîndiţi.

— Esenţial este acordul dumitale. Amănuntele le punem la punct ulterior.

— Aveţi acordul meu. Şi?

Inginerul îl privi ţintă.

— Îţi atrag încă o dată atenţia că în jocul ăsta nu încap şmecherii. În clipa în care ne trădezi, nu mai avem ce pierde. Dacă-ţi faci cumva socoteală că plecînd de aici te duci întins la miliţie în speranţa că or să găsească ăia o formulă să ieşi din încurcătură, poţi fi sigur că vei asista la patru înmormîntări!

Făcu un gest circular spre bătrîni. Alexandru înghiţi în sec. Întîlni ochii speriaţi ai lui Şerbănică. Desluşi în ei o implorare mută, disperată. Avea fruntea roşie şi în mod ciudat obrajii rămăseseră palizi. Ioniţă Dragu, complet stors părea de cîrpă. Privea fix într-un singur punct, neîndrăznind să se uite la Florence.

Pilotul întrebă gîtuit fără să-şi ridice ochii:

— Cum trebuie să procedez?

Inginerul îi azvîrli o privire iute, subţire. Încerca parcă să-l cîntărească, îl evalua ca un geambaş la un tîrg de vite.

Alexandru Miga cu obrazul crispat, strîmbat parcă de-o greaţă fizică, repetă întrebarea:

— Cum trebuie să procedez?

Capitolul IX

ÎN ALERTĂ

Pe birou se aflau două gume, un etu complet de Carioca şi-o carte mică cu coperţi liliachii. În scrumiera ieftină ardea o ţigară din care maiorul Cristescu trăsese o singură dată. Din cînd în cînd se auzea sfîrîitul hîrtiei.

„Virginia roşii, gîndi abstract tînărul Miga. Cum naiba le suportă? O ţigară iute, de femei..."

— V-au urmărit?

Alexandru tresări.

— Nu, nu cred... Am fost foarte atent. Ştiam la ce mă expun. De fapt, la ce îi expun pe ai mei.

— O poveste fantastică! Aveţi idee care poate fi miza?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că vor să-i scot peste graniţă.

— Am înţeles... Deşi realmente nu văd cum. Nu este avionul dumneavoastră.

Tînărul îl întrerupse nerăbdător. Avea expresia rătăcită.

— S-au gîndit ei la toate. Singura mea obligaţie e să aranjez astfel lucrurile încît să fiu mîine dimineaţă de serviciu. Spuneau că dispeceratul mă va trimite urgent la Stîlpi, o localitate lîngă Craiova. Voi ateriza într-un zăvoi, la 8 kilometri de comună.

— O alarmă falsă...

— Bănuiesc.

Îşi şterse mîinile asudate plimbîndu-le discret în lungul pantalonilor. Ţinea spinarea încordată şi clipea des, fără să-şi ia ochii congestionaţi de la maior.

— Liniştiţi-vă, spuse blînd Cristescu.
Pilotul respira greu. Izbucni:
— Mi-e frică! În viaţa mea n-am fost atît de înspăimîntat! Unul din ei e nebun. Nu glumesc, vreau să spun, nu exagerez. Reacţionează ca un dement, rîde, urlă, e duios, n-are nici un fel de control.
— Nu mi-aţi spus cine sînt invitaţii părinţilor dumneavoastră.
— Doi prieteni vechi. Îi ştiu de cînd eram copil, într-un fel fac parte din familie. Profesorul Ioniţă Dragu şi doamna Melania Lupu.
Cristescu tresări puternic. Întrebă încă o dată:
— Cine?!
Alexandru, surprins, se bîlbîi:
— Profesorul Ioniţă Dragu şi doamna Melania Lupu. Nişte oameni extrem de cumsecade. Cel puţin tanti Melania... Surîse palid: M-am obişnuit să-i spun aşa de cînd eram puşti. O femeie încîntătoare.
— Cum vi s-a părut că priveşte incidentul?
— Era total distrusă. Ca şi ceilalţi... A avut totdeauna o viaţă liniştită, ferită de emoţii. Îi place liniştea. Mi-aduc aminte că am rugat-o odată să mă ducă la circ. Aveam vreo 11 ani. A fost singura dorinţă pe care mi-a refuzat-o de cînd mă ştiu: „Nu suport, Săndel... Stau tot timpul cu sufletul la gură... Nu sînt amatoare de senzaţii tari..."
Maiorul surîdea alb.
— O femeie sensibilă...
— Extrem de sensibilă, întări pilotul. Zîmbi jenat: O să vă închipuiţi probabil că sînt sentimental.
— Nu-i o crimă.
— Am considerat-o totdeauna ca pe o soră a

mamei. O soră neajutorată, şubredă. Inima, ştiţi... Mi-e teamă că nu va rezista.
Maiorul îl privi lung încercînd să nu zîmbească. Rosti absent.
— Strada Aristide Condurache, deci...
— Da, o vilă mică, vopsită în galben... În cartier i se spune Căsuţa cu zorele. De la Grădina Icoanei o luaţi la stînga şi...
Cristescu clătina din cap pe gînduri. Privirea îi căzu întîmplător pe ceasul pilotului: Patru. Se crispă brusc:
— Ce-aţi spus?
— V-am oferit un punct de reper. Imobilul se află chiar vis-à-vis de muzeul Chiusbaian. O distanţă de 30—40 de metri cel mult.
Maiorul se agăţă de braţele fotoliului. Simţea că ameţeşte.
„Muzeul Chiusbaian... Acolo au expus *Femeia cu evantai!*"
Revăzu surîsul din spatele dantelelor albe apoi un altul, ofilit, dar încă fermecător: surîsul Melaniei Lupu.

*

Inginerul îşi privi ceasul: patru.
Se simţi dintr-o dată neliniştit, o nelinişte de esenţă specială, fizică. Avea impresia că se sufocă, voia cer deasupra şi nu tavanul cu lustră scînteietoare din care picurau stropi de cristal, nu mai suporta figurile livide ale bătrînilor, maimuţa spînzurată în mijlocul odăii, fără un ochi, cadavrul de alături, chipul tumefiat al căruntului.

— Ce ai? întrebă Scarlat încercînd să-și îndrepte trupul între pernele canapelei. Pari agitat.
— Trebuie să plecăm!
— E prea devreme. Abia patru.
— N-are importanță.
Dascălu își smulgea fire din sprîncene pe care le privea în dreptul luminei fix, pînă i se încrucișau ochii. Interveni placid, fără să întrerupă operația:
— Ce-ți veni? Stăm destul de bine.
Căruntul își umezi buzele.
— De ce vrei să plecăm?
— Nu știu! Dar trebuie! Știu că trebuie!
— Nervii . . .
Ionescu își aținti privirea pe fața desfigurată a căruntului:
— Crezi că ți-ar veni foarte greu?
— Pe mine nu mai puteți miza, băieți! Sigur, dacă e neapărată nevoie . . .
— Sîntem în primejdie. Am impresia că din clipă în clipă o să-mi cadă o cărămidă în cap. O văd cum se apropie. N-am simțit niciodată ceva asemănător și sînt convins că nu mă înșel.
Cîrnul îl măsură surprins. Rămase cîteva momente nemișcat, atent parcă să înregistreze ceva. Își strîmbă buzele dezamăgit.
— Eu nu simt nimic. Sînt un tip normal.
— Știu . . . Scarlat zîmbi doar cu jumătate de obraz. Se adresă inginerului: Să fi turnat ăla?
— Nu-i exclus.
Doamna Miga rosti încet:
— Vă înșelați . . . Fiul meu n-o să mă . . . N-o să ne sacrifice niciodată.
„Asta-i și părerea ta, fetițo, gîndi Melania Lupu.

De fapt ai scontat pe acest amănunt. Ți-am spus-o și ți-o repet! Sandi își adoră părinții și chiar pentru tine are multă afecțiune. Deși presimțirea domnului Ionescu e în-gri-jo-ră-toare. Și pe tine, draga mea, te avertizează uneori instinctul."
Ioniță dădu din cap. Sensul era ambiguu: „Nimic nu-i imposibil sau poate Florence are dreptate. Sandi n-o să-i sacrifice".
— De ce să nu fim prudenți? Inginerul se așeză lîngă Nucu Scarlat șoptind precipitat: Dacă tipul s-a dus la miliție, într-un sfert de oră sîntem înconjurați, prinși în capcană ca niște șobolani.
— Îi avem pe ăștia!
— Ei și? Interesul nostru e să ne salvăm pielea, nu să-i lichidăm pe ei.
— Nu înțeleg de ce te impacientezi acum, așa dintr-o dată, oftă căruntul. În fond, ăsta era planul inițial. Am avut timp să ne gîndim și să ne răzgîndim, să-l sucim pe toate părțile și ai fost de acord. Mă rog, presupun că ai fost de acord. I-ai ridicat obiecția individei?
Inginerul își trecu degetele greblă prin păr.
— Nu! Atunci, la rece, totul mi s-a părut bine chibzuit. Relația mamă-fiu-tată ce vrei tu, am considerat-o suficientă. Acum însă văd . . . Își scutură capul: Nu, nu văd . . . Simt altfel și de obicei nu mă înșală presimțirile.
— Ești obosit și înfierbîntat. Nimeni nu poate fi acum lucid, perfect lucid . . . Și-apoi unde să te duci? Sînt cîteva ore bune de așteptat.
— Oriunde! Numai să scăpăm din cursa asta.
— Nu fi copil! spuse Scarlat. Ridică-mi puțin perna . . . Așa, mi-a înțepenit ceafa. Dacă băiatul a avertizat miliția, nu mai e nimic de făcut. Gîndeș-

te-te o clipă! Vin și găsesc cuibul gol. Un renghi frumușel și atît. Cunosc următoarea etapă a itinerarului. Întîlnirea cu pilotul la Stîlpi. Ne așteaptă acolo. Ce-ai cîștigat? O plimbare cu mașina?

— Atunci?

— Nu ne rămîne decît să sperăm că individul și-a văzut de treabă. Adăugă după o pauză privindu-l în ochi: Cred că neliniștea ta e de altă natură. Nu trebuia să-mi dai ultima fiolă...

Melania Lupu închise ochii.

„S-ar putea ca domnul Ionescu să aibă totuși dreptate. Ce spune celălalt e logic, dar incomplet. Știu, planul tău draga mea, dar un bun strateg se orientează pe picior, în funcție de cir-cum-stan-țe. Îmi dau seama la ce te gîndești. Este posibil ca cei din muzeu să fi constatat furtul tablourilor. Lipsesc prea multe pentru ca cel mai neavizat paznic într-un rond întîmplător să nu observe. Ia să vedem care ar fi consecințele directe ale acestei situații..."

Bătrîna duse mîinile sub masă și începu să enumere pe degete:

„Desigur, draga mea, că întîi și întîi va alarma poliția care, — doi — se va deplasa de urgență la fața locului. Trei — nu va exista un singur centimetru pătrat în tot cartierul care să nu roiască de polițiști, ceea ce — patru — e departe de a te avantaja, dat fiind că mîine dimineață părăsind locuința veți alcătui un grup, cum să-ți spun fetițo, mult prea pi-to-resc pentru a nu atrage atenția. Dar — cinci — mai ales cinci, vor descoperi tunelul subteran. Nu vor avea decît s-o ia de-a bușilea pentru a ajunge de la muzeu aici. Închipuiește-ți surpriza domnului maior Cristescu!"

Curmă brusc firul gîndurilor atingînd superstițioasă lemnul. Își țuguie buzele bosumflată.

„De ce tocmai el, draga mea? De unde ideile astea? Nu-ți dai seama? Ar fi suficient să audă numele tău ca să-și imagineze cine știe ce bazaconie. Nu-ți îngădui sub nici o formă să cobești și află că m-am supărat pe tine".

Inginerul repetă cu ochii în gol:

— Degeaba! Trebuie să plecăm. Simt! Degeaba... Ori ce-ai spune!

„Și tu simți la fel, draga mea. Propun să ne supărăm mai tîrziu, fiindcă acum ești o-bli-ga-tă să născocești ceva pentru a-l ajuta pe domnul Ionescu. Cu cît veți pleca mai repede de aici, cu atît va fi mai bine".

Inginerul îi întîlni privirea fixă, palidă, apoi lăsă ochii să-i alunece în altă parte.

•

La patru și jumătate apăru locotenentul Azimioară. Se răsese în grabă și pe bărbie îi rămăsese un punct negru, ca o musculiță. Îți venea să întinzi mîna și s-o alungi.

Maiorul Cristescu vorbea la telefon. Îi făcu semn să ia loc. Întrerupse legătura și se uită la locotenent lung, fără expresie, declarînd uscat:

— *Femeia cu evantai* a fost furată.

— Din momentul în care tînărul Miga mi-a pomenit numele invitaților am intrat la idei. Bătrîna a devenit pentru mine o obsesie de vreme ce nu mă mai pot ocupa de o dandana fără să presupun spontan că la ea duce capul de linie. Cînd pilotul mi-a

comunicat că muzeul Chiusbaian se află vis-à-vis de Căsuța cu zorele...

Cristescu făcu o spirală în aer fluierînd ușor. Azimioară își holbă ochii mici.

— E uluitoare! Parcă totuși nu-mi vine să cred...

Maiorul își săltă obosit umerii.

— Muzeul mi-a confirmat adineaori cele mai sumbre ipoteze. Numai că de astă dată pretențiile i-au sporit. Paznicul a descoperit că lipsesc zece tablouri. Bineînțeles, „comorile": Fragonard, Dürer, Monet, și, desigur *Vînătorul* și *Femeia cu evantai*.

Azimioară își suflecă sceptic buzele.

— Furtul mi se pare de prea mare anvergură ca să fie opera Melaniei Lupu. Acționează altfel, în sfîrșit, așa o văd, mai ocult, fără complici, mai... dosnic.

Cristescu surîse amar.

— Nu ți se pare destul de dosnică pătrunderea într-un muzeu prin canalul colector? Începu să se plimbe agitat: Are idei, domnule, înțelegi? Mă înnebunește cu ideile! Cînd i-am spus că Doru Matei s-a înzdrăvenit, a intrat în panică. Mă rog, e un fel de a vorbi. Individa nu și-ar pierde cumpătul nici în fața unui regiment de marțieni. Hm, cred că exultă, se topește de plăcere la gîndul că ne joacă o festă superbă. Ține minte ce-ți spun! Ajunsă în străinătate, o să-mi trimită toată viața felicitări duioase de Paști și Crăciun.

— Încă n-a ajuns, observă moale locotenentul. Mă surprinde chestia cu cadavrul din dormitor. Crima nu se înscrie printre metodele ei de lucru.

— Altcineva l-a omorît. Sînt convins dealtfel că prietena noastră, doamna Melania Lupu și-a ales

rolul victimei inocente. Pilotul mi-a spus că abia respiră, îi era chiar teamă de un atac... Ce să discutăm, e machiavelică, domnule!

Își desprinse din mers pardesiul și pălăria. Fularul îi atîrna afară din buzunar.

— Hai să vedem Căsuța cu zorele.

— Ce facem cu șantajul?

— Habar n-am! Aș vrea să-l cunosc pe ăla în stare să-mi dea o idee.

Azimioară își coborî privirea. Nu-l văzuse niciodată atît de iritat. Și limbajul îl surprindea.

— Mai plouă?

— Plouă.

Pe scări maiorul continuă agitat:

— Cel mai mare ghinion pe care poate să-l aibă un anchetator în viața lui e să dea de-o nebună ca asta! Culmea, tocmai pe mine m-a pocnit!

Trînti nervos portiera și se adresă șoferului:

— Muzeul Chiusbaian.

Tăcu multă vreme privind stropii de apă care se lățeau pe parbriz apoi se răsuci spre Azimioară și declară mocnit, îndesat, pe tonul unei sentințe fără drept de apel:

— Femeia asta o să mă bage în spital! Ascultă ce-ți spun!

*

— Parcă umblă cineva prin curte, șopti Ioniță Dragu.

Florence clătină capul și răspunse neașteptat de tare:

— Ți s-a părut. E vîntul. Cu tapițerul am aranjat să vină la șase. E abia cinci.

Melania Lupu îi aruncă o privire ascuțită. Se interesă melodios, picată din lună:

— Ai de gînd să renovezi, Florence?

— S-a stricat somiera. Acuma...

Ridică obosită din umeri.

— Ar trebui să contramandezi.

— Cum? N-are telefon.

Dascălu behăi încîntat:

— Mai pică unul în plasă! Să vezi drăcie că nu încăpem în avion.

Melania Lupu își flutură pleoapele: „Bine că și-a adus aminte de tapițer. Se vor hotărî în sfîrșit s-o șteargă".

Își întrerupse gîndul atentă la inginer care argumenta înfierbîntat:

— Poftim! Cu ăsta ce mai faci?! Individul e în stare să trezească tot cartierul. L-au chemat oamenii să-i facă treabă și dă cu nasul de ușa închisă. Nu, băieți, eu v-am salutat! Ne întîlnim dimineață la iarbă verde. Am impresia că dacă mai rămîn cinci minute explodez!

— Împreună am venit, împreună plecăm, spuse abia auzit Scarlat.

— Atunci făceți-vă bagajele! Repet, nimic nu mă mai poate reține aici.

Căruntul își mișcă privirea spre Dascălu. Întrebă în doi peri:

— Tu ce spui?

— Mi-e egal.

Scarlat rămase un timp pe gînduri. Se uitau toți la el. Bătrînii livizi, prea storși ca să mai reacționeze, Dascălu amuzat, indiferent în fond și iresponsabil, inginerul nerăbdător, numai nervi, încordat la maximum.

Șopti într-un tîrziu.

— Bine, o ștergem.

*

— De ce ocolești? întrebă Cristescu.

Șoferul arătă spre dreapta o pancartă așezată în mijlocul străzii.

— Bagă gaze și tot bulevardul e desfundat.

Azimioară remarcă filozofic:

— Nu mai contează cîteva minute acum.

— Probabil ai dreptate, dar nu mai am răbdare. Cînd Melania se află undeva poți să te aștepți la toate surprizele. Te asigur c-o să dăm de niște chestii care o să ne lase cu gura căscată. N-am eu destulă fantezie ca să-mi închipui jumătate din tot ce-i trece ei prin minte.

*

Bătrînii așteptau îmbrăcați. Ioniță Dragu își încheia nasturii paltonului demodat cu guler de vidră îngălbenită, fără să scoată un cuvînt. Șerbănică își plimba ochii bulbucați luîndu-și parcă pentru totdeauna rămas bun de la pereții plini de tablouri cu flori mici. Florence înfășurată într-o haină de astrahan, cîndva superb, și cu pălăria în cap privea în gol, ignorîndu-i pe ceilalți. Șerbănică îi atinse mîneca.

— De ce-ai luat blana? Dacă n-o menajezi...

— Așa am avut chef! M-am săturat s-o țin în dulap și să umblu în gioarse!

Își fixă mai bine poșeta umflată sub braț.

Melania Lupu încruntă sprîncenele.

„Cu ce Dumnezeu o fi umplut-o, draga mea? E

grozav de ciudată azi Florence, orice-ai spune. Cred totuși că știi ce se întîmplă cu ea, dar ți-ai închipuit că de la o anumită vîrstă intervine re-sem-na-rea. Îngropi în adîncul sufletului visele frumoase, castelele de frișcă — ești incapabilă, fetițo, să nu te gîndești la dulciuri — și începi să te mulțumești cu tocana cotidiană. Bănuiesc că și pentru Florence constituie o surpriză ceea ce simte. Viața alături de Șerbănică a fost un calvar. Gîndește-te doar la temperamentul ei! Era cea mai veselă fată din cîte ai cunoscut vreodată, de-a dreptul încîntătoare. Din păcate, Perieţenii scăpătaseră și au fost fericiți cînd Șerbănică i-a cerut mîna. Un mariaj nesperat. Iar acum... Florence își închipuie că domnul Ionescu e bărbatul pe care și l-a dorit toată viața și-i pare rău că l-a întîlnit prea tîrziu. Știi cum sînt fetele! Se îndrăgostesc pe la 14—15 ani de cîte o imagine, și după aceea încep s-o caute. Parcă tu nu l-ai adorat pe tînărul Werther, iar Lupu, Dumnezeule mare, nu i-a semănat deloc, așa cum nu seamănă Șerbănică cu inginerul. Desigur nu te așteptai la o reacție atît de violentă dar ținînd seama de firea lui Florence nu știu dacă trebuie să fii chiar atît de surprinsă".

Din geanta mare, Mirciulică scosese capul și coada. Scarlat și inginerul șușoteau.

— S-a brodit bine chestia cu getax-ul, observă Ionescu. Urci tu și babalîcii. O să conducă cretinul. Eu opresc o mașină și aduc cucoanele.

— Să nu-ți facă vreo figură.

— Vezi-ți de treabă! Unde zici că stai?

— Intrarea Domnița Anastasia 1 B. O casă roșie cu ferestre înalte franțuzești.

— Perfect. Cum te simți?

Nucu Scarlat rînji descoperindu-și o parte din dinți.

— Cred că frica mă mai ține pe picioare. Încolo...

Cîrnul își strecură capul pe ușă. Rîdea bine dispus încrețindu-și mult nasul.

— Mașina e la scară. Cu cîntec înainte, marș!

Șerbănică vru să stingă lumina. Inginerul îl împinse ușurel înainte: „Lasă-i să-și imagineze că sîntem înăuntru. Îmi pun gîtul că nu trec zece minute și casa va fi înconjurată".

Stropi mărunți udau obrajii palizi ai Melaniei Lupu. Își aduse brusc aminte de ceva și ridică poșeta.

— Bagă capul înăuntru, Mirciulică, vrei să răcești iar?

*

Mașina se angajă pe o stradă largă cu două șiruri de castani. În spatele lor strălucea cîte un acoperiș ud, în curți arbuștii înfășurați în ziare și plastic ca niște momîi așteptau zilele cu soare de la sfîrșitul lui martie ori începutul lui aprilie.

— Prima la dreapta Aristide Condurache, spuse Cristescu și Azimioară zîmbi din nou.

Șoferul cunoștea Capitala, palmă cu palmă. Pe vremuri, taică-său ținuse birjă. Un uriaș îmbrăcat în catifea pe care-l știau toți chefliii. Se purta cu floare la ureche și bea cu țigăncile pînă cădea sub masă.

La capătul străzii se încrucișară cu două taxiuri burdușite.

— Vin de la vreo petrecere, mormăi locotenentul.

Nici unul nu distinse, lipit de geam, chipul mic al Melaniei Lupu. Înregistrară doar o pată albă, ceva nedesluşit ca un fîlfîit de aripi, ca o adiere, un obraz şters şi anonim dispărînd în dimineaţa bucureşteană.

*

Prin storul lăsat se strecura o aţă gălbuie de lumină. Maiorul şi Azimioară înconjurară curtea vilei fără să sesizeze ceva deosebit. Lăsară cîţiva oameni de pază şi se întoarseră la muzeu.

— Totuşi tipul are dreptate, mormăi locotenentul.

Cristescu clipi absent.

— Care tip?

— Directorul! De unde ştiau că există o cameră secretă? Ani de zile a stat închisă, nici măcar funcţionarii nu auziseră de ea. Logic . . .

— Nu-mi vorbi de logică, dragul meu! Tot ce face femeia asta se enfişează şi se contraenfişează de logică. Caută un raţionament isteric, absurd, sfidînd orice bun simţ şi atunci poate o să înţelegem cîte ceva. De unde ştia? A visat, i-a ghicit cineva în cafea, sau poate că ea a inventat camera. Pe măgădăii ăia i-a dresat formidabil, nu-i ies din cuvînt, de vreme ce nu au comis încă nici o greşeală.

În biroul directorului îi aştepta tînărul Miga şi două cafele. Pilotul sări în picioare.

— Ce s-a întîmplat?

— Liniştiţi-vă, nu s-a întîmplat nimic. Avem nevoie de dumneavoastră.

Cristescu duse ceaşca la gură şi sorbi cîteva înghiţituri.

— Vreau în primul rînd să mă conving că cei trei împreună cu ostatecii se mai află în casă. Daţi-le un telefon sub un pretext oarecare. O informaţie suplimentară, asupra locului de întîlnire, să zicem . . .

— Credeţi că răspund?

— Deocamdată încercaţi. Vom vedea după aceea ce ne rămîne de făcut.

Intră directorul, un bărbat uscăţiv, cu nas coroiat, şi părul adus peste chelie, îmbrăcat în cenuşiu închis. Exclamă aiurit:

— Ce poveste, domnule! Au operat ca nişte gangsteri. Parol, ca nişte gangsteri!

Cuvîntul îi plăcea grozav şi-l repetă încă o dată.

— Extraordinar, îngînă locotenentul de circumstanţă.

— Nu-i aşa? Cui i-ar fi trecut prin minte să folosească canalul colector?! Iar pierderile, ce să vă spun, sînt ireparabile! Mi-aduc aminte de-o istorie asemănătoare prin '35 sau '36 . . .

Alexandru lăsă receptorul. Avea o mină înspăimîntată.

— Nu răspund.

— Hm, făcu maiorul, nu mă miră . . .

— M-aş duce pînă acolo. Mă ştiu după fluierat.

— Da, da . . . Duceţi-vă, mormăi Cristescu.

Pilotul o zbughi pe uşă. Ascultară paşii care alergau în curte împrăştiind apa din băltoace. Apoi zvonul streşinilor acoperi totul într-un susur neîntrerupt.

Azimioară se uită la maior şi se înfioră. Un cap de ceară cu ochi goi fără expresie.

*

Se strecuraseră în locuință fără să-i vadă nimeni. Vecinii căruntului, o familie de medici, erau plecați pentru doi ani în Iran. Pășeau totuși în vîrful picioarelor. Scarlat cu degetul la buze solicita liniște. Alcătuiau un grup bizar: bătrînii speriați, cu hainele trîntite alandala, tinerii murdari, aproape în zdrențe, febrili, mereu atenți. Ochii le luceau în întuneric ca la pisici. Se mișcau precipitat cu o grație sălbatică.

Nucu Scarlat avea fața asudată din cauza efortului. Își dădu drumul pe un divan scund, acoperit cu o cergă mițoasă, galbenă.

— Dă-mi ceva de băut, gîfîi. Ceva tare! Caută în frigider. Dacă ai găsi nitroglicerină ar fi perfect...

Bătrînii rămăseseră lîngă ușă stingheri.

— Nu mi-aș fi închipuit, continuă Scarlat zîmbind, că-mi va veni rîndul atît de repede să fiu gazdă. Ajutați, vă rog, doamnele să se dezbrace și luați loc.

Arătă cîteva x-uri cu perne de piele, risipite în jurul unei măsuțe lungi cu un sfeșnic de cristal și o scrumieră de argint. Melania Lupu își plimbă ochii discret prin odaie. Se uită la marina uriașă — mult violet, alb, și albastru cobalt — de-o stridență agreabilă, acidulată ca un pahar de șampanie foarte sec, apoi la fotografia așezată pe bar lîngă un pur sînge englezesc din abanos. O femeie brună, foarte zveltă, cu bucle paj și un obraz mic triunghiular contempla cu atenție concentrată ceva ascuns altor priviri. Ceva care nu intra în cadrul imaginii și care nu se aflase probabil acum 25 sau 30 de ani nici în atelierul fotografului.

Melania Lupu simți, cu o strîngere de inimă, că femeia nu mai există — un sentiment cert, deși inexplicabil. Chipul acela n-avea nimic dramatic, nimic care să sugereze că buclele n-au ajuns coc sur, că n-ar fi putut ajunge niciodată, că peste privirea neagră nu s-a așternut aburul tulbure, nesigur al quinquagenarilor.

„Trebuie să fie prima lui soție, draga mea. A fost o femeie frumoasă. Locuința însă, hai, recunoaște te surprinde. Te așteptai să găsești aici nichel, mochetă roșie și ororile acelea de la fondul plastic, și cînd colo dai peste un interior destul de rafinat. Asta înseamnă că perspicacitatea ta lasă uneori de dorit și sînt obligată să-ți dau o notă proastă. Cel mult minus trei! Aveam de gînd să-ți ofer o bomboană, uite era pregătită, dar nimic nu mă va convinge că o și meriți!"

Înghiți în sec și lăsă paltonul să-i alunece de pe umeri. Inginerul umplu șapte pahare cu rom cubanez. Dascălu îl mirosi și-l dădu peste cap.

— Nu știu cum dracu vă place chestia asta! Eu prefer lichiorul de portocale.

— Văd aici ananas, vrei?

Șerbănică Miga se uita pe furiș la ceilalți. Întinse mîna nesigur spre paharul oferit de inginer și zîmbi jalnic, scuzîndu-se.

— Mi-e frig. Oboseala...

Nevastă-sa îl privi uscat: „Poate face o apoplexie. N-are voie să bea alcool".

Simțea că nu-i mai pasă, sau nu-i păsase niciodată cu adevărat, cum nu-i mai păsa de ceea ce lăsase acasă. Avea sentimentul că nu se va mai întoarce niciodată acolo, că încheiase un capitol îngrozitor de lung, se gîndea înfrigurată că era pentru prima oară după foarte mulți ani cînd nu știa ce se va întîmpla mîine, săptămîna viitoare.

„Parcă sînt la cinema, sau citesc o carte captivantă și am uitat tot, nu-l mai simt pe Șerbănică alături, în pat, nu-i mai aud respirația, frazele întretăiate de coșmar. Sînt din nou liberă, tînără... Firește, e o minciună, am 60 de ani aici și voi avea tot atîția oriunde în altă parte, dar vreau să mă mistific. Îngăduie-mi Doamne, să mă mistific! Nu doresc să fiu lucidă! Nu mi-ar servi la nimic".

Șerbănică se apropie de profesor.

— Ce crezi c-o să facă Sandi? Ce crezi?

Răsuflarea neplăcută îi atinse obrazul și Ioniță Dragu se dădu imperceptibil înapoi.

— Un singur lucru. Adăugă și mai încet: Și sînt convins că l-a făcut.

Miga clipi nedumerit.

— Adică?

— A avertizat miliția.

— O... o prostie! Șerbănică Miga se congestionase brusc pînă în albul ochilor: Un act iresponsabil! Ne masacrează ăștia!

Profesorul ridică din umeri apoi rămase țeapăn. Florence agasată de privirile lungi, goale îi întorsese spatele.

— La ce oră plecăm? se interesă Nucu Scarlat. Mai toarnă-mi puțin...

— La șapte. Încearcă să dormi măcar un ceas.

— Eu mă plictisesc, spuse Dascălu. Se plimba fără rost prin cameră, căutînd parcă o idee: Aș face o baie.

— Fă, rîse inginerul dînd la o parte măștile din fața barului. Astea ce naiba le-ai mai cărat încoace?

— Nu sînt ale noastre? De ce să le las?

— Mă rog... Să-ți pregătesc cada?

— Cada! Am poftă să înot! Se azvîrli pe un fotoliu cu picioarele repezite înainte: Ți-am spus că mor de plictiseală... Povestește ceva!

Inginerul rînji.

— Uite, flăcăule, n-aș vrea să te dezamăgesc, dar spre deosebire de alții, mie circul de astă-noapte mi-a cam epuizat resursele. Și ce mi-a rămas, păstrez pentru zile negre. N-am nimic împotrivă însă să te ascult pe tine.

Se așeză călare pe un scaun cu paharul în mînă. Scarlat închise ochii.

— Ai dreptate. O să mă culc totuși.

Cîrnul îi măsură sîcîit pe bătrîni.

— Hai, spuneți ceva!

— Lasă-i în pace. Ți-au făcut program artistic, ce mai vrei de la ei?

— Înnebunesc! Nu pot să stau să mă uit așa la tine șapte ceasuri. Sînt un tip activ!

— Descoase-ți pantalonii și coasei la loc. O să te liniștească!

— Ești tîmpit! Vreau o poveste!

— Aș încerca eu, interveni timid Melania Lupu. Știu foarte multe povești pe care i le spun lui Mirciulică. Nu văd de ce nu i-ar place și dumnealui una din ele.

Dascălu bută din palme. Alunecă de pe fotoliu și se așeză turcește în fața bătrînei. Melania ridică motanul în poală. Obrazul i se limpezi dintr-o dată. Ochii îi alunecară peste creștetul cîrnului. Povestea în șoaptă, făcînd abstracție de Ioniță, de Florence și de Șerbănică care o ascultau cu fețe livide, de strigoi.

— „...o grădină minunată cu copaci și flori și fructe de aur. Și păsări cu ciocul de mărgean, cu

ochi verzi de smarald și aripile bătute în nestemate, și fluturi albaștri...

— Și fluturi albaștri... suflă fermecat Dascălu.

Inginerul își făcu semnul crucii: „Dacă aș fi citit undeva chestia asta, n-aș fi crezut-o în ruptul capului. Un muzeu spart, canalul, noaptea de coșmar, pistoale, sînge, un motan cult, bătrînii, noi și o poveste cu ciori și pitpalaci de aur... Unde-i logica? Sînt nebun? Ce se întîmplă?"

Rîse multă vreme, îndesat pînă simți că i se face rău.

„Criza! Dacă nu fac rost urgent de morfină, partida e pierdută!"

Capitolul X

O SINUCIDERE ROMANTICĂ

Lampa încovoiată cu o căciulă de tablă verde și gît inelat lumina masa și mîinile lui Cristescu. Trupul rezemat de spătar se ascundea în întuneric. Privind degetele lungi, nervoase de chirurg sau de cartofor, Azimioară încercă sentimentul că există separat, trăiesc cumva o viață a lor, aparte, ca în tablourile unui pictor pe care-l iubea și unde vibrau doar chipuri și mîini, trupurile ghicindu-se greu sub pasta întunecată.

Maiorul își încîrligă brusc degetele și pe birou rămaseră doi pumni cu venele umflate gata să spargă pielea subțire și transparentă.

— M-am gîndit... M-am gîndit mult... Glasul uscat îl făcu pe Azimioară să se foiască în scaun.

Totul e drăcesc! Combinația, îndrăzneala, siguranța cu care se consumă etapă de etapă. O singură abatere deocamdată de la un calcul exact: reacția pilotului. Dar chiar dacă a mizat sută la sută pe discreția lui — înțeleg aici șantajul de sentimente — pariez pe ce vrei că are pregătite în poșetă cel puțin trei soluții pentru o situație neprevăzută. Melania Lupu nu cunoaște termenul „imposibil", nu poate fi luată prin surprindere!

Azimioară zîmbi blajin.

— Cred că bătrîna ne-a cam speriat. În fond rîndul trecut am punctat noi. Faptul că a scăpat deocamdată de sancțiune, mi se pare subsidiar. Evident, vis-à-vis de anvergura mizei ratate.

— Sînt trei existențe în joc, spuse maiorul cu pumnii la gură. Trei existențe contra zece tablouri. Poți să alegi? Ai ce să alegi? Oamenii trebuie în orice caz salvați, dar cum? Pînzele trebuie să rămînă în țară. Și din nou, cum?

Părea că vorbește singur. Se oprea din cînd în cînd gesticulînd agitat, apoi își relua plimbarea între fereastră și biblioteca scundă cu cărți puține.

— Competiția e neloială, remarcă locotenentul. La tot ce a născocit ea luni de zile, trebuie să găsim rezolvare în cîteva ore.

Maiorul își privi ceasul.

— Exact două ore și jumătate. La 9 au întîlnire cu Miga la Stîlpi. Am dat dispoziție să fie supravegheată discret șoseaua. Vor părăsi Bucureștiul în două mașini. Așa-mi imaginez! Trenul e prea riscant... Au un rănit printre ei și în afară de aceasta, în mijlocul oamenilor nu poți ține la respect trei ostateci. Nu sper mare lucru, dar poate că reușim să-i neutralizăm înainte de a ajunge la destinație.

— La prima mişcare suspectă vor împuşca bătrînii. Cînd mă gîndesc la cadavrul şoferului, mă înfior. Zece gloanţe!

— Mda, un sadic. Alexandru Miga pretinde că unul din ei e nebun . . .

Se apropie de fereastră. Se auzeau camioanele, autobuzele şi tramvaiele dimineţii, siluete cenuşii se strecurau pe lîngă ziduri ocolind cu paşi inegali bălţile. Deşi întuneric, se simţeau zorile, atmosfera înfrigurată a începutului de zi, se vedeau serviete, sacoşe, copii mici cu căciuliţe albe ţinuţi în braţe, morfolind adormiţi un covrig cald.

— Plouă! Maiorul vorbea cu spatele întors: Du-te la laborator şi roagă-l pe căpitanul Dinu să-ţi fabrice în timp record două sau trei dispozitive de gaze.

Azimioară se holbă năuc.

— Gaze?!

— Da, dragul meu, gaze! E singura soluţie. Le vom instala în avion. Atrage-le atenţia băieţilor că trebuie să fie atît de puternice, atît de date dracului, încît să-mi adoarmă un cal în mai puţin de cinci secunde. Au un ceas la dispoziţie. Pe urmă cheamă-l la telefon pe tînărul Miga şi trimite-l la mine. A avut şi ăsta o noapte . . .

Dincolo de uşă, pe coridor se desluşeau paşi grăbiţi şi cîte un bună dimineaţa mîrîit mahmur, într-un birou suna telefonul, pe pervazul de tablă picăturile de ploaie cădeau mărunt.

*

Uşa de la intrare se închise şi Scarlat pătrunse în hol sprijinindu-se de pereţi. Ţinea în mînă un pacheţel. Inginerul îl măsură surprins.

— Ce-i aia?

— Morfină! Ţi-am spus, am tot felul de relaţii. Sper să ne ajungă pînă „dincolo".

*

Tablourile se aflau într-o valiză mică. Inginerul, cu trenciul pe umeri, se uită încă o dată în jur. Îl trase pe mîneci, mormăind mulţumit:

— Cred că asta e totul.

Dascălu se privea încîntat în oglindă. Împrumutase din garderoba lui Scarlat o haină în dungi, o cămaşă galbenă şi un papion violet.

— Nu prea ţin chestiile astea dimineaţa, remarcă zîmbind Raul Ionescu. Parcă eşti un papagal.

Cîrnul îi scoase limba şi continuă să se strîmbe în oglindă.

Morfina încă nu-şi făcuse efectul şi Nucu Scarlat închise ochii.

— Aş rămîne aici . . . Nu vreau decît să dorm . . . Cred . . .

Inginerul îl întrerupse:

— Nu vorbi copilării! Ne aflăm pe ultima sută de metri. O să meargă splendid, ai să vezi, mai ales dacă dumnealor continuă să fie cuminţi.

— Getaxul . . . E imprudent pe şosea.

— Bravo! Văd că mintea îţi funcţionează, rîse Ionescu. M-am gîndit şi eu la treaba asta. Vom lua maşina ta şi Fiatul amicilor . . . Pînă se întorc ei din Iran . . .

Ioniţă Dragu scutură umărul lui Miga.

— Hai, Şerbănică, plecăm.

Bătrînul deschise ochii speriat.

— Unde?

Florence se ridică anevoie. Își simțea picioarele grele și umflate, gura coclită. N-avea curaj să se privească în oglindă. Își trecu degetele mecanic prin păr și se înfășură strîns în blană. Urmărea absentă manevrele Melaniei Lupu care conjura motanul să intre în geantă.

— Hai dragul meu, fii înțelegător și nu mă supăra. Te-ai purtat bine toată seara, ai lăsat o impresie admirabilă și tocmai acum... Ce vrei să-și închipuie dumnealor despre tine?

Dascălu se încruntă.

— Ai de gînd să-l iei și pe el?

— De ce nu? Mirciulică participă la toate evenimentele importante din viața mea. Nu-l pot părăsi acum.

— Ei, asta-i! Mai cărăm și animalu'!

Bătrîna își țuguie buzele ofensată.

— În primul rînd îl car eu! Adăugă aproape plîngînd: Nu plec fără Mirciulică! Acesta e ultimul meu cuvînt și sînt gata, gata să suport toate consecințele!

— În regulă! interveni împăciuitor inginerul. Nu sîntem noi ăia care să despărțim doi prieteni. Calmați-vă, doamnă.

Melania Lupu cu ochii palizi, inundați de lacrimi dădu recunoscătoare din cap. Dragu, clătinîndu-se ca un cocostîrc bolnav, înalt cît ușa, o privea îngăduitor: „Nu-și dă seama de situație. E atît de copilăroasă! Norocul ei... Florence în schimb, suferă groaznic“ și scrută pe furiș chipul boțit al bătrînei.

Doamna Miga își înfundase bărbia în gulerul de blană ridicat peste urechi. Rămăseseră afară ciuful alb și ochii vii, strălucitori ca niște pietre mobile.

— Mă duc să scot mașina, anunță Ionescu. Verifică-ți arma, cîrnule! Se opri în fața lui Scarlat: Dă-mi cheile!

Căruntul ezită.

— Mai stai o clipă. Avem încă timp...

— Ce naiba mai e?

— Gîndește-te! Dacă totuși ăla a avertizat sticleții?

— N-am isprăvit eu bine și începi tu! Oricît ne-am gîndi, n-ai ce face.

— Cum ai proceda în locul lor?

— Uite, iubitule, mi-e destul de dificil să ghicesc cum trebuie să procedez eu în fiecare clipă. Nu-mi cere acum să gîndesc pentru toată lumea.

Aproape strangulat de fermoarul poșetei, Mirciulică se zbătea și miorlăia înfricoșător. Consternată, Melania Lupu încerca să-l mîngîie:

„Tocmai acum îți face figuri draga mea, și nu te supăra numai tu ești vinovată. L-ai răsfățat nepermis de mult. Dacă Sandi a vorbit... Bate-n lemn, Melanie, și fă cornițe cu inelarul și degetul cel mic ca să alungi piaza rea! Oricum, ești obligată să reflectezi. Ce ar inventa domnii de la poliție într-o asemenea situație? După cum bine știi, n-ar avea prea multe soluții la îndemînă. Inversează rolurile, Melanie! Să zicem că tu ești în locul lor. Ai încerca ceva pe șosea? Nu, bineînțeles că nu. Un accident ar periclita viața ostatecilor și chiar soarta pînzelor. Acolo, în zăvoi? Con-cen-trea-ză-te, fetițo! Ce s-ar putea născoci în zăvoi?“

Bătrîna calcula înfrigurată. Pe figura senină nu se citea nimic, ochii alunecau indiferenți fără să se împiedice de vreun obstacol.

Scarlat insistă.

— Încearcă să te gîndești.

— Degeaba! E inutil acum. Nu-mi trece nimic prin minte.

— Nici mie, rînji încîntat Dascălu. Şi dacă mie nu-mi trece nici o idee înseamnă că nu există.

Inginerul rîse.

— Flăcăiaşul e logic!

Căruntul clătină încăpăţînat capul.

— Dacă ar ascunde pe cineva în avion...

— Fleacuri! Ce-i boeng? Unde să-l ascundă?

Bătrîna îşi camuflă zîmbetul: „Domnul Scarlat e înţelept, dar din păcate n-are strop de fantezie. Hai, fetiţo, trebuie să găseşti! Sper că nu vrei să mă dezamăgeşti tocmai acum".

Dascălu căscă plictisit apoi îşi dădu cu presupusu:

— Eu aş arunca avionul în aer.

— Nu vrei să le comunici ideea la telefon?

Nucu Scarlat şopti cu privire tulbure:

— M-am convins de atîtea ori... Am trecut prin cîteva situaţii dificile. În combinaţiile cele mai bine ticluite, cele mai subtile, se strecoară totdeauna o gafă tîmpită. De asta mi-e teamă.

Melaniei Lupu îi sticliră ochii:

„Cred că ai găsit, draga mea... Nu cunoşti denumirea exactă, dar ştiu ce vrei să spui. În locul domnului poliţist ai folosi ceva care să ne adoarmă... Un anumit gaz să zicem. L-ai introduce în avion. O soluţie simplă şi fără riscuri. Trebuie deci să ia măştile cu ei. Dar cum să le-o sugerezi? Ar putea constitui o probă capitală împotriva ta. Cum? Cum, Melanie? Te întreb!"

Privi în jur disperată, ascunzîndu-şi palmele asudate în cutele rochiei. Apoi ochii îi căzură pe bibliotecă.

— Eventual... Căruntul îşi umezi buzele arse: Eventual benzina.

— Ce-i cu benzina?

— Să nu umple suficient rezervorul. Înţelegi? Ne-ar obliga la o aterizare forţată.

Cîrnul chiţăi:

— Vezi! Tot la ideea mea vă întoarceţi. Şi sărim în aer frumuşel!

Perspectiva părea să-l înveselească grozav. Melania atinse cu degetul o carte.

— Ce copertă frumoasă! Mi-aduc aminte că am văzut-o la librărie, dar n-am avut destui bani s-o cumpăr.

„Ioniţă nu va rezista, draga mea. E prea mare amator de cărţi, le iubeşte prea mult, ca să nu se uite la ea. Mai ales că-i despre război... Are o adevărată pasiune. Ştie să vorbească mi-nu-nat despre luptele domnului Hanibal, ale domnului Napoleon, Jukov, şi ale altor generali vestiţi. Fireşte, ca toţi oamenii fricoşi se dă în vînt după isprăvile altora..."

Profesorul Ioniţă Dragu se întoarse. Spuse răguşit:

— O am acasă... *Privighetorile morţii*, documente din primul război mondial. Nemţii inventaseră gazele de luptă. A fost prăpăd în tranşeele aliaţilor.

Raul Ionescu tresări. Se răsuci iute ca un şarpe.

— Gaze! Asta ar putea fi într-adevăr o idee! Cum dracu nu ne-am gîndit?

Ioniţă Dragu îşi muşcă buzele pînă la sînge: „Cu ce-am greşit Dumnezeule! De ce trebuie să trec prin toate astea? De ce tocmai eu să..."

— Luăm măștile cu noi, hotărî inginerul. Mă duc să scot mașinile. În zece minute să fiți gata!
Melania Lupu răsuflă ușurată:
„Te sărut, draga mea. Iar bomboana aceea, știi pe care n-ai meritat-o... acum ți-ai cîștigat dreptul s-o savurezi".
Scotoci în pungă și scoase două.

*

Alexandru Miga îl măsură îngrijorat. Clipea des, mărunt, tic nervos deprins peste noapte. Cristescu îl conduse pînă la ușă.
— În mod normal, vor cădea în capcană. Dumneavoastră vă cer un singur lucru: calm, calm și iar calm.
— Mi-e frică să nu se prindă.
— N-au cum! După ce s-au urcat, apăsați pe butonul cafeniu instalat de noi. Nu vor trece 60 de secunde și vor adormi toți buștean.
— Să dea Dumnezeu, șopti pilotul.
Cristescu închise ușa în urma lui.
— Peste zece minute plecăm. La 8 și jumătate vom fi la Stîlpi.
— Dacă vrea Dumnezeu! constată placid Azimioară.
Se priviră în ochi și își zîmbiră.

*

Dascălu se lăsă pe o aripă.
— Asta roșie e a ta?
— Îhî.
— Suspensia e proastă.

— N-am de gînd să ți-o vînd. Hai! Dați-i drumul mai repede. A început să plece lumea la serviciu.
— Ei și?
— Explică-i, Ionescule, eu am obosit.
— Arătăm al dracului de bine, rînji inginerul. Ochi luminoși, zîmbet și flori... Pînă și babacii au aere de conspiratori.
Scarlat, sprijinit de un copac aruncă țigara.
— Cum ne împărțim?
— Prima mașină o va conduce profesorul Ioniță Dragu. Alături va lua loc domnul Miga, iar eu în spate.
— În regulă.
— Cîrnul trece la volanul Fiatului. Tu stai între cucoane.
Căruntul surîse amar.
— Dacă le vine cumva ideea să se ocupe de mine...
— Fii serios, sînt ramolite rău.
Doamna Miga tresări apoi chipul redeveni rigid. Melania Lupu zîmbea serafic.
„Ce s-a șifonat tenul lui Florence, draga mea, e de neînchipuit! Parcă s-ar fi plimbat cineva cu bicicleta pe obrazul ei. Da, domnul inginer a gîndit bine. Mai îngrijorată sînt de ceea ce se va întîmpla în cealaltă mașină. Ioniță parcă e în transă..."
— Dar nu știu să șofez, bîlbîi Dragu surprins. În viața mea...
Inginerul îl mustră dulce:
— Se poate, domnule profesor? Zeci de generații au trecut prin mîinile dumneavoastră și sînt convins, nu odată le-ați atras atenția elevilor că nu e

frumos să mintă. Oferiţi un exemplu dezastruos tînărului cu fluturaşii . . .

— Aţi căpătat informaţii eronate . . .

— Urcaţi la volan! Domnule Miga, poftiţi lîngă dumnealui.

Melania Lupu, între Scarlat şi Florence, declară senină:

— Sper că va fi o călătorie comodă. În general, automobilul nu-mi face bine. Nici eu nici Mirciulică nu suportăm benzina. Prima oară cînd m-am urcat într-o maşină am avut o senzaţie de vertij.

Raul Ionescu începu să rîdă şi trînti portiera. Prinse în aer braţul cîrnului care făcea exerciţii de gimnastică.

— Ai grijă! Te ţii după noi şi fără exhibiţii pe şosea. Nu vreau probleme cu şmecherii de la circulaţie.

Maşinile — una albă şi una roşie — demarară. Pe parbriz, ştergătoarele ticăiau ritmic ca un ceasornic. La o fereastră, un bărbat cu nasul strivit de geam scruta cerul ud.

„Vrea să ştie dacă trebuie să ia umbrela" gîndi Melania Lupu.

Scoase motanul din poşetă şi-i şopti la ureche:

— Drum bun, Mirciulică!

*

Din spate, Azimioară vedea profilul maiorului. Tîmpla căruntă, nasul subţire, încovoiat şi cu pielea mult întinsă pe os, ridul adînc care se oprea în colţul gurii. Bărbia puternică, dispăruse în fular . . . Vorbi fără să se uite la locotenent.

— Sper să ajungem cu cel puţin o jumătate de

oră înaintea lor. Ne vom ascunde în pădurice. Pentru orice eventualitate, locotenentul Ciobanu şi Popa vor tăia retragerea spre şosea. Rămase pe gînduri şi adăugă şoptit, fără să se adreseze cuiva: Nu-mi place ploaia . . .

Azimioară, îşi aprinse calm o ţigară. Făcea parte dintre fericiţii care nutresc convingerea că lucrurile sfîrşesc totdeauna prin a se aranja.

*

Ioniţă Dragu conducea crispat, cu degetele încîrligate pe volan. Pe tîmple îi curgea sudoarea, ţinea gura deschisă, respirînd greu. Gîtul lung şi subţire ieşea caraghios din gulerul de vidră.

Inginerul îi căută privirea în oglinda retrovizoare.

— Conduceţi admirabil. Felicitări!

Şerbănică Miga încercă să-i intre în graţii:

— A fost campion pe vremuri. Nici Nababul nu era mai abil.

— Interesant, observă de circumstanţă Raul Ionescu. Aveţi maşină?

Profesorul clătină capul. Tot Şerbănică explică:

— Nu. De unde să scoţi aşa, şaptezeci-optzeci de mii?

Ioniţă Dragu viră brusc. Se simţea din ce în ce mai stăpîn pe volan.

„O maşinuţă bună . . . Motor excelent . . . Ce-ar fi să intru într-un stîlp? Dacă-l ucid pe ăsta, rezolv problema. Cîrnul e nebun, celălalt aproape inofensiv. În fond ce mai aştept? Ce mai aştept în general? O moarte frumoasă . . . N-am mai condus de mult. Lecţii, elevi, situaţii de sfîrşit de ani şi iar de

la cap: Vine inspecţia! Ce-i cu Dragomir dintr-a X-a? Ai chef să-l meditezi la vară? Crăciun, Paşte... Ce cadou îi fac lui Florence? Jurnalul de zi... Ieri m-am plimbat cu Florence aproape o oră pe lîngă lacuri... Florence se simte rău, ar trebui să fie mai atentă cu rinichii... Am citit nişte versuri splendide. I le voi trimite lui Florence împreună cu nişte toporaşi... E de ajuns să mă ciocnesc cu stejarul ăsta... N-am făcut nimic pentru ea toată viaţa. Poftim la tablă, Iordache! Conjugă-mi laboro-laborare, indicativ prezent. Laboro, laboras, laborat..."

Apăsă brusc pe accelerator. Cu un scrîşnet, maşina se năpusti spre stejarul de la cotul şoselei.

*

Azimioară întrerupse convorbirea. Maiorul ridică sprîncenele.

— Ce-au vrut?

— Două turisme un Fiat şi o Dacie, în total şapte persoane, au trecut prin faţa postului de control din Mărăcineni. Ei trebuie să fie.

— Da... Cristescu îşi privi ceasul: Avem un avans de 35 de minute.

*

Dascălu cînta cît îl ţinea gura:

— *În ţara fluturilor albaştri / O muscă şi un leopard, ha, ha / Jucau de o oră biliard, ha, ha / Mamutul chel şi ambiţios ha, ha / Freca cu glaspapir pe jos, ha, ha / O oaie creaţă pensionară, ha ha...*

Ridică mîna de pe volan şi pocni înciudat din degete:

— Dă-mi o rimă la pensionară. Repede!

— Aeroplan, mormăi Nucu Scarlat.

— Aiurea în tramvai! Unde e rima? Reluă pe melodie: Deci! *O oaie creaţă pensionară ha, ha...*

— *Dădea cu pudră întîia oară,* sugeră sfioasă Melania Lupu. Şi completă: *ha, ha!*

Florence Miga oftă.

„Biata Melanie! S-a zaharisit de tot."

Cîrnul exclamă pe neaşteptate.

— Ce fac ăia, domnule?! Au înnebunit?

*

În ultima clipă, viră reflex ca şi cum nu şi-ar fi putut stăpîni mîinile. Şerbănică veni peste el bolborosind speriat:

— Ce-a fost asta?

— Fără demonstraţii, scrîşni Raul Ionescu. Ne-am înţeles?

Ioniţă Dragu îşi înghiţi lacrimile: „Sînt un laş! Un laş mizerabil".

Maşinile goneau lăsînd în urmă ogrăzi pustii, muşcate rîzînd rural pe perdele croşetate, birturi fără muşterii, cu firma strîmbă, o basma albastră răsărită de după nişte uluci. Pe o cutie poştală, o cioară croncănea scuturîndu-şi penele ude.

*

Avionul cu o cruce mare roşie zugrăvită pe fuselaj aştepta la marginea pădurii. Pilotul se apropie de maior.

— Cum a mers?

— Pînă aici a mers bine, surîse Cristescu. Să ne grăbim. Ar putea sosi mai devreme. Păstrați-vă calmul, domnule Miga, și totul va fi în regulă. Se întoarse spre ceilalți: Ciobanu, Popa camuflați mașinile!

Îl luă pe Azimioară de braț și dispăru printre copaci.

*

Inginerul sări din mașină, azvîrli furios țigara și se îndreptă alergînd spre pilot.

— De ce dracu n-ai aterizat chiar pe copaci? Unde te-ai băgat în pădure?

Alexandru desfăcu brațele neputincios, privindu-i pistolul.

— Dincolo e lacul. Dacă veneam mai aproape, mă reperau toți fraierii de pe șosea. N-ar fi fost unul care să nu coboare să vadă ce se întîmplă. Aveți nevoie de martori?

Căruntu rîse amar.

— Pădurea-i plină de jivine . . .

— Fără chestii din astea! i-o tăie scurt Raul Ionescu. Nucu Scarlat abia se ținea pe picioare și inginerul își îndulci glasul: Am devenit superstițios . . .

— V-aș propune să ne grăbim. Dacă începe ploaia, nu mai putem decola.

Șerbănică Miga se agăță de brațul profesorului.

— Unde crezi că ne duc?

— Nu-mi dau seama. Poate în Turcia, poate mai departe.

— Papă a fost pe vremuri la Constantinopol. Bazarul i s-a părut foarte gălăgios, necivilizat și murdar. Orientalii . . .

Vorbea agitat, incoerent, incapabil să-și stăpânească emoția. Nevastă-sa ținea dinții încleștați fără să-și ia ochii de la Alexandru. Inginerul aruncă o privire circumspectă în jur. Pădurea întunecată, lacul tulbure peste care ceața plutea groasă făcîndu-l să semene cu un cazan în clocot, cerul scund, fețele sleite, golite de orice expresie, astrahanul doamnei Miga ridicol aici, capul motanului ieșind din geantă nefiresc de viu, aproape ceva monstruos pentru că nu i se vedea trupul și deși decapitat continua să răsufle, să audă poate să și vorbească, toate îl indispuneau. Îngînă:

— Ca într-o mascaradă!

— Ce-ai spus? întrebă Nucu Scarlat.

Raul Ionescu se scutură.

— Sinistru peisaj! Hai să ne cărăm! Cîrnule, măștile!

Dascălu trase cu o mișcare iute fermoarul sacului. În dreapta ținea automatul. Melania Lupu îl urmărea cu un zîmbet șters strîngînd geanta sub braț. Mustățile motanului îi gîdilau bărbia.

„Ce-i cu tine, draga mea? Ce-i alarma asta? E firesc ca Sandu să fie nervos . . .“

Cîrnul scoase un chiot lung, apoi își potrivi masca.

— Eu n-o pun, îngînă căruntul . . . Aș leșina.

Inginerul îi examină chipul umflat și rîse blînd.

— Nici n-ai încăpea. Dealtfel se brodește bine. I-o dăm pilotului.

— Hai, Mirciulică, suflă Melania la urechea cotoiului. Mi se pare că o să tragem un pui de somn.

Alexandru, albit de groază, îi privea fără grai.

*

Peste ochii maiorului se lăsă o pînză groasă. Strînse tare pleoapele și se sprijini de Azimioară.

— Au măşti la ei! Cum dracu?! comentă stupefiat locotenentul.

— E diabolică! Diabolică!!

— Ce facem?

— Ia legătura cu Ciobanu.

Simţi căutătura fixă, fierbinte a locotenentului şi avu brusc impresia că se află pe marginea prăpastiei. Privea jos, ameţit, incapabil să reziste tentaţiilor adîncului. Îşi scutură umerii şi rosti sec, cu respiraţia tăiată.

— Eşti un trăgător bun. Şi Ciobanu. Îi lăsaţi să se apropie. La zece metri de avion, foc simultan!

Pe Azimioară îl trecură năduşelile. Deschise aparatul de emisie portativ şi îl chemă pe locotenentul Ciobanu încercînd să-şi stăpînească vocea nesigură.

*

În faţă mergea pilotul urmat de bătrîni şi Nucu Scarlat. Dascălu fluiera încetişor. Inginerul îşi învîrtea ochii în toate părţile cu degetul înţepenit pe trăgaci.

„Încă douăzeci de metri! Pare linişte. O idee fantastică pe cale să se realizeze. Abia acum îmi dau seama! N-am crezut nici o clipă în ea, practic, cu adevărat, dar n-aveam încotro . . ."

Melania Lupu se uită uşor, ca din întîmplare peste umăr.

„E în ordine! Ce tare-ţi bate inima, draga mea! Asta-i din cauza tensiunii şi a oboselii. Nu eşti obişnuită cu nopţile albe. Îţi vine să crezi că a fost atît de simplu?"

Întîlni chipul lui Florence. Izbea expresia de îndărătnicie. Lîngă ea, Ioniţă Dragu îşi mişcă buzele fără să audă o silabă. Ochii îi ardeau repeziţi în

fundul capului sub sprîncenele groase ca nişte streşini.

„Ştiu că am s-o fac! Am găsit puterea! Ce linişte . . ."

Se întoarse spre doamna Miga şi buzele îi zvîcniră a plîns. O chemă încet, cu un glas pe care nu i-l auzise nimeni, niciodată:

— Florence . . .

*

— Încă zece paşi, calculă maiorul.

Azimioară trase piedica pistolului şi întinse braţul.

— Florence!

Bătrîna îşi ridică iritată privirea. Colţul gurii tremura.

— Ce vrei?

Profesorul surîse fluturîndu-şi pleoapele.

— Adio draga mea . . .

Cu o mişcare neaşteptată sări peste Scarlat lovindu-i mîna beteagă. Căruntul se prăbuşi ca un sac. Dragu îi smulse pistolul şi-l îndreptă spre ceilalţi. Degetul nesigur nu nimerea trăgaciul. Primul glonţ al cîrnului îl lovi în umăr. Al doilea în piept. Căzu moale, cu ochii luminoşi agăţaţi de cerul cenuşiu care se prăvălea peste el.

Maiorul strigă îngrozit:

— Foc!

Raul Ionescu şi Dascălu se prăbuşiră aproape în acelaşi timp.

Doamna Miga zări siluetele răsărite la marginea pădurii, apoi altele venind dinspre şosea.

Ioniță Dragu își încovoie privirea. Lumina din ea se chirci. Ochii i se stinseră cu mult înainte de a deveni sticloși.

*

Cristescu se aplecă deasupra cadavrului.

— Ce ghinion!

Azimioară încercă să-l consoleze.

— Numai la asta nu mă așteptam. Oameni în vîrstă să riște în halul ăsta!

Inginerul, rănit la cap privea în gol. Sîngele se prelingea după ureche, scurgîndu-se pe gulerul alb. Pilotul sări din carlingă și se repezi spre doamna Miga luîndu-i mîinile. Rîdea nervos, cu ochi umezi.

— Mamă! Am scăpat! Auzi, mamă?

Florence se așeză pe un trunchi de copac. Se uita peste umerii lui fără expresie.

Locotenentul Ciobanu îl ajută pe Scarlat să se ridice.

— Ăsta nu mai are nevoie de cătușe.

— Așa cred și eu, rînji amar căruntul. Faceți economie la materiale.

Cristescu îl măsură. Avea o oboseală ciudată în glas.

— Ce-a fost în capul vostru, băieți?

Simți că cineva îl trage de mînecă. Melania Lupu îi zîmbea printre lacrimi.

— Domnule maior, nici nu știu cum să vă mulțumesc! Datorită dumneavoastră . . . Plîngea de-a binelea în hohote. Niciodată nu vă voi putea fi îndeajuns de recunoscătoare. Ne-ați salvat viața . . . Dacă ați ști prin ce am trecut . . .

Locotenentul se holbă buimac, iar maiorul reflectă că femeia avea darul să-i taie respirația.

Azimioară consideră oportun să intervină:

— L-ați adus și pe Mirciulică?

— Oh, o coincidență nefericită. Am să vă povestesc totul la o ceașcă de ceai. Sper să nu se resimtă după aventura de azi-noapte. Are un sistem nervos foarte fragil.

Și continua să-i privească limpede, deschis cu ochii și obrajii uzi.

„Ai pierdut, draga mea. Iar lacrimile tale sînt cele mai adevărate din cîte ai vărsat în toată viața. *Femeia cu evantai* nu-ți va mai aparține niciodată! Ni-cio-da-tă!“

Cîrnul cu mîinile încătușate pe genunchi, cînta încetișor.

— *În țara fluturilor albaștri / O broască și un vîrcolac / S-au dat cu capul de-un copac / Era acolo și un dentist, Un gîndăcel micuț și trist / Voia să ajungă adventist* .

Își căuta rimele scrutînd vîrfurile negre ale copacilor, subțiri ca niște suliți înfipte în cerul vinețiu.

Capitolul XI

FEMEIA ÎNGER

Mașina miliției o lăsă pe Melania Lupu în fața casei. Bătrînica îi sărută pe Florence și Șerbănică, obosiți și apatici, apoi întinse mîna locotenentului Azimioară.

— Vă aștept negreșit într-o seară împreună cu domnul maior.

Și-i zîmbi cum știa ea că-i stă bine, ca o fetiță cu privirea aburită de timiditate, neîndrăznind să se uite în ochii celuilalt.

Înăuntru zîmbetul se șterse. Închise ușa împingînd-o cu piciorul apoi începu să se dezbrace. Avea mișcări mașinale din care dispăruse vioiciunea, nu mai fredona cu ochii în oglindă și nu mai dansa ținînd în vîrful degetelor poalele rochiei.

Mirciulică ocoli de două ori camera circumspect. Se instală în fotoliu adormind aproape imediat. Melania scoase lucrurile din poșetă zăbovind lung cu fiecare, neștiind parcă ce să facă ori unde să-l pună.

Trandafirii maiorului se ofiliseră. Luă glastra și se opri în fața fotografiei ei din tinerețe, cu mantilla și pieptene înalt de fildeș, cu volane și pîntece supt și brațe goale și brățări multe pînă la cot — o spaniolă de ocazie, bălaie, de-o grație subtilă, o marchiză deghizată. Își plimbă degetul pe rama prăfuită și anunță cu o voce seacă:

— M-am întors.

Pe la colțul ochiului îi fugi o lacrimă.

După cîteva ore coborî din pat. Nu-și dădea seama dacă dormise, sau pur și simplu izbutise, așa cum i se mai întîmplase de două, poate de trei ori în viață, să zăbovească amorțită undeva într-un spațiu alb, o transă fără gînduri, un refugiu al ei unde nu putea pătrunde nimeni și nimic.

În odaie se strecură seara.

— Trebuie să faci o baie, draga mea. O baie fierbinte cu multe săruri — ai să deșerți acolo toate flaconașele acelea drăgălașe — care te vor remonta cu si-gu-ran-ță. Ce e vocea asta străină? Nu-mi place deloc cum arăți, și mai ales cum primești acest...

în sfîrșit, acest mic eșec. Ai nevoie de liniște ca să te gîndești. Și crede-mă, fetițo, e cazul să gîndești intens, să-ți aduni toate puterile. Domnul maior Cristescu se va strădui grozav ca să o demaște pe necunoscuta de la telefon. Băieții i-au vorbit despre ea, iar dumnealui nu-i va scoate nimeni din cap ideea că doamna aceea ești chiar tu.

Deschise robinetele la maximum și cînd cada se umplu cu o spumă roz, parfumată se strecură înăuntru oftînd de plăcere. Pe marginea de faianță își pregătise piatra ponce și o farfurioară cu stafide.

— Asta ca să te stimuleze, draga mea.

Roși brusc și exclamă indignată:

— Mirciulică! Nu ți-e rușine să intri în baie fără să bați la ușă?

Motanul întoarse spatele și se îndepărtă tacticos ținînd coada sus, ca pe un stindard. Bătrîna luă o mînă de spumă și-o răsfiră printre degete.

„Gîndește-te, Melanie! Gîndește-te bine!“ Adăugă încet privind fix steluțele de săpun care se spărgeau cu un sfîrîit ușor:

— Îți urez succes, fetițo.

*

Maiorul recunoscu în atitudinea inginerului reacția clasică ce urmează mărturisirii. Raul Ionescu vorbea degajat, părea în mod straniu bine dispus, și făcînd abstracție de bandajul de la cap — o rană superficială — părea în vizită la Cristescu, gata să discute despre mașini, fotbal și femei. Zîmbi.

— Inutil insistați. Nici unul din noi n-o cunoaștem.

— Ce vă determină să credeți că a procedat la fel și cu ceilalți doi?

— Îmi vine greu să presupun, domnule maior, că individa s-a ferit de mine în mod special. De fapt ăsta a fost jocul și n-a gîndit rău. Și-a luat toate măsurile ca să nu puteți pune mîna pe ea. Aș fi procedat la fel dacă mi-ar fi venit ideea.

Cristescu pocni sîcîit din degete.

— Nu pot înțelege cum v-a convins să intrați într-o astfel de combinație. Telefonul, discuția din confesional, incognito-ul, toate acestea seamănă cu un film candid, un film prost de la care pleci la jumătate.

Inginerul se aplecă peste masă căutînd ochii lui Cristescu.

— Trebuie să vă explic eu ce înseamnă disperarea? Nu cunosc motivele care l-au determinat pe Scarlat să accepte colaborarea. Dar pentru Dascălu și pentru mine propunerea a reprezentat un cadou la care nici nu îndrăzneam să visăm. Bani! O grămadă de bani! Mi-e teamă chiar că ne-am fi dat consimțămîntul și pentru un cambriolaj la Banca Națională sau în lună. Aceasta făcînd abstracție de faptul că pe nefericit l-ai fi putut agăța în orice capcană unde zumzăie fluturi albaștri. Oamenii dumneavoastră mă caută de șase luni. Cît timp puteam să mă ascund?

— Mda . . .

Cristescu bătea darabana pe masă. Știa că inginerul nu minte, știa că are dreptate, știa cît de atent „lucrează“ Melania Lupu și totuși se agăța disperat, scormonea, în speranța că bătrîna ar fi putut lăsa în urmă ceva cît de mic, infinitezimal despre care să se poată afirma cu certitudine că-i aparține: Un fleac, o scamă, o dîră ușoară de parfum. Presimțea, presimțise de la început că indiferent de soarta tablourilor (faptul că le recuperase i se părea acum un aspect subsidiar) Melania Lupu i se va strecura din nou printre degete, zveltă, proaspătă, cu eleganța ei discretă și surîsul acela subtil de fetiță și mare cucoană.

— Mda, reluă, există totuși cîteva momente cheie pe care aș vrea să mi le limpeziți. Îi întinse pachetul de țigări și rămase cu el în mînă, mult timp după ce inginerul se servise. Mă întorc la confesional. Înainte de întîlnire sau după . . .

Raul Ionescu îl întrerupse rîzînd:

— Nu vă vine să credeți, dar habar n-am cine-i persoana. Vă dau cuvîntul meu de onoare!

— Ciudat! V-ați înfrînt o curiozitate legitimă sau pur și simplu nici n-ați încercat-o?

— Mi-a fost teamă să nu fac o prostie. Desigur, mi-ar fi plăcut să văd cum arată, dar mi-era frică să nu descopere inițiativa și să mă lase baltă. N-a trebuit să fiu prea perspicace ca să sesizez că nu vrea în nici un chip să-și arate fața. Împrejurările îmi interziceau orice risc.

— Mi s-a spus că la un moment dat s-a primit un telefon. Știți cumva despre ce era vorba?

— În principiu. Șoferul lăsase taxiul în fața casei și femeia ne-a cerut să-l parcăm în altă parte. S-a dus Dascălu. Eu mă aflam în muzeu și nu cunosc alte amănunte.

— Cînd Dascălu s-a întors v-a pomenit de un bilet . . .

— Da, îl găsise chiar el sub ușă. Sosise la țanc!

— L-ați văzut?

— Nu. Probabil a rămas în sufragerie. Dacă-l căutați . . .

Maiorul zîmbi amar.

— L-am căutat . . . Apropo, nu vi s-a părut curios

că deși departe de dumneavoastră necunoscuta era la curent cu ce se petrece în casă?

— N-am prea avut timp de reflecții. Oricum, trebuie să vă fac o mărturisire. M-am simțit al dracului de bine știind că individa a rămas aproape de noi. Înțelegeți? Nu eram singuri, nu eram abandonați. Textul, dacă nu mă înșel, suna cam așa: Pentru orice eventualitate căutați și în bibliotecă. Pe-aici!

Maiorul ezită cîteva clipe. Îi privea atent chipul palid cu trăsături slăbite.

— Spuneți-mi, domnule Ionescu, v-a trecut prin minte — cu titlu de ipoteză firește — că necunoscuta se afla în casă?

— Nu pricep ... Unde? Ascunsă pe undeva, sub pat, în dulap sau în frigider?

— Nu! Că ar putea fi una din cele două bătrîne.

Inginerul se holbă cîteva secunde apoi izbucni în rîs.

— Absurd! Dumnezeule, absurd! Cele mai caraghioase bătrîne pe care le-am întîlnit în viața mea! Nu susțin că doamna Miga e lipsită de o oarecare îndrăzneală, presupun că în tinerețe a fost o femeie și jumătate, dar ...

— Nu la ea m-am gîndit, îl întrerupse Cristescu vorbind din vîrful buzelor, ci la cealaltă, la doamna Melania Lupu.

Ionescu îl măsură năuc și în clipa următoare maiorul își zise că inginerului i s-ar face rău de atîta rîs.

•

Se înfășurase în capotul alb din lînă moale și sorbea încetișor din ceașca de ceai.

— Un ceai admirabil, draga mea, știi să-l prepari ca nimeni altul! O linguriță de frunzulițe verzi și negre — Lipton-ul e preferabil — fierte timp de 2 minute. Împreună cu o felie de cozonac cu stafide ... Nu cunoști nimic mai bun!

Se uită înduioșată la motan. Dormea încolăcit pe canapea. Sforăitul lui împreună cu susurul ploii împleteau o melodie de toamnă cu aduceri aminte și regrete molcome. Nările delicate ale bătrînei aspirau arome vechi din casa bunicii. Mosc și Patchuli, vanilie și mere ionatane adăstînd lucioase și roșii peste iarnă, parfumul butucilor din soba înaltă de porțelan, tutunul auriu prizat dintr-o tabacheră albastră, mirosul călimării cu cerneală violetă ...

Își ridică brusc capul scuturîndu-și buclele albe.

— De ajuns, Melanie! Nu e acum momentul să visezi. Îți propun s-o iei sistematic. În primul rînd, trebuie să fii obsolut convinsă că domnul maior va discuta întîi și întîi cu Raul Ionescu. Bietul Scarlat e prea bolnav, iar celălalt ... . Va insista desigur asupra întîlnirii din confesional, dar în problema aceasta nu ai de ce să fii îngrijorată. Îți dau cuvîntul meu! Inginerul nu te-a urmărit, ai avut grijă să te asiguri. Orice corelație cu persoana ta este exclusă! Să zicem însă că i-o va sugera domnul maior ...

Bătrîna își îngroșă instinctiv vocea și declară pe un ton important:

— „Nu credeți că necunoscuta ar putea fi doamna Melania Lupu?" Reveni la vocea normală chicotind: Fii convinsă, fetițo, aici, domnul Raul Ionescu aproape va muri de rîs. Îi va vorbi în primul rînd de glas — prostuțul nu știe că acesta îmbătrînește cel mai tîrziu — care aparținea unei femei dure și cam grosolane. Cu totul altceva decît bleaga de Me-

lania... Ce să mai discutăm, lucrurile sînt clare, nu merită să pierzi timpul. Gîndeşte-te bine însă la scăpările tale pe care le-ar fi putut sesiza eventual inginerul şi pe care desigur le va spe-cu-la domnul maior. Uite, oricît te-ai strădui, nu cred că ai să găseşti altceva în afară de istoria măştilor. Unde ţi-e capul, fetiţo, cum nu-ţi aminteşti? Atunci cînd le-ai sugerat foarte fin că ar trebui să le ia cu ei. Nici aici însă nu ai motive prea mari de nelinişte. La urma urmelor cel care a pronunţat cuvîntul ga-ze nu ai fost tu, ci bietul Ioniţă. Chiar dacă domnul maior va sesiza micul şiretlic cu cartea din bibliotecă, şi fii sigură, că-l va sesiza, nu-l va putea transforma niciodată într-un capăt de acuzare. Cine s-ar găsi să te condamne pentru că te-ai interesat de o carte?

Rămase multă vreme cu ochii aninaţi în calele albe prinse în ramă florentină şi conchise ferm:

— Aşa e cum ţi-am spus! Domnul Raul Ionescu nu poate declara nimic împotriva ta... Te-ai trezit, Mirciulică? Hai să mîncăm! Căutăm ceva bun în bucătărie şi după aceea ne vom gîndi împreună. Nu, dragul meu, fără televizor azi!

*

— Nu, domnule maior! Raul Ionescu îşi ştergea lacrimile. Nu mai rîdea, dar un zvîcnet nervos îi întindea încă buzele. Vă înşelaţi! La urma urmelor eu am pierdut partida şi din punctul meu de vedere mi-e absolut indiferent dacă o prindeţi sau nu pe necunoscută. Amănuntul nu are cum să influenţeze situaţia mea. Nu e cazul deci să-mi suspectaţi buna-credinţă. Sînt convins că urmăriţi o pistă falsă.

Cristescu ştia ce avea să urmeze, întrebă totuşi:

— Adică?

— Bătrîna cu motanul nu poate fi femeia de la telefon. Nu încape nici cea mai vagă asociaţie. E ca şi cum ai încerca să compari un leopard cu o veveriţă, cu coyot cu un colibri. Nimic nu mi se pare mai nesăbuit, mai imposibil! Necunoscuta e o femeie tînără, dură, tăioasă şi incomodă, al dracului de deşteaptă! Un creier de milioane! Asta făcea carieră în *Cosa Nostra*. Pe cînd cealaltă... Doamne sfinte! Merita s-o auziţi discutînd cu motanul sau în general bătînd cîmpii despre tot felul de fleacuri. Aveam la un moment dat impresia că nu sesizează situaţia, că e total...

— Senilă, surîse maiorul.

— Exact! Dealtfel şi ăilalţi o tratau cu menajamente. Ştiţi, cum te porţi cu copiii mici sau cu alienaţii.

— V-aţi gîndit vreodată că glasul se maturizează foarte tîrziu? Cunosc femei de 65 sau chiar 70 de ani care la telefon ar putea fi luate drept eleve de liceu.

— Sînt gata să admit şi varianta aceasta. Există însă anumite tonalităţi, un timbru ce nu poate fi confundat. Necunoscuta e o femeie care ştie să poruncească, o bucată de granit. Nu vă supăraţi, dar însăşi discuţia pe această temă mi se pare ridicolă.

Maiorul începu să rîdă şi întoarse o foaie din dosar netezind-o îndelung.

— Să trecem la altceva. Mă voi referi la un incident petrecut în locuinţa lui Nucu Scarlat. Înainte de asta însă aş vrea să vă pun o întrebare: Ce anume v-a determinat, părăsind apartamentul familiei Miga, să luaţi măştile cu dumneavoastră?

Inginerul ridică din umeri și aprinse altă țigară.

— N-a existat nici un motiv, domnule maior. Dascălu a considerat că fiind ale noastre trebuie să le ia. După ce l-am cunoscut, mai bine zis după primele cincizeci de secunde, mi-am dat seama cu cine am de-a face. N-are sens să căutați logică în conduita lui.

— Perfect. Să ne întoarcem acasă la Scarlat. Cine, vă rog să fiți foarte atent, cine a propus sau mă rog, a sugerat eventualitatea unei capcane? Mă refer la dispozitivul de gaze barbiturice instalat în avion.

— Nimeni nu a formulat o astfel de eventualitate. Ideea îmi aparține.

— Sigur?

— Sigur. Pe Scarlat îl obseda gîndul că pilotul a făcut o vizită la miliție. Adevărul e că încercasem aceleași temeri cu două ore mai devreme. Eu i-am decis să mutăm cortul.

— Ce v-a liniștit ulterior?

— Nu m-am liniștit, convenisem însă odată pentru totdeauna că oricare ar fi situația nu mai puteam da înapoi. Scarlat o ținea una și bună. Parcă consulta bobii încercînd să ghicească cum veți proceda, dacă bineînțeles ați fi fost avertizat. Nu-mi trecea nimic deștept prin minte și nici nu-l mai ascultam. La un moment dat însă, unul din bătrîni, cel care a murit...

— Profesorul Dragu.

— Exact. A început să vorbească despre prăpădul pe care l-au semănat boșii în '916 parfumînd cu gaze tranșeele aliate. Asta mi-a dat ideea. „Ar putea fi o chestie" mi-am zis, și l-am rugat pe Dascălu să ia măștile.

— Un moment! Ce înseamnă *a început să vorbească*? Așa, din senin, la ora șase dimineață și-a amintit de primul război mondial?

— Nu, rîse Ionescu, bătrîna cu motanul văzuse la Scarlat în bibliotecă o carte.

Maiorului îi luciră ochii.

— Ce fel de carte?

— *Privighetorile morții*. Are o copertă frumoasă, celofanată, și i-a atras atenția. L-a întrebat pe profesor dacă a citit-o.

— Și?

— Ăla a început să-i povestească cîte ceva din subiect, printre altele istoria cu gazele. Îl văzu îngîndurat și continuă: Domnule maior, e caraghios să ne imaginăm că doamna cu pisica a intenționat, mai mult, a izbutit să găsească formula aceasta subtilă pentru a ne pune în gardă. A fost o simplă coincidență.

— Vi s-a părut firesc ca în conjunctura dată să o preocupe cărțile din biblioteca lui Scarlat?

— După o astfel de noapte, nimic nu ți se mai pare nefiresc. Și-apoi omiteți observația făcută adineauri. Fetița e plecată cu sorcova rău de tot. Ce să vă spun? Pe undeva e surioara mai în vîrstă a cîrnului. Rîse stînjenit: Ciudat! Încerc sentimentul că aveți ceva cu ea și o așteptați la cotitură... În sfîrșit, bat cîmpii!

Maiorul îl privi iute apoi coborî pleoapele.

„Eram convins că a fost ideea ei. A găsit și mijlocul de-a o comunica fără să se desconspire. Dar asta nu-i o probă. Nu, o aiureală ca asta n-o poți susține în fața unei instanțe! Melania... Încep să cred că face parte din specia invincibililor".

— Ascultați-mă pe mine! surîse inginerul. O urgisiți de pomană pe biata bătrînă.

Capitolul XII

PLEDOARIE PENTRU INOCENȚĂ

— Să-ți fie de bine, Mirciulică! Nu, dragul meu, napolitanele le mîncăm în odaie. Mai discutăm, mai gustăm! N-am găsit jeleuri, degeaba te uiți așa urît. Mi-e teamă că ai deprins obiceiuri extrem de necuviincioase. Eu una am învățat că trebuie să spui mulțumesc pentru masă și să te declari încîntat de orice ți se pune înainte.

Se instalară amîndoi în fotoliu. Melania scoase dintr-un ghem roșu, două andrele, înfășură firul de lînă pe deget și începu să tricoteze.

— Asta calmează nervii, dragul meu, și oferă în același timp un spectacol liniștitor. Da, acesta e termenul: li-niș-ti-tor. Îți face impresia că nu s-a petrecut nimic rău. Doi prieteni care stau la taclale într-o seară de toamnă. Afară plouă și o doamnă distinsă croșetează un ciorap roșu. Știu, ce am eu în poală nu va ajunge niciodată ciorap pentru că în afară de tricotatul pe față, alandala, n-am învățat nimic altceva, acesta este însă un amănunt lipsit de importanță dat fiindcă doar aspectul pitoresc ne interesează. După cum îți spuneam, din depoziția inginerului, domnul maior nu va putea reține nimic împotriva noastră. Te rog să mă crezi! Să vedem acum ce va relata domnul Nucu Scarlat. Fiind accidentat, multe elemente i-au scăpat din vedere. Nu însă și cele e-sen-ți-ale, accentuă ridicînd degetul îmbrăcat în lînă. De pildă telefonul acela care de fapt era o greșeală. N-ai să pretinzi că nu-ți amintești! Dumnealui m-a rugat să ridic receptorul și nimeni nu va putea demonstra vreo-

dată că am reprodus conținutul unei conversații absolut fan-te-zis-te. Ideea n-a fost rea, recunoaște cinstit, dar nici nu trebuie să ne împăunăm căci totul s-a datorat întîmplării. La ce se va mai referi domnul Scarlat? Hai, Mirciulică, ai fost și tu de față!

Cotoiul o privea concentrat, nemișcat ca un sfinx. Făcu pe neașteptate un salt acrobatic peste marginea fotoliului și traversă încăperea îndreptîndu-se spre ușă. Bătrîna îl măsură contrariată, apoi se ridică să-i deschidă.

— Nu înțeleg cum poate să-ți ardă de plimbare tocmai acum. Aceasta nu-i o dovadă de sensibilitate, ci doar o manieră de a protesta pentru că nu ți-am adus jeleuri. Să știi că persoanele ranchiunoase îmi plac și mai puțin!

Mirciulică se strecură afară. Melania Lupu, bosumflată, se ciupi ușor de bărbie.

— Hai, fetița mea, nu te posomorî! Toată viața a trebuit să te descurci singură, e destinul tău... Deci povestea cu telefonul nu e serioasă. Să vedem mai departe. Faptul că ai leșinat în fața ușii cînd bietul șofer încerca să scape... Vai de mine și de mine! Cine și-ar fi putut păstra cumpătul asistînd la o astfel de dramă? Și apoi erai chiar acolo, cum să-ți spun, pe loc. N-ai avut nevoie să faci nici măcar un pas pentru a bloca ieșirea, ci doar să aluneci.

Bătrîna se opri în fața oglinzii amenințîndu-se cu degetul.

— Fii atentă, Melanie, este un punct asupra căruia domnul maior va insista enorm! Va stoarce tot nu numai de la Scarlat, ci și de la Florence și Șerbănică. Iar bieții de ei vor relata cît de greu le-a fost să te smulgă din leșin. Ai făcut foarte

bine că ţi-ai revenit tîrziu. Degeaba, degeaba draga mea! Nici aici nu te poate prinde.

Schiţă cîteva piruete apoi începu să se învîrtească din ce în ce mai repede şi se lăsă să cadă pe pat. Părul i se zbîrlise iar ochii îi străluceau plini de tinereţe. Îşi duse mîna la inimă şi la obrajii înfierbîntaţi.

— Ce nebună mică eşti tu, Melanie! În realitate, n-ai mai dansat de mult şi recunoaşte deschis tare ai avea poftă s-o faci. La urma urmelor nu înţeleg de ce n-ai pune patefonul: Jalousie şi Camparsita! Nu, nu, nu! Fii înţeleaptă! Să meditâm acum puţin la scrisorica găsită de domnul Dascălu. Nu zău, arată-mi un singur om căruia i-ar putea trece prin minte că hîrtiuţa a ajuns în vestibul dusă de curent şi mă dau bătută! Toţi vor jura că a fost strecurată sub uşă căci, ţi-am mai explicat, e chestiune de psi-ho-lo-gie. Şmecheria asta n-o va ghici niciodată domnul maior. Îţi spun tot eu ce i se va părea ciudat: lipsa biletului. De ce a dispărut şi cine a avut interesul să-l facă să dispară? Există mai multe posibilităţi, va reflecta domnul maior: L-a rupt Nucu Scarlat! Ipoteza cade. Unde sînt bucăţile şi apoi de ce l-ar fi rupt? L-a rătăcit domnul Dascălu şi crede-mă — chicoti — persoanele de la poliţie sînt foarte conştiincioase. Ar fi în stare să scotocească centimetru de centimetru prin canal şi prin muzeu ca să dea peste el. Ştii care va fi concluzia? L-a subti-li-zat doamna Melania Lupu! Ei, ce-ţi bate inima aşa, prostuţo!? Cum poate s-o demonstreze? Vezi? Vezi cum te pripeşti? Şi apoi atîta lucru ştii şi tu! Probă negativă nu există! Adică să se tragă o concluzie împotriva ta plecîndu-se de la lipsa unui element. Pentru că n-avem scrisoarea, înseamnă că a

furat-o Melania... Aşa-i cum îţi spun, draga mea! Nucu Scarlat şi inginerul nu pot susţine nimic care să te le-ze-ze. Domnul maior va fi extrem de dezamăgit, iar tu nu ai nici un motiv să nu asculţi puţină muzică.

Mirciulică se întoarse cam după vreo oră. Mirosi cutia neagră din care ieşeau sunete ciudate, ciulindu-şi alternativ urechile. Cu privirea subţiată, Melania încerca să desluşească titlul unei plăci. Peste literele mici un cîine de vînătoare adulmeca pîlnia unui gramofon.

— Cum e afară, Mirciulică? Destul de umed, nu-i aşa? Mi-am închipuit. Adăugă importantă: Vom avea o seară muzicală. Trebuie să recunoşti, educaţia noastră lasă mult de dorit în privinţa aceasta. Pentru început vom pune piese mai uşoare. Ce preferi? Tino Rossi sau Lucienne Boyer? Nu, pe Jean Moscopol îl găsesc cam îndrăzneţ pentru noi şi nu îndeajuns de distins. Am auzit că a deschis un bar la Paris. O îndeletnicire extrem de vulgară, nu crezi?

*

Bandajul îi acoperea toată faţa, i se vedea un singur ochi şi urechile. Cuvintele se strecurau şuierate printre benzile de tifon. Maiorul cunoştea însă trăsăturile dure, osoase şi masculine pe care vîrsta le accentuase. Studiase la arhivă dosarul lui Scarlat şi un zîmbet îi înflorise pe buze. În absolut toate fotografiile — şi în cele de la 19 ani şi în cele de mai tîrziu de la 30 sau 40, ca şi în ultimul set întocmit de poliţia italiană cu ocazia expulzării — Nucu Scarlat îşi purta pecetea ca un sigiliu mare, roşu înfipt în mijlocul frunţii: Aventurier.

— Vă amintiţi ce-au spus italienii cînd v-au făcut pachet?

— Îhî. „Avem escrocii noştri. N-avem nevoie şi de-ai dumneavoastră“. Au fost totuşi măgari! După ce m-au ţinut trei ani în puşcărie, nu mai meritam figura asta.

— Şi v-aţi gîndit că e cazul să vă întoarceţi ca să le arătaţi că nu i-aţi uitat?

Căruntul emise un sunet care semăna a rîs.

— Aceasta ar fi o interpretare romanţată a intenţiilor mele.

— Atunci?

— Nu mai aveam ce căuta aici. Mi-am petrecut în Italia cea mai mare parte din viaţă. Acolo am prieteni, un copil... Nu m-aş mai fi simţit atît de singur. În sfîrşit...

— Nu exista nici o altă modalitate de a vă atinge scopul?

— Care? Figurez în fişele Interpolului. Cine să-mi dea viza? Trebuia să intru submarin, şi în afară de asta sînt lefter. Luna viitoare împlinesc 50 de ani. Pentru vîrsta „mijlocie“ în meseria mea există trei posibilităţi: cadavru neidentificat, caïd sau un aşternut sub zidurile Romei.

Maiorul începu să se plimbe prin rezervă cu mîinile la spate.

— V-am rugat de dimineaţă să vă gîndiţi la cîteva chestiuni.

— Inutil! Îmi pare sincer rău, dar nu vă pot oferi nici un amănunt în plus. Sînt incapabil să-mi aduc aminte ce s-a întîmplat cu biletul acela. Ce ştiu sigur e că l-a găsit Dascălu sub uşă.

Ridică din umeri. Cristescu se opri în faţa lui ţinînd în mînă o ţigară neaprinsă.

— Vi s-ar părea imposibil ca biletul să fi fost expediat chiar din casă? De exemplu, unul din bătrîni deplasîndu-se sub un motiv oarecare şi scontînd pe un element psihologic — o scrisoare găsită în antreu îţi poartă automat gîndul dincolo de uşă — să-l fi lăsat anume acolo?

— Exclus! Mă simţeam într-adevăr înfiorător, dar am fost foarte atent. Nimeni nu s-a ridicat de la masă cît a lipsit Dascălu. Iar dacă hîrtia s-ar fi aflat în vestibul mai de mult ar fi remarcat-o la plecare şi nu la întoarcere.

Cristescu clătină capul: „Degeaba! A prevăzut totul matematic, pas de pas, mutare de mutare“.

Căruntul dădea semne de oboseală şi maiorul se ridică.

— Da, plec îndată. Aş mai avea o singură întrebare: Dacă doamna Melania Lupu nu ar fi leşinat în faţa uşii era posibil ca şoferul să scape?

— Ştiu eu? Probabil. Adevărul e că trăgeam orbeşte, nu mai vedeam aproape nimic. Desigur, bătrîna a constituit o piedică, care mi-a mai dat o şansă. Întîmplarea...

— Sînteţi sigur că a fost o întîmplare?

— Sfinte Doamne! Ce să fi avut senila aia cu bietul şofer?!

— Nu ştiu. Mă întreb.

— Hm, presupun că încă n-aţi stat de vorbă cu ea. Zece replici vă vor fi suficiente pentru a vă edifica complet. Nu ştiu dacă la mijloc e scleroza sau aşa a fost toată viaţa, în orice caz impresia pe care o lasă mi se pare neîndoielnică: Are nevoie de guvernantă.

Cristescu zîmbi sleit și celălalt completă lăsîndu-se pe spate:

— De aceea am și pus-o să răspundă la telefon. E complet „nevinovată“, înțelegeți ce vreau să spun. Pe vremuri, în cazuri din astea neamurile te puneau sub interdicție.

„Da, își zise maiorul, îmi închipui ce-a fost în stare să facă Melania acolo. Cu ce partitură formidabilă le-a luat ochii ăstora. Ea și Mirciulică... Și totuși nu se poate! Nu se poate să nu fi greșit undeva! Dar unde?“

Se uită la chipul căruntului căutînd parcă acolo răspunsul, dar nu văzu decît feșele albe și un ochi toropit de somn.

Cristescu ieși pe culoar. Părea adus pe spate, iar pe umerii căzuți paltonul devenise prea larg. Mergea încet, aproape tîrșit, cu fruntea în pămînt. O soră cu o cutie de seringi în mînă îi aruncă o privire indiferentă și deschise o ușă. Maiorul zări sala cu aparate complicate. Întoarse iute capul și își continuă drumul.

*

Primii fulgi de zăpadă cădeau la fereastra Melaniei Lupu.

Bătrîna deschise ochii. Un zîmbet de fericire îi inundă fața. Sări sprintenă din pat și alergă desculță la geam, împiedicîndu-se în cămașa de noapte lungă imprimată cu ursuleți și ciupercuțe. Bătu din palme încîntată.

— Ninge, Mirciulică! Ninge! Vino să vezi! Parcă sînt flori de măr. O ploaie cu flori de măr.

Ridică motanul în brațe arătîndu-i strada. Mirciulică atinse sticla rece cu mustățile și se zgribuli.

— Ești un tremurici și jumătate! rîse Melania. Un frigurilă! Cînd eram mică și ningea prima oară, bunica azvîrlea pe geam o coajă de pîine, un pumn de sare și cinci părăluțe mici: „Asta-i pentru baba iarna.“ Mă întorceam de la școală și toată casa mirosea a budincă. Nici nu știi tu, Mirciulică, ce budincă! O budincă specială, abia scoasă din cuptor, cu orez, cu vanilie și stafide și nucșoară. Îți dai seama ce minunăție? Deasupra turnam rom fierbinte îndulcit cu zahăr candel și-i dădeam foc. Uite, dacă ai să fii cuminte o să facem budinca asta. Pentru azi, bineînțeles, ce credeai? Avem totul în casă, trebuie să ne suflecăm doar mînecile și să ne așezăm pe treabă. Ei, de unde să-ți iau zahăr candel! În schimb, o să punem așa, de la noi, cîteva bucățele de portocală glasată. Am ascuns un borcănel în cămară. Nu te supăra, Mirciulică, dar ai devenit atît de lacom! Atît de la-com! Ce spuneai tu de domnul maior Cristescu? Bineînțeles că l-aș pofti și pe el, dar n-are timp. Te asigur că e ocupat pînă peste urechi. Să stai așa de vorbă toată ziua, ba cu inginerul, ba cu domnul Scarlat, ba cu domnul Dascălu? Crezi că e lucru ușor? De ce să ne fie nouă teamă de domnu Dascălu? Nu numai că are o fire nervoasă, dar nici cu memoria n-o duce prea bine. Și-apoi nu poți pretinde că în schimb e foarte inteligent! Nu, Mirciulică, cu el n-avem de ce să ne facem griji. Nici cu Șerbănică sau Florence. Mai degrabă m-aș gîndi la Doru. Trebuie să iasă din spital. Cum? Nu-l ții minte pe Doru Matei, sculptorul, care locuia cu noi, dincolo, în Crăiței? Ei, vezi, problema lui mă cam sîcîie, dar e prea frumoasă ziua asta ca s-o stricăm ocupîndu-ne de lucruri neplăcute.

Melania Lupu își petrecu toată dimineața în bucătărie. În casă era cald și mirosea a vanilie și rom. Mirciulică dormea pe canapea lîngă basmele lui Ispirescu. Se trezea din cînd în cînd și se uita la fulgii care pluteau lin, înflorind văzduhul.

Auzi în bucătărie glasul cristalin al bătrînei:

— Nu cunosc altceva mai bun cînd ninge decît o budincă fierbinte... Ce faci, Melanie? Ai pus prea mult lapte... Să nu uiți să-i povestești azi lui Mirciulică Albă ca zăpada. Mi se pare extrem de potrivită.

Apoi motanul adormi din nou.

*

Ce-i cu Dascălu?

Azimioară începu să rîdă.

— Cîntă toată ziua despre țara cu fluturi albaștri. Se pare că e inepuizabil. În recreație se interesează cum o mai duce prietenul lui, Scarlat. I-a făcut și o poezie...

— Spune-mi, crezi că băiatul e chiar așa țicnit?

— Fără dubii! Se uită mai atent la Cristescu: Nu vă simțiți bine?

Maiorul își trecu degetele peste ochii încercănați apoi le lăsă să alunece în lungul obrajilor.

— Am răcit puțin... Nu mare lucru...

Locotenentul continua să-l examineze.

„A îmbătrînit dintr-o dată, peste noapte. Avea dreptate: Nebuna aia cu motanul o să-l vîre în spital".

Cristescu își băgă mîinile în buzunare. Declară cu o voce de gheață:

— Știi ceva? M-aș da cu capul de pereți!

Azimioară tresări. Încercă să zîmbească.

— Îi venim noi de hac!

— Ești convins? Melania e un număr mare! Probabil prea mare pentru mine!

„Dacă n-ar avea privirea asta șuie ar arăta destul de bine, reflectă maiorul. Chiar frumușel. Genul napolitan..."

Dascălu surîdea rotindu-și ochii prin birou. Declară pe un ton firesc:

— În locul vostru, m-aș muta acolo la muzeu, e mai elegant.

— Nu e rea ideea. O să ne gîndim... Cine te-a ajutat să evadezi?

Expresia cîrnului se strîmbă brusc.

— Asta nu v-o spun! Nu-s turnător!

— Bine, atunci povestește-mi altceva, de exemplu, de ce n-ai așteptat să-ți execuți pedeapsa? Mai aveai doar cîteva luni și toată lumea e de acord că te-ai purtat foarte frumos.

— Nu-i adevărat, replică senin Dascălu, nu m-am purtat frumos.

— Direcției așa i s-a părut. Oricum, nu strica să mai ai puțină răbdare.

— Mă plictiseam! Și în afară de asta, mă simțeam jignit... M-au jignit pînă în adîncul sufletului!

— Cum așa?

— Voiau să mă trimită la ospiciu! Nu și nu, că-s nebun! Ori eu nu sînt nebun.

— A, înțeleg.

— N-ați fi procedat la fel în locul meu?

— Știu eu?! Cred că mai degrabă reclamam situația.

— La chestia asta nu m-am gîndit.

— O scăpare, fireşte, comentă fără nuanţe Cristescu. Cum te-a descoperit cucoana cu tablourile?

— Habar n-am! Mi-a dat telefon şi gata!

„Deci amicul are telefon, conchise maiorul. Şi ce-i cu asta? Cîţi abonaţi sînt în Bucureşti"?

— Ce s-a întîmplat mai departe? Povesteşte!

— Păi n-am mare lucru de povestit ... M-am dus acolo la biserică şi taca-taca uite ai să faci aşa şi pe dincolo, o cheie ...

— După ce model?

— După un film.

— Ţi l-a dat ea?

— Nu. Ionescu. Cînd am plecat de la biserică m-am întîlnit cu el în oraş. Adică i-am dat telefon şi a venit.

— Vrei să mi-l arăţi şi mie?

— Pe Ionescu?

— Nu, filmul.

Dascălu rînji.

— Păi nu mi-aţi făcut percheziţie. Ştiţi bine că nu-l am.

— Unde l-ai lăsat?

Cîrnul ezită imperceptibil.

— L-am ars ...

— Uite, la asta nu mă aşteptam. Maiorul îi măsură abătut: Un băiat ca dumneata nu minte niciodată.

— Chiar, nu mint. Să ştiţi că nu mint!

— Atunci de ce pretinzi că ai ars filmul? Ia zi, unde l-ai lăsat?

Dascălu lăsă capul în jos şi se strîmbă.

— Nu pot să vă spun.

— Înseamnă că a rămas la amicul dumitale. Ştiu, ştiu, nu eşti turnător!

— Înţelegeţi? Cîrnul zîmbi încîntat: Aici e toată şmecheria! Nu pot să vă dau adresa, ar fi prea de tot! Dealtfel nu făceaţi nimic cu filmul. Tipa s-a distrat fotografiind nişte tablouri şi nişte tipi aflaţi în muzeu. Dacă ar fi fotografiat numai grilajul şi broasca ar fi dat de bănuit, dar aşa n-a luat-o nimeni în seamă. Probabil mai fotografiau şi alţii. Eu nu i-am dat importanţă, nici nu m-am uitat la el, pe mine mă interesa grilajul şi broasca şi nu ăia de se căscau la tablouri.

— Dacă Ionescu a developat filmul s-ar putea ca el să se fi uitat pe film, să vadă ce este acolo?

— Pe dracu. Nu era treaba lui, habar n-are cum se pileşte o cheie. Şi ce să vadă? Nişte vizitatori şi tablouri? Pariez pe ce vreţi că n-a văzut filmul, dealtfel nici n-a avut timp, trebuia să mi-l aducă mie. Eu eram specialistul grupului. Am făcut un cîntec cu o broască. Alta, nu aia de la muzeu. *Broasca puşcăriaşă.* Aici l-am inventat!

Cristescu îl privea cu inima strînsă. Celălalt întrebă sfios, cu o voce mică:

— Să vi-l cînt?

Maiorul înclină uşor capul. Dascălu îşi schimbă fericit poziţia. Înfipse mîna stîngă în genunchi şi cu dreapta începu să zdrăngăne la o ghitară imaginară.

— *Odată, într-o ţară fără fluturi albaştri / O broască şi un cantalup ha, ha / Au intrat la zdup! ha, ha / Pe cantalup îl chema Lae / Şi-i plăcea la pîrnaie, ha-ha / Pe broască o chema Lenţa / Şi-i plăcea existenţa, ha-ha / Au murit într-o seară, pe vînt şi pe ploaie ...*

Lăsă „ghitara“ lîngă scaun şi chicoti încet:
— V-a plăcut?
Maiorul zîmbi stors şi apăsă pe buton.

— Şi-a făcut numărul? întrebă Azimioară.
Cristescu oftă.
— E inconştient. Mai inconştient decît un copil de 5 ani. Nefericitul... În sfîrşit! Ia dosarul lui şi culege toate adresele. Veri, cumnaţi, neamuri, amici, martori la proces, cine venea să-l vadă la vorbitor, tot, tot, tot! Nu neglija nimic. Trebuie să dăm de persoana care l-a ascuns.
Locotenentul îl privi curios şi maiorul ridică din umeri.
— Filmul a rămas la individul respectiv. Să vedem ce iese şi de aici. Dacă intervine ceva, sună-mă la familia Miga.

Capitolul XIII

MAIORUL CRISTESCU ABANDONEAZĂ!

Pe peretele ciuruit de gloanţe familia Miga agăţase provizoriu o bucată de brocart iar pe parchet apăruse încă o carpetă. Oglinda plesnită, acoperită parcă de păianjeni, singura mărturie evidentă a incidentelor ce avuseseră loc cu o zi înainte, rămăsese deasupra servantei.
— N-am putut s-o dăm jos, explică Florence, e prea grea.
Şerbănică interveni repede:

— Oglindă veneţiană, domnule! O pagubă de peste trei-patru mii!
Doamna Miga dădu din mînă plictisită.
— Lasă asta...
— Cum să las? Eu cunosc preţurile! Umblu la Consignaţia. Am să cer despăgubiri. Mi se cuvin ca parte civilă.
— Evident, surîse maiorul, trebuie să consultaţi un avocat.
Doamna Miga, apatică trase un scaun pentru Cristescu, apoi se aşeză şi ea, greoaie, cu mîinile în poală. Îşi pierduse vioiciunea obişnuită, iar privirea îi devenise sumbră. Nu mai semăna cu Florence de ieri sau alaltăieri, amuzantă, cu replică acidulată, plină de viaţă şi de vervă, de-o cochetărie subtilă cum puţine femei ştiu să o aibă după ce au împlinit 50 de ani. Acum, în faţa maiorului se afla o bătrînă posacă, în ochii căreia ceva murise pentru totdeauna.
Urmărea discuţia cu intermitenţe, fără să-şi ascundă plictiseala. Şerbănică vorbea mult, abia pridídind să răsufle, gesticula, împungea cu degetul spre Cristescu, se ridica, apoi se aşeza iar, emitea ipoteze, se contrazicea, o lua de la capăt. O făcea cu o voluptate şi dispoziţie de zile mari.
Maiorul dădea din cap trăgînd cu coada ochiului spre Florence. La un moment dat, femeia tresări. Interveni brutal:
— O iei razna! Melania se afla pe scaun, chiar lîngă uşă. Mă uitam la cameea aia caraghioasă şi mă întrebam de ce o mai poartă. Tot timpul a stat acolo, fără să se mişte. Da, da chiar pe scaunul dumneavoastră.
Şerbănică o măsură confuz.

— Dar am afirmat același lucru, draga mea! N-ai fost atentă. I s-a făcut rău și a alunecat de pe scaun.

— O natură impresionabilă, sugeră maiorul.

— Fleașcă! se strîmbă doamna Miga. Una-două leșină! Am avut și cu ea de tras o porție bună.

— Ghinionul șoferului. Altfel ar fi izbutit să scape.

— Hm, discutabil! Ăla trăgea ca un nebun.

— Mda . . . Mă voi referi acum la un alt moment.

Dar femeia nu-l mai asculta. Gîndul doamnei Miga alunecă din nou. Își plimba privirea peste obiectele din casă, lucruri vechi pe care le știa de 50 de ani.

— Exclus, domnule maior! Șerbănică își ridică palma: Biletul a fost strecurat pe sub ușă. Au complici, organizatori, ce mai tura-vura o bandă întreagă!

— Înțeleg. Sînt dator totuși să verific toate ipotezele. De pildă, dacă nu cumva expeditorul biletului se afla printre dumneavoastră.

— Cine adică? Eu? Nevastă-mea? De bietul Ioniță ce să mai discutăm! Atunci cine?

— Observ, surîse maiorul, că pe Melania Lupu o treceți deliberat cu vederea.

Florence Miga izbucni într-un rîs îngrozitor. Un rîs dogit, amar, de bărbat care bea singur într-o cîrciumă cu capul căzut pe masa udă.

— Melania, șef de bandă! E prietena mea din copilărie, domnule maior, și țin la ea. Ne leagă niște ani, o tinerețe, mi-a botezat băiatul, dar asta nu mă împiedică să vă spun că oricît te-ai strădui n-ai să întîlnești într-o viață o ființă mai tîmpită! Cine

își închipuie că e senilă se înșală amarnic! Așa a fost și la 20 de ani și la 40. Și pe urmă cum să fi strecurat biletul în antreu? Nu s-a clintit! Nici ea, nici eu, nimeni.

— Florence are dreptate! Cum?

Doamna Miga sugeră sarcastică:

— O fi Mirciulică poștașul, mai știi? Începu să-și frece gleznele umflate și se întoarse spre Șerbănică: Închide ușa la bucătărie, trage!

Cristescu încercă un sentiment nedeslușit ca și cum o șoaptă i-ar fi trecut pe lîngă ureche fără să-i prindă sensul.

— Și totuși ce s-a întîmplat cu biletul? Oamenii noștri au cercetat palmă cu palmă și canalul și muzeul, pivnița, aici . . .

Șerbănică se întoarse repede, îngrijorat să nu piardă o singură silabă.

— Degeaba! Trebuie înlocuit oberlihtul. Apoi fără tranziție: Biletul . . . E curios, într-adevăr! Scarlat l-a citit . . .

— L-a citit vezi bine, spuse doamna Miga, dar ce-a făcut cu el?

— Poate l-a înghițit. Am mai auzit de cazuri din astea.

Cristescu zîmbi stînjenit.

— Îmi dau seama că vă obosesc, dar amănuntul are pentru mine o importanță deosebită.

Miga declară rituos:

— Nici vorbă de oboseală, domnule maior! Am trecut desigur prin momente îngrozitoare, atroce aș spune, dar am înțeles totdeauna să ne facem datoria față de organele . . . nu-i așa . . .

Florence îi azvîrli o privire înghețată și Miga se înecă. Repetă punînd punct:

— Faţă de organe. Sînt incapabil să-mi amintesc unde s-a rătăcit biletul.

— Concluzia se impune deci, remarcă Cristescu, cineva l-a distrus. Mai precis, l-a recuperat profitînd de neatenţia celorlalţi şi apoi l-a făcut să dispară.

Doamna Miga rîse:

— Te pomeneşti că tot Melania o fi!

— N-ai luat carbociful, îi aminti din senin Şerbănică, la noapte iar o să...

Florence vru să spună ceva, dar telefonul începu să sune.

— Da, Melania, eu sînt... Drăguţ din partea ta. Bine, bine. Să vedem...

Se auzi un fîşîit şi Şerbănică dădu fuga la uşă.

— A venit jurnalistul! Trebuie să-i plătesc.

Cristescu, fulgerat de o idee, rupse o foaie din carnet, o îndoi şi-o puse pe parchet. Aşteptă cîteva clipe pînă auzi uşa de la intrare închizîndu-se, apoi mototoli cu un gest crispat hîrtia.

„Nu! Nu aşa a expediat biletul. Curentul nu-i destul de puternic. Nici măcar nu s-a clintit. Atunci cum, Dumnezeule? Cum?!"

— Ce-a vrut? se interesă Şerbănică.

— Aiureli! A făcut o budincă teribilă cu rom şi stafide... Ne-a oprit şi nouă o bucată. Întreba dacă nu vrei să te repezi pînă la ea. Hm, şef de bandă! Mata-Hari face budinci!

Cristescu îşi luă rămas bun. Ceru permisiunea să-i mai deranjeze şi-i părăsi cu o expresie întunecată. Şerbănică îl conduse pînă la uşă. Se întoarse frecîndu-şi încîntat palmele:

— E un om cumsecade... Ce zici, să mă duc pînă la Melania?

Florence ridică din umeri.

— Du-te...

Nu se putea urni de pe scaun.

„Curios! Nu mă doare nimic, n-am ameţeli, nu mi-e rău... Şi totuşi nu pot să mă ridic. La urma urmei de ce să mă ridic?"

— Trec pe la ea diseară, decise Şerbănică cu ochii pe fereastră. M-aş întinde niţel... Tu ce faci?

Nu aşteptă răspunsul. Luă de pe raft o cărţulie pe care Florence o identifică imediat după coperţile verzi şi intră în dormitor tîrşindu-şi paşii.

Cînd se trezi, Şerbănică o găsi tot acolo, înşurubată în scaun, cu ochii pe fereastră. Fulgii se aşterneau mari şi cuminţi învăluind seara în giulgiul alb.

*

Maiorul sorbi din ceaşcă. Încercă s-o ţină în mînă împreună cu farfurioara, dar degetele îi tremurau prea tare.

— Am avut la un moment dat ideea că biletul a fost dus în vestibul de curent. E un curent groaznic acolo, ai observat. M-am gîndit că bătrîna l-a lăsat să alunece pe parchet. Stătea chiar lîngă intrare. În momentul cînd Dascălu a deschis uşa...

Făcu un gest de oboseală.

— Înţeleg, spuse Azimioară cu o privire ciudată.

Cristescu îl examină mai atent.

— Ce s-a întîmplat? De ce te uiţi aşa la mine?

Locotenentul îi ocoli ochii. Rosti greu, parcă opintit:

— Doru Matei...

— Ce-i cu el?

— A suferit un accident azi-dimineață.

Maiorul se ridică livid.

— Accident?!

— Ieșind din spital a intrat în primul bar. N-a băut mult... Pe Bălcescu, a traversat aiurea și a dat un troleibuz peste el.

— Mort? întrebă sufocat Cristescu.

— Mort.

*

Spre seară, Șerbănică sună la ușa Melaniei. Îi puse în brațe o cutiuță Vinga și își scoase galoșii Tretorn cumpărați înainte de război.

— Ce bine păstrezi tu lucrurile, Șerbănică, zîmbi Melania după ce-i mulțumise excesiv pentru bomboane. I-am luat o pereche la fel colonelului prin '39, la Pop și Bunescu. Cum se simte Florence?

— E cam indispusă. Natural, a fost o noapte de pomină.

Luă loc încîntat pe cel mai comod fotoliu savurînd dinainte deliciile celor ce aveau să discute.

— Cînd mă gîndesc prin ce am trecut...

Bătrîna îl întrerupse cu un surîs:

— O să ne punem imediat pe pălăvrăgit, dar dă-mi voie ca înainte de asta să fiu o gazdă amabilă. Budinca ți-am împachetat-o, ai s-o mănînci împreună cu Florence. Cu ce vrei să te servesc?

Miga se opuse de circumstanță. Bătrîna se apropie de vitrină.

„Șerbănică nu mai are răbdare. N-a avut deloc cu cine trăncăni azi. Florence are una din zilele ei negre. Parcă o vezi înțepenită pe scaun și făcînd bot. Și-acum să vedem ce mai zice domnul maior

Cristescu. Nu te pripi! Șerbănică îți va povesti singur".

Bătrînul o urmărea cu o expresie nostalgică. Melania pusese pe tăviță două cești, adusese din bucătărie o farfurie cu prăjituri calde, abia scoase din cuptor, pregătise păhărele cu picior.

„Ce femeie adorabilă e Melania asta! Ce spontană! Cîtă sensibilitate! Ar fi fost o nevastă ideală. Bine educată, fără capricii, fără mofturi, fără țipete... Cînd te gîndești, la ei acasă am cunoscut-o pe Florence. Cred că Melania n-ar fi spus nu, în fața unei propuneri serioase, iar papá ar fi fost încîntat de partidă".

Și divagă un timp imaginîndu-și cum ar fi arătat viața alături de bătrîna micuță care se învîrtea plină de grație prin încăpere. Și-o amintea tînără, foarte tînără de 18 sau 19 ani cu fruntea boltită, senină și ochi limpezi, pieptănată cuminte cu părul adus după urechi și împletit într-o coadă groasă, îmbrăcată totdeauna în rochițe simple écolière, cu gulere și manșete proaspete din linon sau pichet alb. Mama lui Șerban o cultiva, și ar fi dorit-o de noră. „Cam prostuță Melania, dar cel puțin n-are gărgăuni. O nevastă ca ea îți mănîncă din palmă. Nu umblă după fleacuri! Ghitară, castaniete, dans apaș... Cu astea faci un bordel, nu casă."

Zîmbi încercînd să pară degajat.

— Știi că pe vremuri te-am iubit puțin, Melanie...

Bătrîna roși violent și puse ceașca pe masă. Spuse tulburată:

— Doamne, Șerbănică, ce idei năstrușnice îți trec prin minte.

— Parole... Am avut multă afecţiune pentru tine.

— Eşti tu gentil şi vrei să-mi faci plăcerea. În realitate, ştiu bine, ai iubit-o toată viaţa ta pe Florence. Eu îţi păream cam bleagă şi nesărată. Zîmbi fermecător: Şi aşa eram.

Miga protestă gălăgios:

— Da de unde! Toată lumea te considera încîntătoare.

— Nu cînd mă găseam în aceeaşi odaie cu Florence, surîse liniştită bătrîna. Unde se afla ea nu mai exista altă femeie.

— Desigur, are calităţi, asta însă nu înseamnă...

— Ba înseamnă! Florence era scînteietoare. Avea ceea ce se numeşte *éclat*. De aceea am iubit-o totdeauna şi o iubesc şi astăzi. N-am cunoscut pe nimeni care să-i semene, iar tu, recunoaşte, ai fost un norocos. De ce nu iei o prăjitură? Dacă se răcesc nu mai sînt gustoase. Mirciulică, tu nu vrei?

Motanul adulmecă farfuria apoi se căţără plictisit pe pat. Melania oftă:

— Încă nu şi-a revenit după noaptea trecută. Adevărul e că nici eu nu mă simt grozav. O înţeleg perfect pe Florence că a preferat să rămînă acasă.

Şerbănică cu gura plină dădu din cap. Bătrîna reluă:

— Nu izbutesc să-mi iau gîndul de la Ioniţă. Ce sfîrşit oribil!

— Un act iresponsabil! Eroisme gratuite care nu duc nicăieri. În fond putea să-şi imagineze că Sandi sau eu vom acţiona într-un fel, că nu-l vom lăsa de izbelişte.

Melania îşi şterse o lacrimă.

— Dragul meu, mi se pare urît din partea noastră să învinuim pe cineva pentru bunele sale intenţii.

— Hm, rîse superior Miga, ai rămas tot fetiţa drăgălaşă care nu vede nimic rău în jur. Bune intenţii, fără îndoială, dar a reflectat o singură clipă că prin iniţiativa aceea dementă punea şi viaţa noastră în joc? A fost o simplă şansă că am scăpat neatinşi.

Bătrîna îşi ridică faţa. Îl privi în ochi.

„Ce meschin eşti, Şerbănică!"

— E adevărat, declară plină de admiraţie, la asta nu m-am gîndit. Dar cine poate să-şi păstreze sîngele rece în asemenea împrejurări? Chiar vorbeam azi cu Mirciulică — surîse cochet — o slăbiciune de cucoană bătrînă şi singură care n-are cu cine sta la taifas — discutam cu el cît de tare te-ai ţinut toată noaptea. N-aş fi bănuit niciodată că poţi fi atît de puternic, deşi colonelul mă avertizase că eşti un bărbat şi jumătate.

Şerbănică se umflă brusc ca un balon.

— Militar! Avea ochiul format... Desigur însă că din amabilitate exagera puţin.

— Nu, nu! Acuma m-am convins cu ochii mei!

Miga deveni important.

— Evident, nu fac caz din asta, dar însuşi maiorul Cristescu m-a felicitat pentru conduita mea.

Bătrîna bătu din palme.

— Extraordinar! A venit special să te felicite! Îmi închipui că Florence s-a simţit destul de prost. Nu era pregătită de vizită.

— Fleacuri! Cristescu — poţi să mă crezi, mă pricep puţin la oameni — e un tip superior. A înţeles perfect situaţia. După mine însă nu are capacitate de sinteză.

— Capacitate de sinteză! exclamă sufocată Melania. Ce vrei să spui, Şerbănică? N-am auzit în viaţa mea, cuvinte atît de importante!

Miga, în elementul lui se foi în fotoliu.

— Vreau să spun că nu are privirea aceea de ansamblu care triază, nu-i aşa, selectează, selecţionează cu discernămînt înlăturînd balastul.

Bătrîna se interesă timidă:

— Adică?

— Adică se împiedică în amănunte nesemnificative. Am să-ţi dau un exemplu: se frămîntă, printre altele, unde a dispărut biletul strecurat sub uşă. Unde l-a pus Scarlat, dacă nu cumva l-a rupt şi aşa mai departe. Jumătate de ceas a pritocit chestiunea.

Melania Lupu coborî uşor pleoapele: „Ce bine ai făcut, draga mea că l-ai distrus! Mă cutremur doar închipuindu-mi ce probă îngrozitoare ar fi ridicat hîrtiuţa aceea împotriva ta. Aşadar, domnul maior Cristescu încearcă să reconstituie momentele cheie".

— Într-adevăr, destul de neinteresant.

— Nu? Şi apoi ce rost are să-şi bată capul răsucind alternative!? Dacă doamna Melania Lupu nu leşina în faţa uşii, şoferul ar fi putut scăpa? Adică mai avea Scarlat timp să-şi regleze tirul?

— Dumnezeule! se sperie bătrîna. Asta n-am ştiut-o.

— Ce adică n-ai ştiut?

— Că din cauza mea... Începu să plîngă: Deşi nu văd legătura. Explică-mi, Şerbănică.

— Prostii! Vezi Doamne, şoferul s-a împiedicat de tine. Ca şi cum ăla l-ar fi lăsat să scape! Era în stare să alerge după el pe stradă.

— Îmi dai veşti îngrozitoare. De ce nu mi-aţi spus atunci, imediat?

— La ce bun? Şi aşa erai teribil de speriată. N-ai idee cît s-a chinuit Florence pînă ţi-ai revenit! Am vrut să-ţi demonstrez că maiorul îşi bate capul cu nimicuri.

— Poate că nu sînt chiar nimicuri! Ce ştim noi?

— Draga mea, pretinzi că nu eşti în stare să-i spui unui lucru pe nume atunci cînd îl ai înaintea ochilor?

— Mi se mai întîmplă uneori, dar nu chiar atît de des.

— Ei vezi! Lămureşte-mă şi pe mine ce sens are să pui o hîrtie pe parchet şi să te uiţi cinci minute la ea de parcă ai aştepta cine ştie ce minune să se arate. Dacă tu înţelegi ceva mă închin!

— Nu, nu înţeleg. Şi ce s-a întîmplat cu hîrtia?

— Ce poate să se întîmple cu o hîrtie? Conchise spiritual: Aştepta s-o ridice dumnealui.

Melania Lupu păru decepţionată: „A sesizat deci, draga mea, a intuit! Recunoaşte că nu te aşteptai la atîta per-spi-ca-ci-ta-te. Mă întreb însă de ce n-a zburat hîrtiuţa. Probabil, curentul nu a fost îndeajuns de puternic. Nu poţi spera că acest eşec îl va face să abandoneze ideea. Presupune, fetiţo, că va relua experienţa. Ei şi? Nu, draga mea, nu-i chiar ei şi! Căci amănuntul certifică o ipoteză şi anume că biletul nu a fost expediat de un complice din afară, ci de către *cineva care se afla în casă!* Reţine de asemenea, că te urmăreşte pas cu pas. Domnul maior nu concepe că altcineva ar fi combinat povestea. Te rog nu te speria! Admiţînd că ghiceşte şiretlicul, ceea ce nu mă îndoiesc că se va

întîmpla, faptul în sine tot nu va constitui o probă. Hai, Melanie, răsuflă uşurată!"

Bătrîna respiră adînc.

— Ce să-ţi spun, Şerbănică, afacerile acestea sînt într-adevăr prea complicate pentru mine. Dar aş vrea să-mi explici un lucru. Ce mai caută acum domnul maior! De vreme ce a prins bandiţii, totul mi se pare limpede.

— Vezi cum vii la vorbele mele? rîse Miga. Se încurcă în prostii! Dosarul ăsta eu ţi-l rezolvam în jumătate de oră. Are declaraţiile noastre, declaraţiile ălora, ce mai vrea?

Se uită la ceas şi Melania încercă să-l reţină politicoasă.

— Te grăbeşti?

— Nu pot s-o las prea mult singură pe Florence. Ei, dar văd că mi-ai băgat în plasă toată cămara!

— Mai nimic, Şerbănică, o portocală, cîteva chifteluţe, budinca. Ştiu că voi n-aţi gătit nimic azi. Ai grijă să nu verşi bulionul. Ţi l-am pus într-un borcan, dar trebuie să fii atent. Cînd ajungi acasă, dă-i o ceaşcă fierbinte lui Florence, o să-i facă bine.

Miga o privi zîmbind vrăjit: „Nu-i prea deşteaptă, dar ce femeie încîntătoare!"

Melania ţinu sacoşa pînă-şi îmbrăcă galoşii. Îi întinse obrazul continuînd recomandările:

— Fă-i o frecţie cu spirt şi bag-o în pat cu sticlă caldă. N-ar fi rău un extraveral... Vezi să nu aluneci! Şi dă-mi un telefon să-mi spui dacă ai ajuns bine.

Bătrîna strînse vasele murdare şi le duse în bucătărie. Deschise televizorul, stinse lumina apoi se aşeză pe covor cu farfuria de prăjituri alături.

— Îţi interzic, draga mea, să te mai concentrezi

astă-seară! Dacă trebuie să te gîndeşti, ai s-o faci mîine dimineaţă cu mintea limpede. Esenţial este că, deocamdată, poţi dormi li-niş-ti-tă. Domnul maior seamănă acum cu un căţeluş care vede un os splendid închis într-o cutie de sticlă. Întinde lăbuţa şi nu poate ajunge la el, ceea ce nu-l împiedică să-i dea tîrcoale. Mirciulică! Unde eşti, Mirciulică? A început filmul. Ştii cît îţi place Liz Taylor.

Şerbănică Miga o găsi pe Florence dormind. Îşi tăie în bucătărie o felie groasă de budincă apoi măsurînd restul încă una, mai subţire şi mîncă pe marginea mesei citind gazeta de seară.

Adormi tîrziu visînd că e soţul Melaniei Lupu şi că n-a cunoscut-o în viaţa lui pe Florence.

*

Maiorul Cristescu înghiţi două pastile de cyclobarbital şi nu mai ştiu nimic.

*

La şapte dimineaţa, după un dejun copios servit de doamna Azimioară, în capot de zanana şi cu bigudiurile ascunse sub un tulpan subţire, locotenentul se drese cu trei gogoşi în piaţa Sf. Gheorghe apoi, curmînd o scurtă ezitare, luă un cîrnăcior fierbinte cu muştar, la dugheana alăturată. Intră în minister împăcat cu sine şi cu toată lumea, cu vremea imposibilă de afară — ninsoarea se transformase în lapoviţă — cu notele proaste ale lui fiu-său la geografie şi ştiinţele naturale, cu proiectul neveste-si pentru un palton de blană şi participaţia costisitoare

la nunta unui frate mai mic. Salută jovial în dreapta şi în stînga, strînse mîna unui coleg care aştepta tragerile loto în fiecare vineri şi în sfîrşit intră în birou.

Cînd dădu cu ochii de maior încercă două dorinţe simultane. Să intre în pămînt sau s-o ia la goană. Cristescu arăta galben, cu privirea stinsă, şi trăsăturile alunecate, trase parcă spre vîrful bărbiei.

Locotenentul se aşeză pe o jumătate de scaun neîndrăznind să-l privească. Maiorul începu brusc, pe un ton egal ca şi cum nu s-ar fi despărţit cu o zi înainte, iar discuţia ar fi continuat fără întrerupere toată noaptea şi continua şi acum.

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus la muzeu?

— Da, şopti Azimioară nesigur.

— Ei bine, nu m-am înşelat. A fost mai tare!

— Încă nu se ştie.

Cristescu rîse amar.

— Se ştie îngrozitor de bine! M-am gîndit tot timpul. Ieri şi alaltăieri, azi-noapte. Bătrîna n-a lăsat nici o urmă, înţelegi? Nici una! E de necrezut! Se avîntă cu logoreea şi înfierbîntarea, specifice, declanşate de ideea fixă: E de necrezut! Ai s-o citeşti pe toate gardurile, în toate abecedarele, o gînguresc pruncii în landou: Nu există infracţiune perfectă.

— Într-adevăr.

— Atunci înseamnă că eu sînt un ..., ceea ce te rog să mă crezi am început s-o gîndesc. Nu, dragul meu, nu tu ai spus-o, dar mă conving eu că aşa este, ceea ce mi se pare cel mai grav.

— În anumite circumstanţe, amplificăm, dealtfel, ancheta nu s-a isprăvit.

— Adică ce mai avem de făcut? Să ghicesc cum a expediat Melania scrisoarea în antreu, fără să se

ridice de la masă? Şi ce-i cu asta? O să mă conving încă o dată că ea e necunoscuta pe care o căutăm, în sfîrşit, staţia terminus. Ei şi? Eu sînt convins de pe acum. Dar va reprezenta aceasta o dovadă împotriva ei? Hai să fim serioşi!

— Nu înţeleg totuşi, observă locotenentul, de ce respingeţi aprioric ideea unui complice. S-a primit un telefon. Toate declaraţiile o atestă.

Maiorul clătină sîcîit din cap.

— Nu mă interesează complicele, chiar dacă el există, deşi pariez pe ce vrei că Melania a lucrat singură. Nu-i genul ei să se încurce cu colaboratori. Oricum bătrîna e capul chiar dacă la afacerea asta ar fi participat încă o sută de inşi. Cît despre telefonul acela ... Nici măcar nu mi se pare semnificativ. Are o importanţă pur formală. Înclin să cred că a fost o greşeală, o atingere, un mic accident de care bătrîna a ştiut să profite magistral luîndu-ne piuitul. Fleacuri! Ascultă, am citit acum cîţiva ani o nuvelă. Nu reţin autorul. Toată istoria se concentrează în jurul unor paşi. Urme lăsate în zăpadă, chiar la mijlocul străzii. Trei sau patru.

— Am citit-o şi eu, surîse locotenentul. Čapek ...

— Povestea mi s-a părut fascinantă. Paşii aceia bizari care nu porneau de nicăieri şi nu duceau nicăieri, fără început şi fără sfîrşit ... Ridicau o enigmă şi atît.

— E o găselniţă.

— Fireşte. Dar sentimentul mi-a rămas. Nu senzaţia de mister, ci de neputinţă. Nu inexplicabilul, ci înfrîngerea. Detest întrebările fără răspuns.

Îşi luă capul în mîini privind ninsoarea de afară, apoi reluă aproape şoptit cu o voce răguşită:

— Să nu mă înţelegi greşit. N-am nimic cu Melania Lupu şi întîlnind-o în alte circumstanţe, m-aş fi lăudat că sînt unul din admiratorii ei, unul din puţinii capabili să-i sesizeze subtilităţile. Deci faptul că mă înfrînge a doua oară mă lasă indiferent. Ambiţia mea n-a vizat niciodată aspectele competiţionale. Hai să-i arăt lui cutare că sînt mai deştept decît el! Nu, nu, departe de asta.

Azimioară îşi ridică sprîncenele.

„Atunci?"

Maiorul surîse chinuit vrînd să atenueze cuvintele care ar fi putut părea umflate.

— Se pune problema condiţiei profesionale. Nu mai am încredere, n-o să mai am niciodată încredere în posibilităţile mele. Ceea ce voi face de aci încolo va fi o simplă înşiruire de acte birocratice. În sensul ăsta, pot lucra la fel de bine într-o bibliotecă ori într-o arhivă.

— N-aţi mai avut nici un eşec? Niciodată?

— Ba da. Acesta însă se înscrie într-o rubrică specială. Nu-ţi îngăduie să-ţi pui pălăria şi să pleci mai departe spunîndu-ţi că rîndul viitor vei avea mai mult noroc. Capitulările nu seamănă între ele după cum nu seamănă nici victoriile.

— Încerc să sesizez nuanţa.

— Cred că mai degrabă vrei să mă faci să trăncănesc, zîmbi trist Cristescu. Îţi închipui că asta mă va calma. Nu-i acelaşi lucru să găseşti de pildă un cadavru în Cişmigiu şi să clasezi dosarul pentru că n-ai reuşit să-l prinzi pe criminal, sau să duelezi la lumina zilei cu Melania Lupu şi ea să te facă Knock-out — mă rog, nu cunosc corespondentul la scrimă. În prima situaţie pot interveni o serie de elemente care să-ţi dea peste cap ancheta: crimă întîmplătoare, lipsită de mobil, victima neidentificată, fără neamuri, fără vicii şi fără carte de imobil. Noapte, ploaie, nici o urmă. Îţi pot inventa o grămadă de amănunte care să-ţi taie orice şansă. Nu e însă cazul cu Melania Lupu.

Se apleacă peste masă şi se uită la Azimioară cu o privire sălbatică.

— Nu-mi spune că nu sesizezi nuanţa. Am toate atu-urile în mînă. Ştiu că autorul e bătrîna, dispun de cinci declaraţii sincere a cinci oameni care au asistat la tot circul de cînd intră leii în arenă şi pînă ies în muzică de fanfară, cunosc cu aproximaţie sau intuiesc fiecare şmecherie, posed şi antecedentele unui caz anterior şi totuşi nu pot face nimic! Sînt incapabil să-i demonstrez Melaniei un singur centimetru de vinovăţie. Numai cînd mă gîndesc cum zîmbeşte îmi vine ameţeală.

— Cu permisiunea dumneavoastră, nu sînt de acord!

— Nici eu n-aş fi în locul tău. Mi s-ar părea lipsit de tact.

— Nu-i vorba despre asta. Cercetările nu s-au terminat. Căutăm încă gazda lui Dascălu . . .

— Şi ce-o să-mi spună ăla? izbucni maiorul. Bătrîna a evitat contactul cu participanţii nemijlociţi şi dă-mi voie să-ţi spun că din punct de vedere tehnic consider manevra, reuşita ei, de domeniul antologiei. Nu uita că n-a avut de-a face cu nişte copii şi totuşi au înghiţit pastila. Vrei să-mi spui că în schimb s-a dus să se recomande individului care l-a ascuns pe Dascălu?

— Nu trebuie omisă nici o pistă, declară banal locotenentul.

— Ştiu băiete, aşa am învăţat la şcoală, aşa am

făcut pînă acum, şi aşa o să facem. M-ai văzut afectat de moartea lui Doru Matei. Desigur, îmi pare rău de el ca ins, şi nu ascund că aştept de aproape zece luni să se însănătoşească. N-am înghiţit uşor nici renghiul Melaniei de anul trecut. Dar pentru cazul în speţă, accidentul îmi încurcă şi mai mult calculele. Crezi că m-ar fi consolat în chix-ul pe care l-am dat, ideea că execută o pedeapsă pentru fapte anterioare? Nu-mi place să-mi escamotez nici sentimentele, nici judecăţile. Două rateuri la rînd e prea mult... Cu adevărat prea mult.

Azimioară îşi compuse o expresie optimistă.

— Să mai aşteptăm. Nu se ştie niciodată.

— Eşti drăguţ. Încerci cu orice preţ să mă galvanizezi, dar eu unul mai că m-aş da bătut.

— Ce vreţi să faceţi?

— Multe... Nu mi-am închipuit niciodată că sînt foarte deştept. În al doilea rînd... Da, m-am gîndit mult. Ai să mă suspectezi bănuiesc de vanitate, de orgoliu oribil. Nu e cazul şi poate o să înţelegi cîndva. Nu-i corect să continui ceva... Se opri parcă înspăimîntat. Reluă cu un efort, cu figura împietrită: Ceva pentru care nu sînt dotat... Sau am încetat să fiu! Nu-i corect faţă de mine însumi. Am toată admiraţia pentru oamenii care suportă să-şi spună adevărul în faţă, mai ales dacă au trecut de un anumit număr de ani... Încerc să le semăn.

— Nu se poate, suflă speriat locotenentul. Asta nu se poate!

Cristescu îl privi impresionat şi-i atinse umărul cu stîngăcie. Se îndreptă apoi spre uşă cu paşi fermi, pipăind coala de hîrtie îndoită în buzunar.

Capitolul XIV

BUNĂ SEARA, MELANIA!

— Degeaba, Mirciulică!

Melania Lupu ţinea strîns plapuma, ridicată pînă în dreptul bărbiei ca şi cum cineva ar fi încercat să i-o tragă.

— Degeaba! Nimic nu mă va determina să ies în oraş pe o vreme ca asta. Ştii că detest cînd plouă iarna. Ne-au mai rămas pezmeciori şi o bucăţică de budincă. Găsesc chiar sănătos ca din cînd în cînd să ne mulţumim cu o masă mai simplă. Spune-mi nu ţi se pare curios? N-am primit încă nici un semn de viaţă de la domnul maior. Pînă acum trebuia să ne viziteze de cel puţin două ori. Cum pentru ce? Pentru declaraţii. Ce crezi că înseamnă asta? Ne pregăteşte ceva, nu? Exact la fel m-am gîndit şi eu. Părerea mea este că nu ne rămîne altceva decît să aşteptăm. N-ai idee cît de mult îmi place să stau în pat pe o zi ploioasă. Ştiu şi ce am să citesc. Paul de Kock! Un domn atît de distins şi de spiritual! Nici n-ai zice că a trăit 78 de ani... Cred că ai observat şi tu! Oamenii cu adevărat amuzanţi mor tineri. Foarte puţini împlinesc 60 de ani. Sigur că există şi excepţii, dar n-am acuma chef să discutăm.

*

Cristescu se întoarse după zece minute şi începu să se plimbe agitat de la un capăt la celălalt al biroului. Azimioară fără nici o intenţie de umor îşi trase scaunul lîngă perete făcîndu-i loc. Îl privea placid, cu un soi de curiozitate de parcă plimbarea

maiorului ar fi constituit obiectul unui studiu interesant.

— Am o idee, anunţă Cristescu în maniera sa nouă, bruscă, emiţînd ceva fără nici o legătură cu discuţia anterioară.

Ochii locotenentului luciră scurt: „Aha!“

— Ai ghicit! Cererea mea a fost respinsă. Am primit şi un sfat de valoare inestimabilă. Să mai redactez vreo cinşpe demisii întrucît caligrafia e superbă. N-ar strica să fie în versuri. După cum vezi, o grămadă de lume spirituală.

Azimioară se interesă camuflîndu-şi zîmbetul.

— Ce idee aveţi?

— Vreau să verific încă o ipoteză. Orice aş face mă obsedează expedierea biletului acela blestemat. Mă întorc repede.

Îşi luă paltonul din cuier şi ieşi cu el pe braţ. Adăugă înainte de a închide uşa:

— Dă-i drumul, dragul meu! Poţi să rîzi acum un sfert de oră.

*

Cînd auzi soneria, Şerbănică Miga strînse la repezeală prăjiturile de pe masă şi le duse în bucătărie. Se precipită apoi spre uşă strigînd:

— Vin! Vin!

Îl primi încîntat pe maior. De două zile trăia într-o stare de surescitare continuă, încerca delicii nebănuite simţindu-se un personaj extrem de important care traversase eroic ineditul unei aventuri extraordinare, plină de capcane şi pericole. La şase dimineaţa, se dusese după lapte. Fusese cît pe aici să relateze povestea casieriţei grase, amărîtă că fiu-său nu intră de doi ani la facultate şi vînzătorului

oacheş, tînăr cu perciuni negri şi inel gros de aur, calificat în alte ocazii „un individ obraznic“. Îşi revizui însă în ultima clipă intenţiile, considerîndu-le sub demnitatea sa. În consecinţă, dăduse tîrcoale magazinului vreo zece minute aşteptînd doi amici pensionari care-şi făceau cumpărăturile la aceeaşi oră. Mitiţă Haznaş, fost consilier la Înalta Curte de Casaţie şi Dinu Calotă, funcţionar superior pe vremuri la Banca de Credit. Ţineau în mînă plase cu borcane goale, îmbrăcaţi în paltoane care cîndva purtaseră semnăturile unor artizani iluştri, acum jalnice, obosite de perie, naftalină şi curăţitorie chimică. Şerbănică îi mobilizase sub o streaşină, cu o grimasă scurtă, conspirativă. Mitiţă, slab, sec şi băţos se interesase cu maxilarele încleştate: „Ai auzit ceva? Tocmai aseară n-am ascultat. A avut Colette sindrofie de cucoane“.

Colocviul durase două ore, întrerupt de exclamaţii de uluire, priviri holbate, respiraţii şuierătoare. Şerbănică, umflat, trăise momente glorioase. Repeta de cîte două-trei ori un amănunt, exagera, amplifica şi nu uita să precizeze că ceea ce povesteşte reprezintă un simplu rezumat, formulînd o invitaţie pentru aceeaşi seară la o relatare detaliată.

Ceilalţi doi, sufocaţi, zdrobiţi de senzaţional îşi făcură cumpărăturile în goană nerăbdători să ajungă acasă unde aveau să prezinte o dare de seamă, în stil propriu, a evenimentelor.

De aceea, cînd Şerbănică îl auzi pe maior că nu-l va reţine mai mult de cinci minute se simţi dezamăgit. Cristescu se opri lîngă masa din sufragerie, fără să-şi scoată paltonul. Întrebă absent, convenţional:

— Doamna e acasă?

— Nu se simte prea bine. O migrenă... Dacă trebuie, mă duc s-o scol.

— N-o deranjaţi. Am venit pentru o mică experienţă.

Şi se aşeză pe scaun, scaunul Melaniei Lupu cu faţa îndreptată spre antreu. Îi zîmbi lui Miga clipind şăgalnic.

— Vreţi să mă ajutaţi?

— Bineînţeles, se fîstîci bătrînul. Evident! Vă stau la dispoziţie.

— Încercaţi încă o dată să vă amintiţi cum arăta sufrageria atunci, noaptea. Mai precis, ce uşi şi ferestre erau deschise sau...

— Nu e cazul, domnule maior, îl întrerupse Miga. Casa arată totdeauna la fel. Deşi e un curent groaznic, mai ales de cînd s-a stricat şi oberlihtul, nevastă-mea nu suportă să stea cu uşile închise. Mă refer la cea dinspre bucătărie. Cel puţin cînd bate vîntul, ca acuma, ai impresia că te afli în landă... ăă... pe Bărăgan.

Cristescu scoase din buzunar o hîrtie.

— Biletul pe care l-a găsit Dascălu era mai mare decît acesta?

— Nu. Avea aproximativ aceleaşi dimensiuni.

— Încă o rugăminte! Treceţi în vestibul şi deschideţi uşa de la intrare ca şi cum aţi veni de afară...

Şerbănică, buimac, se execută. Maiorul puse hîrtia pe parchet privind-o intens.

„E unica posibilitate ca biletul să fi ajuns singur acolo. În noaptea aceea, a fost un vînt îngrozitor. Ca şi acum. Nu şi ieri... Din cauza asta nu mi-a reuşit experienţa. Pentru că realmente nu văd altă formulă. Doar dacă l-a dresat pe Mirciulică..."

În aceeaşi clipă, auzi scîrţîitul uşii. Simţi un curent rece prinzîndu-i gleznele şi simultan bucata de hîrtie alunecă trasă parcă de o aţă spre vestibul.

*

Motanul urmărea piesa la televizor. Întoarsă cu spatele, Melania Lupu întindea a treia oară aceeaşi pasenţă.

— E ceva interesant, Mirciulică? Dacă apare actorul acela blond, cu un aer prostuţ, care ne place nouă, să mă chemi.

Încruntă sprîncenele ţuguindu-şi nemulţumită buzele.

— Ce să-ţi spun, draga mea, nu mai înţeleg nimic. Ce sînt şeptarii ăştia la rînd? Lacrimi şi necaz... Dar ce caută decarul de tobă? Şi uite aici, valetul de cupă... Orice-ai spune, domnul maior nu e valet şi nu e de cupă. Cred că astăzi cărţile sînt supărate pe tine. Vei mai încerca o singură dată, înţelegi Melanie? O sin-gu-ră da-tă pasenţa cu aşi. Este cea mai uşoară şi aproape întotdeauna iese. Asta ca să-ţi asiguri o bună dispoziţie înainte de culcare. Contează enorm starea de spirit cînd te bagi în pat. Nu, n-are nici un rost să-i telefonezi acum lui Florence. Dacă domnul Cristescu îi vizita şi azi, cu siguranţă Şerbănică te suna. Dar dacă totuşi s-au văzut şi nu-ţi telefonează înseamnă... Ce înseamnă, fetiţo? Ei bine, înseamnă că s-a discutat sau s-a întîmplat ceva dezagreabil în legătură cu tine şi atunci în nici un caz n-ai voie să-i cauţi. Cu nici un preţ nu trebuie să pari a-lar-ma-tă sau în-gri-jo-ra-tă. Spune-ţi încă o dată, Melanie, că nu există o singură dovadă împotriva ta şi încearcă să găseşti un diver-

tisment pentru astă-seară. Te văd plictisită, ceea ce nu ţi se întîmplă niciodată."

Pasenţa cu aşi nu-i ieşi. Strînse cărţile şi începu să se învîrtească prin casă fără nici un rost. Căscînd uşor, rupse foaia calendarului. Se uită cîteva clipe la dată şi se îmbujoră brusc.

— Dumnezeule! 18 noiembrie! Bine, dar mîine e ziua lui Mirciulică! Împlineşte 6 ani. Scăzu vocea trăgînd cu coada ochiului spre motan: Vorbeşte mai încet, fetiţo, nu trebuie să te audă. Şi acum gîndeşte-te la o surpriză. Mi-e teamă că nu prea eşti în fonduri, însă pentru o ocazie ca aceasta, merită să umbli la puşculiţă. Ia să vedem ce economii ai!

Scoase o cutie veche de bomboane din scrin şi cu gesturi furişe străduindu-se să nu facă zgomot, începu să numere mărunţişul.

*

Cînd se întoarse la minister, maiorul găsi lista întocmită de Azimioară pe birou. Erau trecute acolo vreo 15 nume cu adresele respective, ocupaţia şi locul de muncă. Neamuri de-ale cîrnului răzleţite prin toată ţara, vreo trei colegi de şcoală, amici din penitenciar eliberaţi decurînd.

Cu un creion verde, Cristescu bifă ca neinteresante pentru moment adresele din provincie şi încă vreo două aparţinînd unor indivizi — prieteni buni cu Dascălu în liceu — dar învîrtindu-se acum în cu totul alte sfere. Ochii i se aprinseră brusc în faţa unui nume, mai bine zis în faţa unei străzi: Aleea Duma 9.

— Interesant!

Locotenentul fu de acord fără să ştie despre ce

era vorba. Important i se părea că în jurul lui Cristescu începe să se simtă ceva din vechiul aer.

— Gelu Dincă, aleea Duma 9!

— Contabil, preciză inutil Azimioară. Pe listă se aflau toate indicaţiile.

— Nu-ţi spune nimic chestia asta?

— E văr de-al doilea cu Dascălu.

— Altceva. Adresa! Strada face colţ cu cea a Melaniei Lupu!

Azimioară întrebă circumspect:

— Şi?

— Îţi spui probabil că am un tic nervos! rîse Cristescu. Cum dau de numele bătrînei îmi vine o idee ori îmi imaginez că în perimetrul respectiv s-a pus la cale un complot tenebros. Coincidenţa însă nu-i de ignorat. Îngustează unghiul raţionamentului şi ai să vezi că sună al naibii de interesant. Una din prezumtivele gazde ale cîrnului locuieşte la o distanţă de cîţiva metri de Melania Lupu. Începu să rîdă încetişor: Nu zău, nu m-ar mira deloc.

Locotenentul impasibil îşi privi ceasul.

— E încă devreme. Abia şase.

— Perfect, mergem. Nu uita ordinul de percheziţie.

*

De la fereastra lui Dincă, maiorul reperă în linie uşor deviată, la o distanţă de 20 sau 30 de metri, locuinţa Melaniei Lupu. Recunoscu perdeaua fină cu medalioane de dantelă apoi pentru cîteva clipe, silueta bătrînei umblînd la storuri. Jaluzelele coborîră. Cristescu privi un timp dungile subţiri de lumină care se distingeau în noapte ca un portativ şi se întoarse spre Dincă.

Individul aștepta flegmatic, pe canapea cu mîinile încrucișate la piept.

— Cum de n-ai distrus filmul? întrebă maiorul strîngînd în buzunar pachețelul învelit în hîrtie neagră. E un corp delict care putea fi oricînd folosit împotriva dumitale.

Dincă dădu din umeri.

— Habar n-am avut că Dascălu nu l-a luat cu el. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l caut.

— Curios! De obicei după ce-ți pleacă din casă un astfel de musafir ai grijă să ștergi toate urmele. Faci curățenie în toate sensurile.

— În realitate, am procedat destul de superficial. Dascălu n-avea cine știe ce bagaj ca să mai și uite cîte ceva. Mai știam că indiferent de ce poate să i se întîmple, nu mă va trăda niciodată. În consecință, nu m-am apucat să scotocesc toate ungherele cu aspiratorul, n-am umblat pe brînci după fire de păr, n-am șters amprentele. Trebuie să recunoașteți că ați avut noroc.

„Într-adevăr, noroc, reflectă Azimioară să găsești ceea ce cauți în mai puțin de jumătate de oră, ascuns într-o cutie goală de ceai pe un raft în bucătărie. Ce-o fi fost totuși în capul ăluia?“

Cristescu se posomorî brusc.

„Bine, acum am filmul. Și ce-i cu asta? Ce-am realizat? Știu, în sfîrșit, bănuiesc cum a fost contractat Dascălu. L-a văzut de la fereastra ei. De unde-l cunoștea e un amănunt interesant, însă deocamdată subsidiar. Dar ce am realizat eu! În ce măsură filmul poate constitui o probă împotriva Melaniei Lupu, că de indicii sînt sătul pînă în gît. Dau toate indiciile contra celei mai șubrede dovezi. Dar unde s-o caut? De unde s-o scot?“

Instinctiv privi spre geamul bătrînei. Ochii i se izbiră de gratiile înguste de lumină și un oftat greu, ca un geamăt scăpat din fundul pieptului i se urcă pe buze.

*

Abia a doua zi spre seară maiorul se hotărî s-o viziteze pe bătrînă. Sosi neanunțat, subțire și amabil, cu o expresie particulară în priviri.

— Bună seara, Melania!

Melania Lupu coafată și extrem de elegantă — din nou eleganța aceea pe care o dau gesturile și ținuta impecabilă — îl primi cu o exclamație ușoară de surpriză și un zîmbet de zile mari.

— Nici nu știți ce bine ați nimerit! Cum nu se poate mai bine.

„Atenție, draga mea! S-a întîmplat ceva. În primul rînd, n-a telefonat că vine. Un gest neconvenabil pentru un domn atît de politicos. În al doilea rînd, nu ți-a adus flori. Amănuntul poate părea lipsit de importanță, dar e departe de a fi așa, dacă te gîndești la comportarea dumnealui atît de reverențioasă de obicei. Dar mai important decît toate e „Bună seara, Melania!“ Fetița mea, adună-ți puterile! Nu are nici un rost să te ascunzi după deget căci concluzia se impune: Domnul Cristescu se află acum la tine în ca-li-ta-te o-fi-ci-a-lă! „Bună seara, Melania!“ Vreau să spun că ai devenit pentru el altceva decît un simplu martor. Te implor, Melanie fii atentă!“

— Mirciulică, ciripi, avem musafiri. Ți-ai fi închipuit?

Maiorul se uită în jur fără să-și ascundă uluirea.

Încăperea avea un aer sărbătoresc. Pe pat, bătrîna întinsese o cuvertură albă de tul, cu broderiile cam ciuruite, dar încă foarte frumoasă, umpluse cîteva glastre cu tufănele ruginii. Crizanteme galbene, enorme, într-un vas japonez umpleau de soare, un soare ca lămîia, un colţ de odaie.

Pe măsuţa rotundă se afla un tort mic din şocolată cu şase lumînări roşii, serviciul de ceai, ustensile de argint. Alături, o frapieră umplută cu zăpadă în care se răcea o sticlă de Spumos.

— Ar fi trebuit să cumpărăm şampanie, explică bătrîna, dar în ultima vreme am fost extrem de nesăbuiţi cu cheltuielile, nu-i aşa, Mirciulică?

Cristescu se uită uluit la motan. Stătea impasibil în fotoliu, pe o pernă de catifea, cu o fundă roşie, bine apretată, la gît. Maiorul fu străfulgerat de o idee şi simţi cum hohote nestăpînite de rîs îi scutură trupul. Încercă să se stăpînească şi se interesă pe un ton normal:

— Am impresia că sărbătoriţi ceva . . .

— Dar fireşte, surîse Melania Lupu, invitîndu-l să ia loc. E ziua lui Mirciulică. Împlineşte şase ani.

Se uită nevinovată la Cristescu. Maiorul se întrebă sincer ce aştepta bătrîna din partea lui: să-l felicite pe Mirciulică, strîngîndu-i bărbăteşte mîna şi să strige din toate puterile hip-hip, ura?!

— Ca să fiu mai exactă, reluă bătrîna sînt şase ani de cînd l-am găsit sub o scară. Ştiţi, cînd locuiam dincolo . . . Eram pe-atunci extrem de deprimată, mă simţeam îngrozitor de singură. Mirciulică a adus căldură în viaţa mea. În doi, pustiul e mai uşor de suportat.

— Natural . . .

— Probabil, surîse cochet, în sinea dumneavoastră mă consideraţi o bătrînă ramolită şi-mi dau seama că uneori atitudinea mea iese din comun. Vorba lui Florence — şi ea mă menajează — par cam excentrică.

Maiorul avu un gest evaziv din care nu se putea înţelege nimic.

— Nu, nu rîse Melania, trebuie să recunoaşteţi că am unele reacţii bizare. Dar poate că o să mă înţelegeţi. Esenţial mi s-a părut în viaţă să-ţi fii credincios ţie însuţi. Şi atît timp cît nu deranjezi pe nimeni, nu văd de ce nu ţi-ai consuma bucuriile la lumina zilei. Abia cînd le camuflezi, cînd ţi-e ruşine de ele devin vicii. Nu credeţi?

— Presupun că aveţi dreptate.

— Din punctul meu de vedere, vă asigur că da. De exemplu chiar afecţiunea mea inofensivă pentru Mirciulică îi nedumereşte pe mulţi şi chiar îi irită.

— Aşa cum vă cunosc, zîmbi Cristescu, am impresia că aspectul nu vă deranjează.

— Fireşte, mi-a trebuit însă foarte multă vreme ca să pot privi lucrurile în felul acesta. În tinereţe cea mai mică grimasă de nemulţumire care mi se adresa mă necăjea grozav. După cum vedeţi, bătrîneţea are avantajele ei. Desigur, am şi învăţat să evit situaţiile penibile.

— În ce sens?

— De pildă, chiar astăzi. Mi-ar fi făcut atîta plăcere să vă invit la ziua lui Mirciulică, să vă formulez o invitaţie în toată regula. Faptul că sînteţi aici se datorează unei coincidenţe fericite, dar oare putem aştepta totul de la întîmplare?

— De ce nu m-aţi chemat? întrebă amuzat maiorul.

Bătrîna își țuguie buzele și clătină capul plin de bucle.

— N-am îndrăznit. S-ar fi putut ca invitația aceasta să mă umple de ridicol sau și mai grav, să considerați că vreau să vă persiflez. În sfîrșit, ați fi putut-o lua drept o glumă foarte proastă.

Maiorul o examină cu un zîmbet. Îi făcea din nou plăcere s-o urmărească captivat. O personalitate fascinantă, plină de farmec, cu o rară capacitate de a fi fericită, de a găsi bucurie în orice mărunțiș. „Da, recapitulă un gînd mai vechi, apetituri și grații de fetiță altoite pe o minte de gangster".

— Îi așteptați și pe soții Miga?

— Nu. Ei înțeleg cel mai puțin prietenia mea cu Mirciulică și n-aș fi avut curajul să înfrunt sarcasmele lui Florence. Mi-ar fi stricat toată ziua.

„Îți dă tîrcoale, draga mea, nu știe cum să înceapă. Și nu înțeleg de ce-și pipăie mereu buzunarul. Parcă se asigură că ceva mai e acolo..."

— Dacă vreți, puteți să aprindeți o țigară. În timpul acesta eu voi turna ceaiul. Hai, Mirciulică, să-i arătăm domnului maior ce gazde știm să fim noi.

— Îmi pare rău, declară Cristescu urmărindu-i degetele delicate cu un singur inel subțire — o marchiză — și așteptînd să pună pe masă ceașca, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă.

Bătrîna se sperie. Își duse mîna la decolteul îngust.

— Ce s-a întîmplat?

— Doru Matei a murit ieri dimineață. Un accident.

— Accident?

— L-a izbit un troleibuz în timp ce traversa neregulamentar strada.

— Dumnezeule! exclamă Melania cu ochii plini de lacrimi. Ce nenorocire! Ce destin necruțător după aproape un an de spital!

„Nu-i o cursă, fetițo, poți să juri că fiecare cuvînt e adevărat. Deci pentru povestea aceea veche nu mai ai de ce să-ți faci griji. Atunci? De ce a mai venit? Înseamnă că a găsit altceva împotriva ta. Ce poate fi acest alt-ce-va?"

Își șterse lacrimile cu o batistă mică, evitînd privirea maiorului. Cristescu se simți brusc obosit. Dintr-o dată jocul nu-i mai făcea plăcere, se simțea iritat, iritat împotriva lui însuși. Știa cine-i Melania, avea impresia că poate să străvadă pînă în cele mai ascunse pliuri ale sufletului ei și totuși încerca o ciudată părere de rău. Parcă ar fi sfîșiat cu degete grosolane o țesătură scumpă, diafană, ar fi smuls brutal filele unei cărți cu povești.

Căci ce era tot ce vedea în jurul lui — și își plimbă privirea mohorîtă prin încăpere — dacă nu o poveste pe care bătrîna o broda cu migală de ani de zile, probabil de-o viață? Panglica roșie a motanului, tortul de șocolată cu ghinde moi de fistic, perlele puse la rochia neagră în cinstea lui Mirciulică, basmele spuse la gura sobei, divertismentele cu Interpolul rîzînd înfundat sub sutana Abatelui Brown apoi celelalte, poveștile înfricoșătoare legate de tabloul lui Goya. Toate însăilau o atmosferă ireală, trădau vocația înnăscută a Melaniei pentru fantastic și fără îndoială o amputare la fel de autentică a simțului ei moral.

„E amorală. Ceva ciudat! Nu și-ar băga niciodată mîna în buzunarul cuiva, pentru nimic în lume n-ar comite o impolitețe, amabilitatea și generozitatea sînt însușirile ei firești, dar la fel de firesc i se pare

ca *Femeia cu evantai* să-i aparţină pentru că pur şi simplu tabloul îi place, a făcut o pasiune smintită pentru el şi nici nu-i trece prin cap să şi-o înfrîneze".

— Vi s-a răcit ceaiul, îl trezi bătrîna. Să vă aduc altul?

Maiorul clătină maşinal din cap. Cuvintele îi ţîşniră singure înainte de a-şi da seama că le rosteşte:

— N-aţi putut renunţa la ea...

— La cine?

— La *Femeia cu evantai*, spuse trist maiorul. Nu izbutesc deloc să vă înţeleg. Aţi încercat o dată şi abia aţi scăpat ca prin urechile acului. Ştiţi foarte bine că aşa e. Oricine în locul dumneavoastră s-ar fi astîmpărat.

„En garde, fetiţo! A renunţat la învăluire. Probabil se simte foarte sigur de el de vreme ce abordează problema direct".

— Sînt uluită, domnule maior! Ce legătură am eu cu tabloul acela în afară de faptul că vi l-am predat anul trecut? Cu ce m-am făcut vinovată?

— Aveţi idei! Asta-i ghinionul dumneavoastră! Adăugă rîzînd: Şi al meu. De astă dată ideea v-a fost sugerată de o coincidenţă. Expunerea tabloului lui Goya în muzeul Chiusbaian, adică la cîteva zeci de metri de locuinţa prietenilor dumneavoastră, soţii Miga. Nici că se putea ceva mai potrivit.

Melania luă un fursec şi-l mestecă mecanic. Părea uluită, arborase cea mai veritabilă expresie de candoare ultragiată.

— Cine a scornit istoria asta? Doar nu Florence! Ea ţine la mine. Chiar dacă prezenţa mea uneori

poate o sîcîie nu va inventa niciodată lucruri neadevărate.

— Nici nu le-a inventat. Dealtfel mi-ar place să cunosc individul care poate născoci ceea ce imaginaţi dumneavoastră. Vreau să spun că n-aveţi rival. Cineva mai puţin pătimaş, — surîse — v-ar felicita şi pentru maniera remarcabilă în care i-aţi racolat pe cei trei complici fără să vă arătaţi faţa. Confesionalul, dispoziţiile telefonice, adevărate tururi de forţă!

— Domnule maior, sînteţi sigur... foarte sigur că la mijloc nu e o confuzie îngrozitoare? Nu înţeleg un singur cuvînt din ceea ce spuneţi.

— Ce sens are jocul acesta naiv de vreme ce-aţi pierdut? Ştiţi bine că aţi pierdut.

Bătrîna începu să plîngă.

— Măcar dacă aţi încerca să-mi explicaţi, să mă ajutaţi să pricep...

— Ce să vă explic, doamnă? Să vă repet cum aţi pus la cale combinaţia? Să vă povestesc încă o dată amănunte pe care dumneavoastră le cunoaşteţi, pe care le-aţi gîndit zile de-a rîndul? Să vă istorisesc cum aţi profitat de telefonul acela întîmplător, pentru a da indicaţii complicilor? Să vă reamintesc cum aţi leşinat oportun în faţa uşii împiedicîndu-l pe şofer să fugă? Sînt sigur că asasinatul nu intra în calculele dumneavoastră, dar aţi găsit o soluţie promptă într-o situaţie imposibilă. Ce Dumnezeu, toate astea sînt prea proaspete pentru a le fi uitat.

Bătrîna îşi ridică faţa udă de lacrimi.

— Răstălmăciţi oribil toate actele mele. Iertaţi-mă, dar într-adevăr oribil. Nu izbutesc să-mi dau seama de se sînteţi atît de pornit.

— Culmea, zîmbi amar Cristescu, e că nu sînt

pornit. Ar trebui să fiu şi totuşi nu mă pot împiedica să nu-mi pară rău. Ştiu că mîine casa aceasta nu va mai arăta la fel, cîteva zile va mai pluti un uşor parfum care să amintească de dumneavoastră, de poezia care vă însoţeşte fiecare gest, apoi totul se va destrăma. De ce vă trebuia tabloul acela afurisit? Ce vrajă blestemată v-a prins în mrejele ei?

— O să vă daţi seama cîndva, suspină Melania, probabil, prea tîrziu, că aţi greşit. Domnii aceia executau ordinele unei necunoscute. Ce legătură am eu cu ei?

— Vreţi să auziţi povestea pînă la capăt. Asta e, oftă Cristescu. Ştiu şi ce vă mîngîie: Lipsa de probe.

„Da, draga mea! N-a făcut decît să reconstituie punct cu punct itinerarul tău, dar n-a demonstrat nimic. Păstrează-ţi cumpătul, fetiţo, şi procedează ca şi cum ai fi sigură de nevinovăţia ta."

— Într-adevăr, reluă maiorul, nu constituie o probă faptul că am reuşit să descoper misterul expedierii scrisorii de către necunoscuta care se afla în casă, printre victime, ipostază fireşte ignorată in corpore. Curentul a împins biletul în vestibul. Curent amplificat de vîntul puternic din noaptea aceea. Un calcul psihologic admirabil. O scrisoare prin firea lucrurilor vine de afară. Raţionament mecanic, mai ales cînd misiva e găsită lîngă uşă. Dar asta încă nu dovedeşte nimic. Autorul putea fi oricare dintre cei aflaţi în încăpere. De ce tocmai Melania Lupu? Judecînd ceva mai repede decît colaboratorii dumneavoastră, aţi reflectat că miliţia ar putea împiedica plecarea avionului folosind gaze barbiturice. Şi iată-vă cerînd senină informaţii despre o carte pe care o cunoşteaţi şi a cărei temă, doar amintită, îi sugerează inginerul Raul Ionescu că n-ar

fi rău să ia pentru orice eventualitate măştile de gaze cu ei...

— O clipă, îl întrerupse bătrîna.

Se auzi un zgomot la uşă. Mirciulică sări de pe fotoliu împiedicîndu-se între picioarele Melaniei.

Se întoarseră după cîteva secunde împreună cu o pisică galbenă care părea destul de familiarizată cu odaia.

— Vă rog să mă scuzaţi, suspină bătrîna, v-am spus că e ziua lui. I-am îngăduit... În sfîrşit, e o prietenă de-a lui Mirciulică, de la etajul doi. Imediat vă servesc, dragii mei.

„Fii liniştită, Melanie, tot ce ţi-a spus pînă acum nu sînt decît baloane de săpun. Le poţi spulbera cu o singură suflare. De data asta ai avut ghinion, dar de greşit nici pomeneală! Să-ţi arate cea mai mică gafă!"

— Acestea sînt, desigur momentele esenţiale, preciză maiorul rîzînd. Momentele faţă de care dumneavoastră presupuneţi că sînteţi invulnerabilă.

— În sfîrşit, domnule maior, îmi dau seama cît v-aţi străduit ca să-mi explicaţi punctul dumneavoastră de vedere şi bineînţeles nu aveţi nici o vină că eu sesisez mai greu. Nu mi se pare însă un motiv destul de important pentru a rata ziua lui Mirciulică. De ce ar suferi el de pe urma unor neînţelegeri?

Scoase un băţ de chibrit şi aprinse cu o expresie de mucenică lumînările tortului. Îi zîmbi după aceea lui Cristescu cu aerul unei persoane bine educate care ştie să primească plină de curaj orice situaţie.

— Nici măcar nu sînt supărată pe dumneavoastră. Vă rog să mă credeţi. Ştiu că n-aţi vrut să mi

alungaţi buna dispoziţie. La urma urmelor, aceasta vă e profesiunea şi vă faceţi datoria.

Cristescu încetă să mai rîdă. „Bătrîna e un număr formidabil! La un pas de ghilotină şi-i gata să-i cînte motanului *Mulţi ani trăiască!*"

Melania Lupu şopti cu un zîmbet timid:

— Ştiam că pînă la urmă ne vom simţi admirabil împreună.

Maiorul o examină cîteva clipe apoi scoase din buzunar un pacheţel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Aţi vrut o probă, spuse Cristescu clătinînd capul. O aveţi!

Bătrîna desfăcu hîrtia încet. Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el...

— Ţineţi-l în dreptul luminii, zîmbi maiorul amuzat, şi derulaţi-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-aţi dat lui Raul Ionescu pentru a se familiariza cu topografia muzeului şi, mă rog, pentru confecţionarea cheii de la grilaj. Cînd v-aţi întors acasă — evident, după ce aţi fotografiat sălile muzeului, cîteva tablouri şi chiar pe cîţiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-aţi declanşat, probabil din neatenţie, şi pelicula *a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm.* Se văd limpede *tabloul cu cale, scrinul şi pendulul, şi chiar un colţ de perdea.* Vă daţi seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiţi justificarea prezenţei acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surîs ciudat.

„Asta era proba draga mea! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gîndit... Trebuia să distrugă filmul după confecţionarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, draga mea, lucrul acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică..."

Revăzu scena... Motanul pe masă jucîndu-se cu aparatul, apăsînd, fără ca ea să audă, ori să bage de seamă, pe declanşator...

Se frînse dintr-o dată. În faţa maiorului nu se mai afla femeia fără vîrstă, sprintenă şi graţioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Şopti, fluturîndu-şi absentă degetele într-un ciudat rămas bun.

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix lumînările tortului. În ochii transparenţi flăcările aprindeau vîlvătăi lungi de un verde mineral ca otrava.

CUPRINS

Redactor: VIORICA MĂRII
Tehnoredactor: CONSTANTIN RUSU

Apărut: 1975. Bun de tipar: 30. 04. 1975. Comanda nr.: 1334. Coli de tipar: 8. Tiraj: 156 000+90 broșate. Hîrtia: tip înalt B 60 g/m². Format: 70×100/32. C.Z.: pentru biblioteci: 859.0—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 182 la Întreprinderea poligrafică „Crișana", Oradea, str. Moscovei nr. 5.
Republica Socialistă România



ÎN 1974 AU APĂRUT ÎN SERIA „RESTITUIRI":

Tudor Arghezi — **Ars Poetica,** 300 pag., 7 lei.
Ioachim Botez — **Însemnările unui belfer,** 230 pag., 5,50 lei.
Pavel Dan — **Jurnal,** 189 pag., 4,50 lei.
E. Lovinescu — **Bizu,** 237 pag., 6,25 lei.
— **Acord final,** 254 pag., 5,50 lei.
Adrian Maniu — **Lupii de aramă,** 229 pag., 5 lei.
Camil Petrescu — **Rapid Constantinopol-Bioram,** 125 pag., 3,75 lei.
C. A. Rosetti — **Jurnalul meu,** 463 pag., 9,75 lei.
* * * — **Povestitori ardeleni,** 321 pag., 7,25 lei.

ÎN 1975 VOR APARE:

Octavian Goga — **Fărîmituri**
Francisc Hossu-Longin — **Amintiri din viața mea**
Oscar Lemnaru — **Omul și umbra**
Gib Mihăescu — **Însemnări pentru timpul de azi**
Peter Neagoe — **Timp de neuitat**
Victor Papilian — **Teatru**
Ion Heliade Rădulescu — **Suvenire și impresii ale unui proscris**
Octav Șuluțiu — **Jurnal**

ÎN 1974 AU APĂRUT URMĂTOARELE TRADUCERI DIN LITERATURA UNIVERSALĂ:

Honoré de Balzac — **O dramă la marginea mării, Gambara,** 270 pag., 13 lei.
Jurek Becker — **Jakob mincinosul,** 245 pag., 10,50 lei.
Frans G. Bengtsson — **Vikingii,** 527 pag., 22 lei.
Stanislaw Lem — **Solaris,** 299 pag., 7,25 lei.
Francesco Petrarca — **Canțonierul,** 511 pag., 56 lei.
Hugo Raes — **La stînga liniei de elicoptere,** 158 pag., 6,25 lei.
William Shakespeare — **Sonete,** 361 pag., 48 lei.
Robert Louis Stevenson — **Straniul caz al dr. Jekyll și al lui Mr. Hyde,** 108 pag., 3 lei.
* * * — **4 dramaturgi, 4 piese (Dramaturgi contemporani din Ungaria),** 346 pag., 18,50 lei.
* * * — **Privind chipul României. Antologie de lirică universală despre România,** 158 pag., 18,50 lei.

ÎN 1975 VOR APARE:

Heinrich Böll — **Opiniile unui clovn**
Aldous Huxley — **Geniul și zeița**
André Kedros — **Soarele de aramă**
Michelangelo — **Rime**
H. G. Wells — **În zilele cometei**

ÎN 1974 AU APĂRUT URMĂTOARELE CĂRȚI DE PROZĂ:

Tudor Arghezi — **Povestirile boabei și ale fărîmei,** 34 pag., 14 lei.
Nicolae Calomfirescu — **Drumuri la porțile soarelui,** 121 p., 5,50 lei.
Constantin Cubleșan — **Licheni,** 223 pag., 7 lei.
Romulus Guga — **Adio Arizona,** 160 pag., 5,75 lei.
Ion Lăncrănjan — **Drumul cîinelui,** 140 pag., 5,25 lei.
Leonida Neamțu — **Norii de diamant,** 142 pag., 5 lei.
Francisc Păcurariu — **Labirintul,** 458 pag., 19 lei.
Vasile Rebreanu — **A treia zi după război,** 225 pag., 9,25 lei.
Petre Sălcudeanu — **Ucenicie printre gloanțe,** 202 pag., 9,75 lei.
Tompa István — **Pîinea cea de toate zilele,** 189 pag., 6,50 lei.
Eugen Uricariu — **Despre purpură,** 159 pag., 7,50 lei.
Constantin Zărnescu — **Clodi Primus,** 316 pag., 13,50 lei.
Eugen Zehan — **O partidă de remi,** 348 pag., 12 lei.
* * * — **Cu bilet circular, O antologie posibilă a schiței românești,** 304 pag., 12 lei.

ÎN 1975 VOR APARE:

Liviu Bratoloveanu — **Reptila**
Augustin Buzura — **Insule mici, trecătoare femei**
Viorel Cacoveanu — **Vacanța adevărului**
Simion Dima — **Mielul negru**
Vasile Sălăjan — **Săptămîni de dragoste**
Gheorghe Săsărman — **Cuadratura cercului**
Dumitru Trancă — **Hronicul leatului 7481**
Valeriu Varvari — **1100 zile risipite**
Grigore Zanc — **Bastarzii**

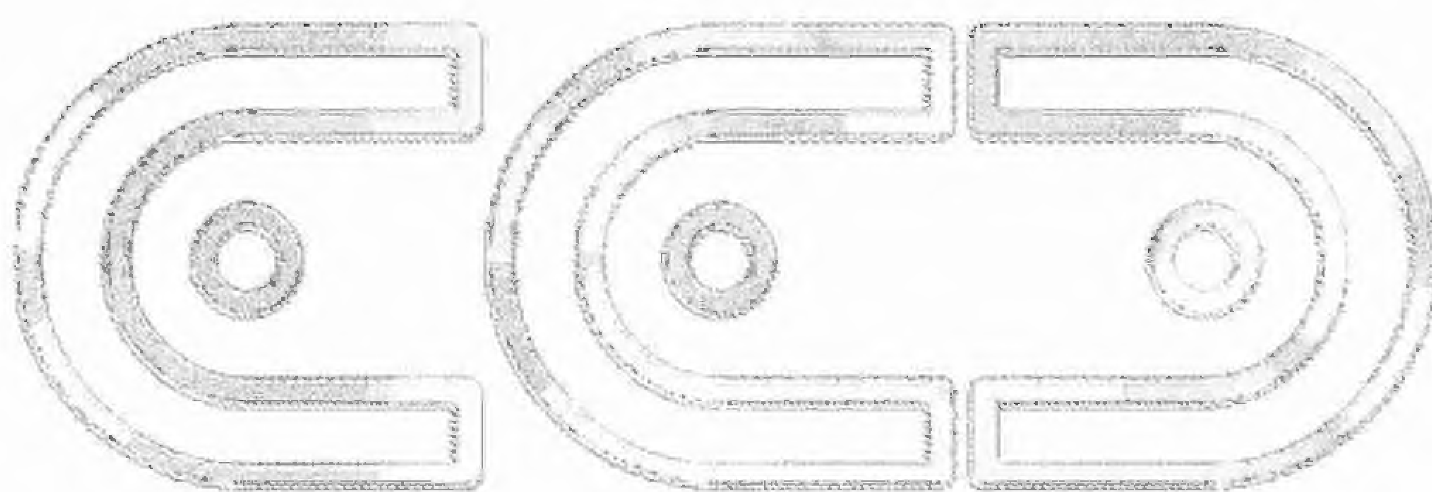
ÎN 1974 AU APĂRUT ÎN COLECȚIA „SCORPIONUL"

Livia Ardeleanu	— **Exercițiu de vacanță**, roman, 166 pag., 4,25 lei.
Romulus Cojocaru	— **Apărătorul se apără**, roman, 175 pag., 4,25 lei.
Vlad Mușatescu	— **De-a v-ați ascunselea (Jocurile detectivului Conan)**, roman, 281 pag., 6,50 lei.
Ioana Solescu	— **Epilog pentru alții**, roman, 200 pag., 4,50 lei.

ÎN 1975 VOR APARE:

Livia Ardeleanu	— **Doctore, cine a murit?**, roman
I. P. Brăileanu	— **Știam că-l duc spre moarte**, roman
Rodica Ojog-Brașoveanu	— **Cianură pentru un surîs. Bună seara Melania**, roman
Ion Gh. Pană	— **Radio Donau nu mai transmite**, memorialistică.







Scanare și prelucrare digitală



de

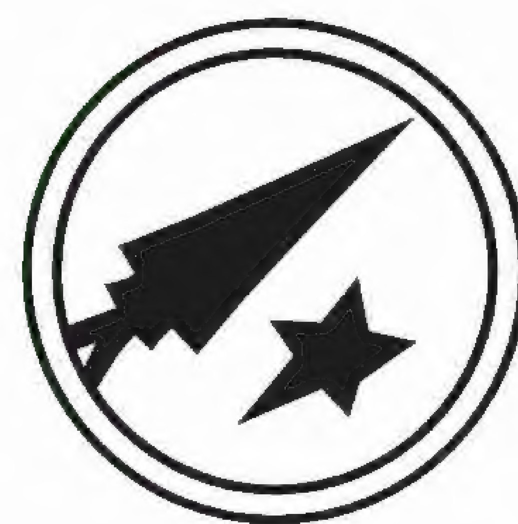


Anonim





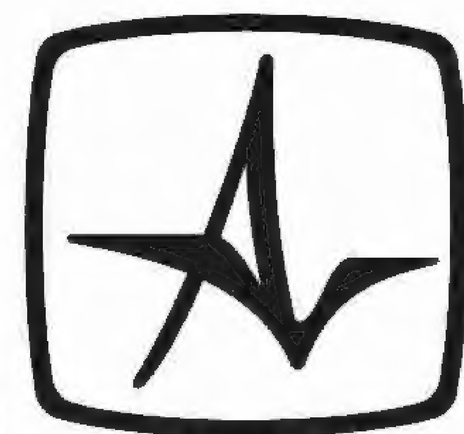
și



CAT Graur



Antwerpen





2023



